Milliyet
YAYINLARI

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

35

Barbara Sleigh

KEDİLER KRALI

Milliyet
YAYINLARI

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

Kediler Kralı

Barbara SLEIGH

Barbara Sleigh

KEDİLER KRALI

Dünya çocuk edebiyatının en ünlü yazarlarından Barbara Sleigh'ın romanı "KEDİLER KRALI", bir kedi, bir saplı süpürge ve Rosemary adındaki küçük bir kızın ortak serüvenidir.
Bu üçlünün başına gelenler, kitap boyunca sizi hem eğlendirecek, hem de uzun uzun güldürecektir. "KEDİLER KRALI" bütün dünya radyolarının çocuk saatlerinde oynanmış, büyük küçük bütün dinleyiciler tarafından heyecanla ve beğenilerek dinlenmiştir.
"KEDİLER KRALI"nın Türk çocuklarınca da sevinilip beğenileceğine inanıyoruz.

10 lira

BARBARA SLEIGH

Kediler Kralı

Türkçesi:

Zeynep BİRSEL

Milliyet
YAYINLARI

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI

Çocuk Kitapları Dizisi: 35

●

Yayın hakkı (Copyright): Milliyet Yayın Ltd. Şti.

●

Birinci baskı: Haziran 1972

Bu kitap ÖZAYDIN Matbaasında dizilmiş
MİLLİYET Tesislerinde basılmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

TATİL BAŞLIYOR

OKULDAN çıkan Rosemary, neşeyle kaldırımlardan bir aşağı bir yukarı sıçrarken, sırtındaki çantası da, hoplayıp duruyordu. Okulu sevmiyor değildi ama, bir de şu matematik dersleri olmasaydı... Hepiniz bilirsiniz ya, tatile çıkarken, insanın içini başka türlü bir sevinç kaplar. Hele yaz gelip de okul bitince! İşte yol boyunca sıçrayıp duran Rosemary Brown'un da yüreği, bu sevinçle kaplıydı.

Tam köşeyi dönecekti ki, karşıdan

Mary Winters ve arkadaşı Arlene'in geldiğini gördü.

«Merhaba Rosie!» dedi Mary. «Biz yarın tatili geçirmeye göl kenarına, Blackpool'a gidiyoruz.»

«O da birşey mi sanki? Biz sayfiye şehri Bournemouth'a gidiyoruz. Hem teyzem, Blackpool'un çok basit bir yer olduğunu söylüyor.» Arlene, yasak olduğu halde, okula gelirken göğsüne süslü püslü iğneler, koluna altın bilezik takardı. Teyzesi pek çok şeyin adi ve basit olduğuna inanırdı. «Siz nereye gidiyorsunuz, Rosie?»

Rosemary büyük bir dikkatle, bir ayağının üstünde, kaldırımdan aşağıya sıçradı, öbür ayağı ile tekrar yukarı zıpladı.

«Hiçbir yere,» derken, sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu.

Arlene acıyarak, «Vah zavallı!» dedi ve iki arkadaş fısıldaşıp gülüşerek uzaklaştılar.

Rosemary yine hoplayıp sıçramaya

devam etti. Ama içindeki o sevinç azalmıştı sanki.

Yaz tatilini geçirmeye hiçbir yere gidemeyeceklerini, Mary ve Arlene pekâlâ biliyorlardı. Annesinin dul maaşı ve dikiş dikerek kazandığından başka, hiçbir gelirleri yoktu. Zar zor geçinebiliyorlardı. Rosemary artık hoplayıp sıçramıyordu. Zıpladıkça, çantası sırtını acıtmaya başlamıştı. Oldukça ağır bir çantaydı bu. İçine, okulda nesi var, nesi yoksa, doldurmuştu: Jimnastik pabuçları, önlüğü, resim dersinde yapmış olduğu alçıdan bir heykel ve kitapları... Yolun geri kalan kısmını koşa koşa giderken, başının arkasındaki küçücük atkuyruğu, bir yukarı, bir aşağı sallanıyordu.

Rosemary ve annesi, Tottenham yolunda, on numaralı apartmanın en üst katında oturuyorlardı. Üç odaları, yalnız salı ve cumaları kullanabildikleri bir banyoları ve başkalarıyle paylaştıkları bir

mutfakları vardı. Aslında pek hoş bir yer değildi doğrusu. Evi döşeli olarak tutmuşlardı. Eşyaları, gerçekten çok çirkindi. (Koltuklar, insanı kaşındıran, kalın kıllı bir kumaşla örtülmüştü.) Hem sonra, banyo, hep başkalarının çamaşırlarıyle doluydu. Ama, burası ucuzdu işte. Şimdilik bununla idare edeceklerdi. Belki ilerde boş bir daireye geçip, içini kendi istedikleri, güzel eşyalarla döşeyebileceklerdi.

Tottenham yolundaki bütün evler, birbirine benziyordu. Hepsinin ince uzun bir görüntüleri, dökülmüş, çatlamış sıvaları vardı. Bir zamanlar bu evlerde yalnız zengin insanlar otururmuş. Alt katlarda hizmetçilerin ayrı odaları, kapıların önünde bekleyen atlı arabalar varmış. Başlarında kocaman şapkalarıyle, birbirinden güzel ve şık hanımlar, avlularda koşuşup dururlarmış. Annesi, bütün bunları Rosemary'ye kaç kere anlatmıştı. Ama Rose-

mary'nin şu anda güzel hanımlardan başka düşünceleri vardı. Koşa koşa, on numaralı sokak kapısından içeri girdi. Önünde uzanan oniki basamağı, o kadar hızlı çıktı ki, kapının önünde paspasını temizlemekte olan, evsahibi, Bayan Walker'a çarpmaktan kendini alamadı.

«Çok affedersiniz, Bayan Walker. İstemeyerek oldu.» Rosemary nefes nefese kalmıştı.

«İstemeyerek olduğunu ümit ederim,» diyen Bayan Walker'ın sesi, buz gibiydi. «Demek okul bitti. Tatil ne kadar sürecek?»

«Tam altı hafta,» dedi Rosemary.

«Altı hafta mı? Senin gibi büyük bir kızın bu boş vakti değerlendireceğini sanırım,» dedi Bayan Walker. Ve hâlâ tozlu olan paspası yerine yerleştirdi. Rosemary, çantasını arkasından sürükleyerek yavaşça merdivenleri çıktı.

Salonun kapısını açtığında, masanın,

pencerenin yanına çekilmiş olduğunu gördü. Sofra kurulmuştu bile.

«Anneciğim, bu ne güzel sofra böyle.»

Annesi neşeyle cevap verdi. «Bugün tatilin ilk günü. Üstelik, ben de, Bayan Pendlebury Parker'dan üç haftalık çok cazip bir iş teklifi aldım. Bari ikimizin de sevincini kutlayalım dedim.»

Mavili beyazlı sofra örtüsünün tam ortasına bir demet çiçek yerleştirilmişti. Masanın üstünde kurabiyeler, incecik kesilmiş rosto et, salata ve Rosemary için, koca bir şişe meyve suyu vardı.

«Yemekten sonra da dondurma var,» dedi annesi. «Ama önce çantanı yerine koy ve ellerini yıka.»

Rosemary, sofraya oturup, biraz atıştırdıktan sonra, «Anneciğim, Bayan Pendlebury Parker'ın sana verdiği işi anlatsana,» dedi. Elindeki çatal bıçak, şimdi daha yavaş hareket ediyordu. «Ne dikecek-

sin? Dikişleri eve getirip, işini burada yapabilecek misin?»

Bayan Pendlebury Parker ve şehir dışında, Tussocks'daki, şahane villası hakkındaki hikâyelere, Rosemary bayılırdı.

«Yazık ki, bu sefer evde çalışamayacağım. Önümüzdeki üç hafta; her gün oraya gitmek zorundayım,» dedi annesi. «Seni de bu kadar uzun bir süre, yalnız bırakacağıma üzülüyorum. Ama Bayan Parker, o kadar çok para veriyor ki, 'hayır, gelemem' diyemedim. Evin bütün yatak çarşaflarını ve perdelerini yamayıp tamir edeceğim. Anlıyorsun, değil mi? Hepsini yüklenip, buraya getirmem imkânsız.»

Rosemary, cevap vermeden önce, ağzındaki dondurmanın erimesini bekledi. Sonra mümkün olduğu kadar neşeli görünmeye çalışarak, «Yoo, anneciğim. Benim için sakın üzülme. Yalnız sen, güzel elbiseler dikmeye lâyiksin. Bütün gün çarşaf

yamamak senin için çok sıkıcı olsa gerek.»

Bayan Brown güldü. «Aldırma tatlı kızım. Akşamları döndüğümde sana anlatacak bir sürü hikâyelerim olacak. Sen onu düşün. Gündüz çalışır, akşamları keyif ederiz.»

Rosemary'nin neşesi geri gelmişti.

«Belki de, sen çok para kazanınca, eve, şu elektrikli dikiş makinelerinden alabiliriz. Makineyi aldık mı, sen daha çok diker, daha da çok kazanırsın. Buradan çıkıp, başka bir eve taşınırız. Sonra, sen, müşterilerin evlerine gideceğine, onlar senin ayağına gelirler. Ben de siyah satenden şık elbiseler giyip, gelenlere kapıyı açar, 'Bu tarafa buyurun, Bayan,' derim.»

Annesi kahkahalarla gülüyordu. «Ben de, 'özür dilerim Bayan Pendlebury Parker. Maalesef istediğiniz elbiseleri yarına

yetiştiremem. Şu sırada sadece dantel gece tuvaletleri dikiyorum derim.'»

Yemek neşe içinde sona erdi. İkisi de çok güldüler.

Yemekten sonra Bayan Brown'un çarşıya çıkıp biraz kumaş alması gerekiyordu. Rosemary sofrayı topladı. Bulaşıkları yıkadı. Sonra okul elbisesini çıkarıp üzerine rahat birşey geçirdi. Bütün bunları yaparken, önündeki üç hafta içinde ne yapacağını düşünüp duruyordu. Gerçekten Bayan Walker'in dediği gibi, faydalı birşeyler yapabilir miydi? Doğrusu, Bayan Walker ona «büyük kız» demekle biraz haksızlık etmişti. On yaşındaydı ama, yine de ufacık tefecik bir kızdı. Tatil sırasında, annesinin haberi olmadan, çalışıp para kazanmak ne güzel olur diye düşündü. Tatil bitince de, kazandığı bütün parayı, annesinin kucağına boşaltiverirdi!

Kendi kendine: 'Evet, anıa ben nasıl

para kazanabilirim acaba?' dedi. 'Doğru dürüst dikiş dikmesini bilmiyorum. Bildiğim tek şey evimizi temizlemek. Annem işteyken, evi ben derler toplarım. Bulaşıkları ben yıkarım. Evet evet yapabileceğim işi buldum.'

Rosemary, bu fikri gittikçe benimsedi. Elbisesinin düğmelerini çözüp yatmaya hazırlanırken, kararını vermişti bile. Her gün işe gidecek, temizlik yapacaktı.

Annesi dikişe giderken, makasını, toplu iğnelerini, dikiş iğnelerini yanında götürürdü. Herhalde onun da temizlik takımlarını götürmesi gerekecekti. Toz bezlerini ve yer fırçasını götürmek kolay işti. Ama elinde koca bir süpürgeyle kapıdan çıkarken, Bayan Walker'a ne diyecekti? Gerçeği söyleyecek olsa, bu işin sürpriz tarafı kalmayacaktı.

'Kendime bir süpürge almalıyım. Başka çare yok' diye mırıldandı.

'Belki Bitpazarı'nda ucuz bir süpürge bulabilirim' diye düşündü. 'Biraz uzak ama hemen fırlarsam, çay vaktine kadar geri dönebilirim.'

Kedi
ona bakıp
yalanmaya
başladı

İKİNCİ BÖLÜM

BİTPAZARI

ROSEMARY, parasını cebine iyice yerleştirdikten sonra, Bitpazarı'na doğru yola koyuldu. Bit pazarı, şehrin öbür tarafındaki çarşının içindeydi. Yanında bir bütün ikibuçuk lirası, üç tane de tek lirası vardı. Rosemary'nin, Bitpazarı'nda, bir süpürge bulmak için bütün çabası boşa gitti. Tam eve dönmeye karar vermişti ki.. bacaklarına tüylü birşeyin değdiğini hissetti. Eğilip bakınca karşısında kocaman simsiyah bir kedi gördü. Doğrusu, Rosemary kedileri

çok seven bir kızdı. Eğer, Bayan Walker izin verseydi, şimdiye kadar eve çoktan bir kedi alıp beslerdi. Derhal yere çömelip kara kediyi okşamaya başladı. Ama kedi bir sıçrayışta kollarından sıvışıp biraz öteye kaçtı ve olduğu yerden Rosemary'ye bakmaya başladı. Rosemary tekrar kediye yaklaşıp okşamak istedi. Kedi yine deminki gibi kaçıp biraz uzaktan ona bakıp yalanmaya başladı.

Rosemary gülerek: «Anladım, senin peşinden gelmemi istiyorsun. Pekâlâ, geliyorum işte!» dedi. Böylece kedi önde, Rosemary arkada ilerlemeye başladılar. Kedi arada sırada duruyor, Rosemary tam yetiştiğinde tekrar koşmaya başlıyordu. Bu oyun Rosemary'nin çok hoşuna gitmişti. Gülüp duruyordu. Kedi, her ne kadar Rosemary gibi gülemiyorsa da, onun da çok eğlendiği her halinden belliydi. Tam kediyi yakalamak üzereyken, Rosemary ihtiyar bir kadına çarptı.

«Ah, çok affedersiniz!» dedi, Rosemary.

«Hayır affetmiyorum,» dedi, kadın. «Deminden beri seni bekliyorum. Hadi bakalım ver ikibuçuk lirayı da, al git. Üstelik hiç de pahalı sayılmaz!»

«Neyi alıp gideyim?» diye şaşkınlıkla sordu, Rosemary.

«Süpürgeyi tabii ki! Bana bak, ihtiyarım diye beni kandırmaya çalışma. Sen süpürge aramıyor muydun?»

Kedi, ayağının dibindeki turuncu bir kâğıt parçasını incelemekle meşguldü.

«Tabii, tabii, süpürge arıyordum!» diye heyecanla bağırdı Rosemary.

İhtiyar kadın birdenbire başka bir konuya geçerek:

«Bak, şapkamı daha bugün aldım. Nasıl buluyorsun, güzel mi?» Şapka aslında pek o kadar fena değildi. Yalnız oldukça süslü püslüydü. Önünde küçük bir tülü, tepesinde rengârenk tüyleri vardı. İhtiyar

kadının darmadağınık saçları, bu şapkanın altında daha da dağınık görünüyordu. Hele kıyafeti, şapkaya hiç mi hiç uymuyordu.

«Çok güzel, çok beğendim,» dedi, Rosemary. «Yalnız, üstünde fiyatını unutmuşsunuz. Çıkarayım mı?»

«Sakın ha!» diye atıldı kadın. «Bu şapkaya tam yirmi lira, altmış kuruş ödedim. Orasından burasından sarkan süsleri çıkarmana izin veremem. Hem seninle yalnız süpürge için pazarlık ettik. İstersen kediyi de sana satarım. Ama şapkamın süslerini asla!»

Rosemary, kadının konuşmasından gittikçe hoşlanmaya başlamıştı. Gülerek cevap verdi. «Zaten şapkanızın süslerini, ben ne yapayım? Ama kediyi almak çok isterdim doğrusu.» Ayaklarının dibinde kıvrılmış, uyuklamakta olan kediye sevgiyle baktı.

İhtiyar kadın güldü. «Kedimi beğen-

din, değil mi?» Dikkatle Rosemary'ye baktı ve «Yalnız kediyi tek liralıklar karşılığında satabilirim.»

«Süpürgeyi ikiçubuk liraya verirseniz, geriye üç liram kalıyor. Ama herhalde bu kedi daha pahalıdır.» Kediyi alıp eve götürürse annesinin ses çıkarmayacağına emindi. Nasıl olsa, Bayan Walker'ı da yola getirmenin bir çaresi bulunurdu. Karşısındaki bu acayip ihtiyar kadının, kediye kötü davrandığından emindi. Rosemary'nin içine öyle bir his geldi ki, sanki kedi uyumuyor, dikkatle konuşulanları dinliyordu.

«Pekâlâ başka paran yoksa, kediyi sana üç liraya verîrim,» dedi ihtiyar kadın.

Rosemary sevinçle: «Çok teşekkür ederim!» diye haykırdı. Bu arada kedi gözlerini açmış, Rosemary'ye dikkatle bakmış ve yine kapamıştı.

Rosemary, cebinden bütün parasını

çıkardı. Kadının pek temiz olmayan avcuna koydu. İhtiyar kadın hiç vakit kaybetmeden paraları tek tek saydı. Fakat özellikle tek liralarla ilgilendiği her halinden belli oluyordu. Gözlerini kısarak bunları inceledi. Elinde evirip çevirdi ve dişlerinin arasına götürerek sahte olup olmadıklarına baktı. Sonra liraları cebine yerleştirdi.

Gülerek; «Tamam, böyle olacağını biliyordum. Haydi Prens, artık gidiyorsun!» dedi.

«Üç liranın yeteceğine emin misiniz?» diye sordu Rosemary.

İhtiyar kadın; «Yeter, yeter de artar bile!» diye cevap verdi.

Artık kedi uyuyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişti. Kulaklarını havaya dikmiş, altın sarısı kocaman gözleriyle Rosemary'ye bakıyordu.

İhtiyar kadın, kediyi ayağı ile Rosemary'ye doğru iterek, «Hadi, hadi! Al

senin olsun,» dedi.

Bu arada çarşının saatı, tam beşi vuruyordu.

«Çok geç oldu,» dedi, Rosemary. «Gitmem gerek. Acaba süpürgeyi verebilir misiniz?»

«Süpürge mi? A, tabii! Al, o da senin olsun,» diyerek, ihtiyar kadın Rosemary'nin eline birşey sıkıştırdı. Sonra, şekerci dükkânının yanındaki dapdar sokağa daldı ve gözden kayboldu.

Rosemary, bir süre kadının arkasından bakakaldı. Sonra bakışlarını elindeki süpürgeye çevirdi ve ağlamamak için kendini zor tuttu. İstediği süpürge hiç de böyle birşey değildi. Bu daha çok, bahçıvanların kullanabileceği, bir çalı süpürgesiydi. Upuzun bir baston ve ucunda tek tük çalı parçaları...

Rosemary, «Olmaz böyle şey!» dedi. Bütün günün yorgunluğu üstüne çökmüştü. Ve gözyaşlarını daha fazla tutamadı.

Sıcacık damlalar yanaklarından aşağı kaymaya başladı. Bu süpürge, hiçbir işine yaramayacaktı. Üstelik başka bir tane alacak parası da kalmamıştı. Bunlar yetmiyormuş gibi, otobüse binecek parası bile yoktu. Bütün yolu, bir tarafı kopuk ayakkabısıyle yürümek zorundaydı. Yolda oyalanmak için kendine bir elma şekeri bile alamamıştı. Ama Rosemary akıllı bir kızdı. Daha fazla üzülmemeye karar verdi. Yanında mendili olmadığından, gözlerini elinin tersiyle sildi. İşte tam bu sırada kedi konuşmaya başladı.

«Boşuna üzülüyorsun. Bu işte sen kârlısın!»

Rosemary, kulaklarına inanamadı. «Kim o? Kim konuşuyor?»

«Tabii ki ben!» dedi kedi. «Ne sandın. Bütün hayvanlar konuşur ama, insanlar onları duyamaz. Sen elinde büyücü kadının süpürgesini tuttuğun için beni duyabiliyorsun.»

Rosemary, korkuyla süpürgeyi elinden attı. Fakat, kedinin sesini duyamayacağını düşünerek, tekrar eline aldı.

Kedi soğuk bir sesle devam etti: «Senin yerinde olsam, süpürgeye daha saygılı davranırım. Zavallı çok ihtiyar. Eskisi gibi sapasağlam olsaydı, büyücü onu sana, o kadar ucuza satar mıydı hiç! Çok açıkgöz bir büyücüdür o!» Kedinin sesi şimdi daha keyifliydi. «Biraz önce ona söylediklerimi duymalıydın. Yoo, sakın ağzımı bozduğumu sanma. Kötü laflar bana yakışmaz. Sadece ona biraz takıldım. İşte o kadar.» Bunları söylerken kuyruğunu keyifle iki yana sallıyordu.

Rosemary birden, ihtiyar kadını hatırladı. Hiçbir şey sormadan cebinde kaç parası olduğunu bilmişti.

«Gerçekten o kadın büyücü mü?» diye fısıldadı, Rosemary.

«Şşşt.» dedi kedi ve arkasına çabucak bir bakış attı. «O kelimeyi hiç kul-

lanmasak daha iyi ederiz. Evet sen, beni ve süpürgeyi satın alıncaya kadar öyleydi. Ama artık bu meslekten ayrılacakmış. Öyle söyledi. Doğru dürüst bir hayat yaşayacakmış.» Sonra alaylı alaylı devam etti: «Balıklar istedikleri kadar suda yaşamaya karar versinler. Hiç yapabilirler mi? Az kaldı unutuyordum. Yanında bir şişe süt bulunur mu?»

Rosemary başını iki yana sallayarak; «hayır» dedi.

«Yazık. İyiyar kadındayken, nerde olursak olalım, canımın istediği an, bana bir şişe süt yaratıverirdi.»

«Çok iyi kalpli bir kadınmış,» dedi, Rosemary.

«Yok canım, pek o kadar da değil!» diye atıldı kedi. «O gün keyfi kaçıksa, (ki çoğunlukla öyleydi), sütüm ekşimiş olurdu.»

«Eve gider gitmez, istediğin kadar süt içebilirsin. Ama korkarım ki eve yürüye-

rek gitmek zorundayız. Otobüse verecek param kalmadı. Hem sonra otobüse kedileri alıp almadıklarını bilmiyorum.»

«Üzülme, süpürgeye binip gideriz,» dedi kedi.

«Süpürgeye mi?» Rosemary'nin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı.

Kedi: «Her söylediğimi tekrarlamasan iyi edersin,» diye cevap verdi. «Bak önceden haber vereyim. Öyle çok yüksek-lerden uçmasını bekleme. Zavallıcığın ne halde olduğunu, sen de görüyorsun. Ama yine de bizi istediğimiz yere götürür. Hadi ne bekliyorsun, binsene.»

«Bineyim mi?» dedi Rosemary.

«Hoppala! Yine her dediğimi tekrarlamaya başladın. Bu süpürgeyi kullanmak çok basit. Sopasına oturup bacaklarını aşağı sarkıtırsın. Gitmek istediğin yeri şiir halinde söylemelisin. Hem daha kibar, hem daha duygulu oluyor. Süpürge-

nin artık çok ihtiyarladığını unutmayalım.»

«Evet ama, ben Tottenham yolunda, on numaralı evin en üst katına gitmek istiyorum. Bunu nasıl şiir halinde söyleyebilirim?» diye Rosemary merakla sordu.

«Sen o işi bana bırak,» dedi kedi. «Dur bakalım. Tottenham yolu... Tamam buldum. Pek güzel bir şiir olmadı ama, yine de işe yarar. Hadi süpürgeye bin ve sıkı sıkı tutun.»

Kedi de süpürgenin ucuna yavaşça yerleştikten sonra, Rosemary'ye «Hadi benden sonra tekrar et,» dedi.

Götür bizi Tottenham yoluna,
Pencereden girelim, on numaraya.

Rosemary, bu kelimeleri tekrarlarken, birden süpürgenin sapı titremeye başladı. Sonra yavaş yavaş yerden yükselmeye başladı. Köşeyi öyle bir hızla döndü kü, Rosemary az kaldı düşüyordu. Süpür-

ge, Tottenham yoluna doğru uçmaya başladı.

Tam evin önüne yaklaştıkları sırada, Rosemary süpürgeye sımsıkı sarılmayı akıl etti. Nitekim süpürge büyük bir gayretle dimdik yükseldi. Rosemary'nin yatak odasının penceresinden içeri girdi ve bitkin bir halde yere yığıldı. Rosemary, dirseğini oğuşturarak yerinden kalktı. Tekrar süpürgeyi eline aldı.

«Süpürgeyi dolaba saklarsan iyi edersin,» dedi, kedi.

Rosemary; «Çok teşekkürler, süpürge,» diye fısıldadıktan sonra, süpürgeyi dolabın içine, paltosunun arkasına sakladı.

Yandaki odadan annesinin dikiş makinesinin gürültüsü geliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KARBONEL

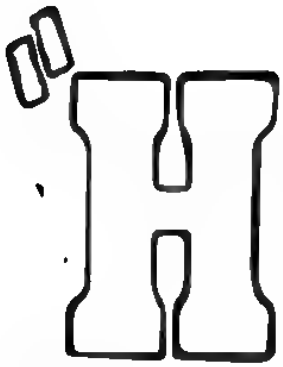

OŞGELDİN tatlı kızım,» dedi Bayan Brown. «Ama epeyce geç kaldın. Yukarı çıktığını da duymadım.»

«Geç kaldığım için çok affedersin anneciğim» diye atıldı Rosemary. «Bitpazarı'na gittim. Ordan bir kedi aldım. Kedimi evde besleyebilirim, değil mi?»

«Kedi mi aldın? Bak, benim için hava hoş. Ama Bayan Walker bu habere pek sevinmeyecek. Zaten son günlerde bizden şikâyetçi.»

«Geçen gün kurabiyelerin altını yaktım diye mi, hâlâ kızgın?» diye somurtarak sordu Rosemary. «Ama isteyerek olmadıydı ki. Hem de üstünden kaç gün geçti. Üstelik bu sokak kedisi değil. Konuşan bir kedi. Konuşuyorsun değil mi, tatlı pisi pisi?»

Kara kedi isteksiz isteksiz esnedi. Pencerenin kenarına sıçradı ve dalgın bakışlarla dışarıyı seyretmeye başladı.

«Sahi unuttum. Konuşmasını, ancak elinde sihirli süpürge varsa duyabilirsin.»

Annesi: «Şu çocuklar da nelere inanırlar,» gibilerden güldü.

«Baksana pisi pisi dediğin anda kedi senden kaçtı. Galiba bu isim pek hoşuna gitmedi. Zavallıcık pek de zayıf. Buzdolabında bir parça balık var. Bu akşama balık çorbası yaparım diye saklamıştım. Biz başka şey yeriz. Sen o balığı kediye ver,» dedi annesi.

Rosemary'nin gözleri sevinçle parla-

dı. Annesi kediyle ilgilenmeye başladığına göre, kapı dışarı edilmesine razı olmayacak demekti. Hiç olmazsa, kedinin evde kalması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Kedi balığını yeyip sütünü içtikten sonra, bütün dikkatini temizlenmeye verdi. Tepeden tırnağa yalandıktan sonra bir köşeye kıvrılıverdi. Bu arada Rosemary divana oturmuş, ikindi kahvaltısının artıklarını yiyordu. Bir bardak süt, reçelli ekmek ve peynirli kurabiyelerle karnını doyurdu.

«Bu kedi gerçekten çok güzel bir hayvan,» diye söze devam etti annesi. «Biliyor musun, Bayan Pendlebury Parker kaybettiği tekir kediyi bir türlü bulamadı. Dört ay oldu, kedi hâlâ ortada yok. Üstelik kedisini bulana para vaadetmişti.»

Peynirli kurabiyelerini yemekte olan Rosemary sordu: «Hani şu 'Pisi-Misi' diye çağırdığı mı?»

«Evet o. Bayan Parker, o kediyi, dünyada hiçbir şeye değişmezdi. O kediye verilen yemeklerin yarısını, bizim sofranızda görmek isterdim. Hay aksi şeytan, etek baskısını tam bitirirken, iğnem kırıldı. Bayan Pendlebury Parker'in işine başlamadan Bayan Withers'in elbisesini bitirmeliyim.»

«Desene bu akşam, geç vakte kadar çalışacaksın. Zavallı anneciğim.»

Annesi içini çekti. «Boş ver kızım. Ama sen de çok geç kalma. Bak şimdiden esneyip duruyorsun. Kedi için de, yarın sabah Bayan Walker'la konuşuruz. Ama sen yine de pek ümitlenme.»

«Bu akşam kendimi çok yorgun hissediyorum. Bütün gün yürüdüm, ondan olsa gerek. Anneciğim, kedi benim odamda yatabilir mi? Göreceksin hiç yaramazlık yapmayacak. Değil mi pisi-pisi? Hem sonra dışarı çıkmak istese, odamdaki pen-

cereden dama çıkıp dolaşabilir.»

Annesi, bacaklarına sürtünmekte ve nazlı nazlı mırıldanmakta olan kediyi okşamak için eğildi. «Peki kızım, o kadar çok istiyorsan, senin yanında yatabilir,» dedi.

O akşam, Rosemary, annesini öpüp, iyi geceler dedikten sonra odasına çekildi. Geceliğini giyer giymez, ilk işi dolaptan süpürgeyi çıkarmak oldu. Yatağının ortasına oturup, süpürgeyi yanına yerleştirdi.

«Gel pisi-pisi. Şimdi rahat rahat konuşabiliriz.»

«Eğer beni bir daha bu çirkin isimle çağırırsan, seninle asla konuşmam. Neymiş o, pisi-pisi! Sanki bir sokak kedisi, fare avcısı ya da sobanın önünde kıvrılan bir kediymişim gibi.»

«Çok özür dilerim, pi..... Peki ama seni ne diye çağırayını?»

«Bana Karbonel diyebilirsin. Çünkü adım Karbonel.»

Bu arad kedi yatağın üstüne sıçramış, Rosemary'nin yanına gelmişti. Yatak çarşafının kıvrımları arasında dönüp dolaştıktan sonra, bir köşeye yerleşti.

«Rosemary, çok iyi kalpli bir kızsın. Kedileri okşamasını da biliyorsun, ama daha öğreneceğin çok şey var.»

Rosemary, kedinin boynunu, sırtını okşuyordu. Kedi de yavaş yavaş keyifleniyor, mırıldanmaya başlıyordu. Rosemary birkaç dakika hiç konuşmadan kediyi okşadı.

«Madem, bilmediğim çok şey var, lütfen hemen uykuya dalma. Bilmediklerimi bana öğretmeye başla. Ya Bayan Walker, senin burada kalmana izin vermezse?»

«O kadar önemli bir mesele değil bu. Zaten seninle çok uzun süre kalamam.»

«Kalamaz mısın?» diye heyecanla

sordu Rosemary. «Nasıl olur? Sen benim kedimsin. Seni, kendi biriktirdiğim parayla satın aldım.»

«Evet, zaten bundan dolayı, sana çok şey borçluyum. Ama aslında sen sadece büyücülerin kehanetini yerine getiriyorsun.»

«Ne kehaneti? Neden söz ediyorsun? Hiçbir şey anlamıyorum.» Rosemary o kadar heyecanlanmıştı ki, yatağında zıp zıp zıpladıkça somyası gıcırdıyordu. «Hadi anlatsana!»

Karbonel sakin bir sesle konuşmaya başladı: «Çok şey bilmediğini söylemiştim. Onun için zıplayıp duracağına, doğru dürüst otur da beni dinle. Her şeyden önce, adi bir sokak kedisi satın aldığını sandın. Yoo, seni suçlamıyorum. Böyle yanlışlıkları herkes yapabilir. Tabii ki benim asil bir kedi, kraliyet ailesinden biri olduğumu bilemezdin.»

«Neler söylüyorsun!» Rosemary'nin

sesi heyecandan titriyordu. «Peki nasıl olur?»

«Lütfen lâfımı kesmeden dinle» dedi kedi. «Daha küçücük bir kedi yavrusuyken, çalınmıştım. Beni o çalmıştı. O kadar ihtiraslı bir kadındı ki, alelâde bir kedi çalmamış, bütün işlerini gördürmek için asil soydan bir kedi çalmıştı. Ah, o günlerde kibirini görmeliydin. Üstelik o zamanlar çok güzel bir kadınmış. O güzellikten geriye pek birşey kalmadı ya.»

«Küçücük bir yavru kediyi çalmak, ne kötü şey,» diye fısıldadı Rosemary.

«Evet öyle,» diye cevap veren kedi kocaman çekik gözlerini pencereden dışarı dikmişti. Sanki damları, bacaları değil de, bambaşka bir dünyayı seyrediyor gibiydi. «O kadar küçüktüm ki, gözlerim henüz masmaviydi. Kuyruğum ise senin küçük parmağın kadardı. Ama yine de bütün Kraliyet kurallarını ezbere biliyordum. Daha gözlerim açılmadan annem ba-

na hepsini öğretmişti. Çok güzel bir İran kedisi olan annem derdi ki: 'Benim küçük oğlum, bir Prens olduğunu asla unutmamalısın. Nerede olursan ol, her zaman bir Prense yakışır şekilde hareket et.' Annemin bu sözlerini hiç unutmadım. Kendime olan saygımı hiçbir zaman yitirmedim. Çok aç kaldığım günler oldu. Öyle ki, açlıktan uyuyamaz hale gelirdim. Sonunda Kraliyet kurallarını üstüste tekrarlar, öyle uyuyakalırdım.»

«Zavallı kedicik,» diye mırıldandı Rosemary.

«Yine de ihtiyar kadınla yaşadığım sırada, eğlendiğim olurdu,» diye devam etti, Karbonel. «Hele şu süpürgeyle gökyüzünde dolaşma işine bayılırdım. Hey gidi günler hey! Bazan yıldızlarla yarışa çıkardık. O kadar hızlı giderdik ki tüylerimin arasında, rüzgârın kuvvetini hissederdim. Yine rüzgârdan. bıyıklarım, kopacak gibi olurdu. Bizim altımızda dünya küçü-

cük bir top gibi kalırdı. Ne günlerdi onlar!»

Bunları anlatırken, kedi, ön ayaklarının üstünde doğrulmuştu. Tüyleri ve kulakları dimdik olmuştu. Çok heyecanlı olduğu anlarda yaptığı gibi, boğazından acayip hırıltılar çıkarıyordu. Gözleri birdenbire kocamanlaşmış; pırıl pırıl parlıyorlardı. Rosemary hiç sesini çıkarmadan büyük bir hayranlıkla kediyi seyretti. Kedinin hırlaması sona erince, yavaşçacık elini ona doğru uzattı ve dimdik kalkmış olan tüylerini okşadı. Kedi yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Rosemary sırtını okşamaya devam etti. Artık kedinin heyecanı yatışmıştı. Sadece küçük kuyruğunu sallayıp duruyordu.

«Peki, ihtiyar kadından niye kaçmadın?» diye sordu Rosemary.

«Çünkü bana büyü yapmıştı. Büyüyü bozmaktan başka çarem yoktu. İhtiyar kadının dediği şuydu:

Uzun tüylü güzel bir kedi
Gökyüzünde dolaşacak sanki
Tahtı ve sarayı boş gibi
Üç Kraliçe kurtaracak Prensi.

«Gerçekten gökyüzünde dolaştın mı?» diye sordu Rosemary.

«Tabii dolaştım,» dedi Karbonel. «Hatta bir sürü yıldızla arkadaş bile oldum. Ama bırak da hikâyemi bitireyim.»

«Buldum, buldum,» diye bağırdı Rosemary. Heyecandan yine yatağın üstünde sıçramaya başlamıştı. «Büyüdeki üç Kraliçe, benim üç liram oluyor. Seni o kadından ben kurtardım.»

Rosemary doğru söylüyordu. İngilizlerin liralarının üstünde Kraliçenin resmi yok muydu? İşte Rosemary, üç Kraliçe karşılığında, kediyi satın almış ve kurtarmıştı.

«İhtiyar kadına Bayan Cantrip desen daha iyi olur,» dedi kedi.

«Karbonel, düşünsene, artık serbestsin! Seni kurtardığıma o kadar seviniyorum ki.» Ama Karbonel, Rosemary kadar sevinçli görünmüyordu.

«Dur bakalım, o kadar çabuk sevinme,» dedi kedi ciddî ciddi. «Şimdilik büyünün ilk kısmı çözüldü. Ama daha devamı var. Evet artık ondan kurtuldum. Ama şimdi de senin kölenim. Sözümü kesme de anlatayım. Kaçırıldıktan bir süre sonra, ihtiyar kadından kurtulmaya çalıştım ve kaçmayı denedim. Ne de olsa cesur bir kediyim. Ama ihtiyar kadın beni hemen yakaladı. Cezalandırmak için de bir büyü daha yaptı. İşte bu büyüyü çözünceye kadar senin esirin, kölen olacağım. Aklına estikçe, böyle büyüler yapmak, ancak o kötü kadına yakışır zaten!»

«Ama, Karbonel'ciğim, ben senin kölem olmanı istemiyorum ki! Bu büyüyü nasıl çözebiliriz?»

«İşte onu ben de bilmiyorum,» dedi

kedi. «Çünkü bu büyü, Sessiz Büyü idi. Zaten büyülerin arasında en kötüsü budur. Sessiz yapıldığı için, tabii ki ne olduğunu duymadım. Yalnız bildiğim tek şey, büyüyü bozmak için, büyü yapılırken kullanılan malzemeyi bulmamız gerek. Süpürge elimizde ama, ihtiyar kadının şapkasıyla, büyüyü yaptığı kazanı bulmalıyız.»

«Büyüyü bozmak için elimden geleni yapacağım. Senin serbest olmanı istiyorum. Peki şapkayla, kazanı ne yaptığını bilmiyor musun?»

«Maalesef, her ikisini de satmış. Üstelik kime sattığını görmemem için de, beni uzak bir yere yollamıştı. Hem şapkayla kazanı bulsak bile Sessiz Büyünün ne olduğunu bilmiyoruz ki!»

Yavaş yavaş kararmış olan küçük odaya, derin bir sessizlik çöktü. Annesinin dikiş makinesinin sesi bile duyulmaz

olmuştu. Rosemary kolunu Karbonel'in etrafına doladı.

«Sen hiç üzülme Karbonel. Her şeyi halledeceğiz. Önce şapkayla, kazanın nereye gittiğini öğrenmemiz gerek. Yarın sabah, kahvaltıdan sonra ilk iş bunları aramaya çıkacağız!»

Rosemary birdenbire çok yorgun olduğunu hissetti. Uykusu gelmişti. «Hadi artık uyuyalım,» dedi. Ayaklarının ucuna basa basa yatağından indi, süpürgeyi dolabına yerleştirdi. Yatağına girmeden önce, Karbonel'e sıkı sıkı sarıldı ve öptü. Aslında kedi konuşurken, böyle birşey yapmaya cesaret edemezdi. Ama Karbonel bu öpücükten çok hoşlanmıştı. Karşılık olarak, Rosemary'nin yanağını yaladı Rosemary yatağına girip, üşümüş olan ayaklarını kendine doğru çekti. Tam uyumak üzereyken, birden aklına birşey geldi. Karbonel'e «Sen kimlerdensin? Kimin Pren-

sisin? Nerede otursun?» diye sormayı unutmuştu.

Yataktan kalkıp, süpürgeyi alıp, sorayım mı, sormayayım mı diye düşünürken, birden sabah oluverdi. Gün ışığı pencereden içeri girmiş, odayı aydınlatmıştı bile. Annesi kapıyı vuruyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SİHİRLİ KELİMELER

ROSEMARY uyanır uyanmaz, aklına ilk gelen şey Karbonel oldu. Hemen doğrulup, alçak bir sesle kediyi çağırdı. Cevap veren olmadı. Karbonel görünürde yoktu. Yatağın üstünü ve altını aradı. Penceresini açıp kırmızı dama baktı. Ama kediyi bulamadı. Bir gün evvel olanları düşününce, her şey o kadar inanılmaz göründü ki, 'Acaba rüya mı gördüm?' diye düşündü. Ama dolabı açıp da, paltosunun arkasında süpürgeyi görünce ici rahat etti. Açıp, kapamakta güçlük

çektiği dolabını zar zor kapamaya uğraşırken, annesinin seslendiğini duydu.

«Rosie! Hadi, kalk, giyin hayatım. Kahvaltı hazır. Daha ilk günden işime geç kalmak istemiyorum.» Rosemary çabucacık hazırlandı.

Bayan Walker'in mutfağını ve büyük siyah ocağını kullanmaya hakları olduğu halde, kendi odalarına küçük bir gaz ocağı almışlardı. Büyük mutfağa gitmektense, yemeklerini odalarında pişirmeyi tercih ediyorlardı. Annesi odaları toplarken, Rosemary, ekmekleri kızartıyordu.

«Bu sabah Bayan Walker'a gidip, senin pisi-pisin hakkında konuşmak istiyordum, ama korkarım ki vaktim olmayacak,» diye içerden seslendi annesi.

«Kedi gitmiş anneciğim. Sabah bir baktım, ortalıklarda yok. Ama eminim ki geri gelecek. Hem ne olur kediye pisi-pisi deme. Öyle çağrılmaktan hiç hoşlanmı-

yor. Onun ismi Karbonel. Ona Karbonel de.»

Annesi gülmekten kendini alamadı. «Amma da isim bulmuşsun kedine. Ama biliyor musun kedinin tüylerini fırçalar, karnını doyurursan epey güzelleşecek... En iyisi bu akşama kadar bekleyelim. Geri gelirse, o zaman Bayan Walker'la konuşurum. İnşallah, kediyi barındırmamıza izin verir. Doğrusu senin için çok iyi bir arkadaş olurdu.»

Birden burunlarına yanık ekmek kokusu geldi. Karbonel'in geri gelmeme ihtimali, Rosemary'yi öyle korkutmuştu ki, ateşin üstündeki ekmekler aklından çıkmıştı. Yok canım, Karbonel elbet ki geri gelecekti! Ama yine de Rosemary heyecanlanmaktan kendini alamıyordu. Annesi içeri girdiğinde Rosemary ikinci dilim ekmeği de yakmıştı.

«Rosie! Dikkat etsene! Ne kadar dalgınsın. Gözünün önünde ekmekler yanı-

yor, yerinden kıpırdamıyorsun!»

«Çok affedersin anneciğim! Ya Karbonel geri gelmezse diye düşünüyordum. Gerçekten çok kötü olur. Hem hiç üzülme, ekmeğin yanık kısımlarını ben yerim.»

Yumurtalarını yerken; «Ben işe gidince, kendini çok yalnız hissetmeyeceğinden emin misin?» diye sordu annesi.

«Yoo, sen beni hiç merak etme.» dedi Rosemary. Bunu öyle bir güvenle söylemişti ki, annesinin de içi rahat etti. 'Karbonel geri gelir gelmez, şapkayla kazanı aramaya başlarız. Bu iş bizi günlerce oyalayacağa benzer' diye düşündü kendi kendine.

«Bu sabah Bayan Withers'lara kadar gider misin, Rosemary? Hani dün akşam bitirdiğim elbise var ya, işte onu teslim etmeni istiyorum,» dedi annesi. «Evden çıkıp otobüse binersin. Ama dikkat et, çünkü, Belediye Sarayı'nın önünde inip,

başka bir otobüse binmen gerekecek. Aman kızım yollarda oyalanayım deme.»

Doğrusu, elinde koca bir paketle, şehrin ta öbür ucuna gitmek fikri, Rosemary'nin hiç hoşuna gitmemişti. Hele yapacak çok daha önemli işleri varken... Ama bütün bunları annesine anlatamayacağından, susmayı tercih etti.

Annesi işe gittikten sonra Rosemary, odaları topladı, bulaşıkları yıkadı. Bilirsiniz ya, yumurta artıklarını temizlemek çok zordur. Tabağa yapışmış olan yumurta sarılarını yıkarken, Rosemary epey vakit kaybetti. Bütün bunları yaptıktan sonra, Karbonel hâlâ ortada yoktu. Belki geri gelir diye, Rosemary kapının önüne bir kâse süt koydu. Tam paketi alıp evden çıkıyordu ki, aklına süpürgeye binip gitmek geldi. Derhal koşup, dolabın kapağını araladı. Elini uzatır uzatmaz, süpürge şöyle bir titredi. Yanında Karbonel olmadan, süpürgeyi kullanmak, Rosemary'yi ürküt-

tü. Korkusunu belli etmemeye çalışarak, süpürgeye: «Her şey yolunda mı diye baktım,» dedi ve çabucak dolap kapağını kapadı.

Bayan Withers'in evini bulmak çok uzun sürdü. Ama paketi teslim edince, Bayan Withers, Rosemary'ye hem çukulatalı pasta, hem de iki buçuk lira verdi. Doğrusu, pastayı pek sevmedi ama, iki buçuk liraya bir diyeceği yoktu. Eve dönerken bir balıkçı dükkânına uğradı. Dükkânın sahibi Rosemary'yi tanırdı. Her zamanki gibi kocaman lâstik çizmelerini giymişti. Elleri balık pullarıyla kaplıydı. Rosemary, kedisi için balık istediğini söyledi ve ikiçubuk lirasını uzattı. Balıkçı bir kese kâğıdına küçücük balıklardan koydu. Üstelik üç tane de karides verdi.

Rosemary koşa koşa eve döndü. Kapının önündeki süt kâsesi bomboştu. Biraz ötede, Karbonel kıvrılmış, uyukluyordu. Rosemary olduğu yerden fırladı, sü-

pürgeyi kaptığı gibi geri geldi.

«Karbonel, çok yaramaz bir kedisin! Seni öyle merak ettim ki. Bütün gün neredeydin?»

Karbonel, ayakları üzerinde şöyle bir gerildi. Bembeyaz dişlerinin arasından, kırmızı dili görününceye kadar esnedi.

«Doğrusu, meseleyi neden bu kadar büyütüyorsun, hiç anlayamıyorum,» dedi kedi. «Sihirli Kelimeleri söyleyip beni istediğin an geri çağırabilirdin.»

«Hangi kelimeleri?» diye sordu Rosemary.

«Sana Sihirli Kelimeleri söylemedim mi?»

«Yoo» diye başını salladı Rosemary.

«İşte Sihirli Kelimeler,» dedi Karbonel ve söylemeye başladı:

Ay uyanmadan
Ekinler sararmadan
Gece gelmeden

Baykuşlar ötmeden
Bir ruh gibi
Seesiz ve derinden
Gel beni bekletmeden
Süpürgenin Kara Kölesi.

«Pek güzel bir şiir değil ama işe yarıyor. Aslında, çok daha duygulu birşey olabilirdi. Her neyse. Bu kelimeleri söyler söylemez, nerede olursam olayım, ne kadar önemli işim olursa olsun, yanına gelmeye mecburum. Hiç sen sokakta, kendinden geçmiş, hızlı hızlı giden kara kedi görmedin mi? Sanki görünmeyen bir kuvvet tarafından belli bir yöne doğru sürükleniyormuş gibi. İşte o da sahibi tarafından çağırılıyordur. Buna eminim.»

Rosemary, sihirli şiiri ezberleyinceye kadar, içinden tekrarladı.

«Pek terbiyeli bir şiir değil,» dedi. «Doğrusu sana Süpürgenin Kara Kölesi demek içimden gelmiyor.»

«Yanına gelmemi istiyorsan, bu kelimelere alışman gerek. Büyünün olduğu yerde pek nezaket aramamalısın. Biliyor musun, demin sen gelmeden önce süpürgeye bakıyordum da, ne kadar ihtiyarlamış diye düşündüm. Ucundan sarkan birkaç tutam çalı çırpı da düşerse ölür, sihri kalmaz. Süpürge ölmeden kazanı ve şapkayı bulmalıyız. Aksi halde hayatımın sonuna kadar, istesen de istemesen de kölen olarak kalırım.»

«Peki, süpürgeyi tamir edemez miyiz?» diye sordu Rosemary. «İnce bir telle veya bir ip parçasıyle bağlasak.»

Bu söz, Karbonel'i çok kızdırdı.

«Sen deli misin!» diye heyecanla atıldı. «Böyle sihirli bir süpürgeye ip veya tel gibi şeyler katılır mı hiç! Hani birazdan, tutkalla yapıştırsak diyeceksin. Birkaç hafta önce, kazanın dibi delinmişti. İhtiyar kadın, hani şu demircilerde satılan te-

neke parçalarıyle kazanı yamamak istedi de, ne oldu biliyor musun?»

«Ne oldu?» diye heyecanla sordu Rosemary.

«Bütün büyüleri altüst oldu. Benden söylemesi. Kaybedecek vaktimiz yok. Hemen bugün kazanla şapkayı aramaya başlayalım.»

Sokağa çıkmadan önce yemek yemeye karar verdiler. Rosie önce balıkları pişirdi, sonra annesinin hazırlamış olduğu çorbayı ısıttı. İkisi de halının üstüne oturup, derin bir sessizlik içinde, yemek yediler. Üç tane karidesi görünce, Karbonel ne diyeceğini şaşırdı. Doğrusu çok duygulanmıştı. Sesi titreyerek: «Damarlarında asil kan taşıyan bir Prens'im. Yine de bugüne kadar, kimse bana karides vermemişti. Bunu asla unutmayacağım Rosemary,» dedi.

Yemeklerini bitirdikten sonra, bir plan yapmayı tasarladılar. Kazanla, şap-

kayı aramaya, Bitpazarı'ndan başlamaya karar verdiler.

«Süpürgeyi yanımıza alalım da ne söylediğini anlayabileyim!» dedi Rosemary. «Ama yine de üzerine binip gezmeyelim. Sabahtan kalan yirmibeş kuruşum var. Giderken otobüse bineriz. Fakat dönüşte yürümemiz gerekecek.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

TAKIP BAŞLIYOR

YOLDA, herhangi bir olayla karşılaşmadan Bitpazarı'na geldiler. Biletçi Karbonel'in de otobüse binmesine izin vermişti. Rosemary'ye ha bire, «Kedili Bayan» demesi, otobüste herkesi çok güldürmüştü. Bitpazarı'na vardıklarında, Rosemary burayı hep hayalinde canlandırdığı gibi buldu, Pazarı dolduran insanlar, kollarında alışveriş çantaları, birbirleriyle konuşuyor, gülüşüp duruyorlardı. Satıcılar bir ağızdan bağırıyor, mallarını satmaya uğraşıyorlardı.

Herkes çok neşeliydi. Yapacak çok önemli işleri olmasa, Rosemary bütün gününü etrafı seyrederek geçirebilirdi. Bir yandan ihtiyar kadını ararken, öte yandan da satıcıları gözden geçirmeye karar verdiler. Bayan Cantrip'in, şapkayla kazanı, buradaki satıcılardan birine sattığını umuyorlardı. Kadının, kendisinin de, pazardan pek uzaklaşmadığına inanıyorlardı. Rosemary, istemeye istemeye sebze ve meyve satıcılarından ayrıldı. Pazarın içinde ilerlemeye başladılar. Pazarın ta öbür ucuna, Bayan Cantrip'i ilk gördüğü yere doğru yöneldiler. Burası aynı zamanda, elden düşme malların satıldığı yerdi.

Bitpazarı'nın bu ucunda, gerek malların, gerek insanların, pek öyle güzel ve neşeli bir halleri yoktu. Yayları kopmuş somyalar, orasından burasından pamukları fırlamış şilteler, kapağı kırık dolaplar, eski pabuçlar, elbiseler, plaklar, çatal bıçak takımları Akla gelen her şeyi, biraz

eski olmak şartıyle, burada bulmak mümkündü. Rosemary, «Her şey bir liraya» diye bir ilân gördü. İlânın altında koskoca eski bir banyonun içinde, bir sürü ıvır zıvır satılıyordu. Rosemary buradan ayrılmak hiç istemiyordu, ama daha ciddi işler onları bekliyordu.

Rosemary, birden, cam bir avizenin üstüne oturtulmuş upuzun tüylü bir şapka gördü. Bir zamanlar, süslü püslü bir hanımın şapkasıydı herhalde.

«Ne acayip, giyim eşyaları, gün geçtikçe, sahiplerine benzer oluyorlar,» dedi Rosemary.

«Ben de aynı şeyi düşünüyordum,» diyerek, ihtiyar bir adam lafa karıştı. Alçak bir taburenin üstüne oturmuştu. Önünde, eski kitaplarla kaplı bir tezgâh vardı. Rosemary, «Kiminle konuşuyor acaba?» diye merak etti. Etrafına bakıp da kimseyi göremeyince, ihtiyar adamın kendisiyle konuştuğunu anladı.

«Ben derim ki, yeni elbiseler daha çok işe yarar ama, eski elbiseler kadar ilginç olamazlar. Birşey mi istedin küçük kız?»

Cana yakın bir insana benziyordu. Rosemary bütün cesaretini toplayıp, «Acaba büyücü şapkasına benzer birşey var mı sizde?» diye sordu.

İhtiyar adam gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki, gözlerinden yaşlar akıyordu. Gülmesi, öksürüğe çevrilmişti. Nihayet kendine gelince, elinin tersiyle kızarmış gözlerini silip, «Maalesef küçük kız. Ne büyücü şapkam, ne de uçan süpürgem var. Nerede o eski büyücüler. Bu devirde büyücü olur muymuş hiç!» dedi. Sözlerini bitirmesiyle, tekrar gülmeye başlaması bir oldu.

Rosemary, ihtiyar adamdan uzaklaştı. 'Bir dahaki sefere, aklımı başıma toplayıp böyle saçma sapan şeyler söylememeliyim,' diye düşündü.

Karbonel, Rosemary'ye kızmıştı. «Anıma çok konuştun,» dedi. «Ah şu insanoğulları. Biraz daha az konuşup, gözlerini kullanmayı öğrenseler...»

Oysa Rosemary, gözlerini kullanıp her şeye dikkat ettiği halde ne şapkanın, ne de kazanın izine rastlamamıştı. Pazarın bu kısmında yüzlerce dükkân vardı. Hepsine o kadar çok girip çıkmış, her şeyi o kadar dikkatle incelemişti ki, artık nerede neyin satıldığını ezbere biliyordu. Bayan Cantrip'e rastlamak umuduyle Bitpazarı'nın bir ucundan öbür ucuna yürümeye karar verdi. Doğrusu bu iş oldukça vaktini aldı. Çünkü vitrinlere bakmaktan bir türlü vazgeçemiyordu. En sonunda dönüp dolaşıp kendini güler yüzlü, ihtiyar satıcının yanında buldu. Bütün bu süre zarfında, Karbonel, sessiz sessiz, peşinden gelmişti. Yorgunluktan, Rosemary'nin ayakları sızlamaya başlamıştı. Köşede duran boş bir tahta kutunun üstüne oturuverdi.

Kalabalığın arasında kedisiyle konuşmaktan çekindiğinden, onu okşamakla yetindi. Birdenbire ihtiyar adam Rosemary'ye doğru eğildi:

«Bir elma yemek ister miydin tatlı kızım?»

Uzattığı elma yeşil ve hamdı. Ama, Rosemary, yine de bu teklife çok sevindi. Teşekkür edip elmayı aldı.

«Bu senin kedin mi?» diye sordu adam. Rosemary; «Evet,» diye cevap verdi.

«Biliyor musun, daha dün, buna benzer kocaman bir kara kedi gördüm. Üstelik tam burada duruyordu. Sahibini görecektin, amma acayip bir kadındı,» deyip tekrar gülmeye başladı adam.

«Bu işte insan çok tuhaf şeyler görüyor. Ama doğrusu onun kadar acayip bir insana daha rastlamamıştım. Üzerinde, eski bir çuvalı andıran elbiseler vardı. Hele başındaki süslü püslü, tüylü şapkaya

ne demeli?.. Hayrola, ne oldu tatlım? Yoksa boğazına birşey mi kaçtı? Elmayı ters mi yuttun?»

Rosemary, 'evet' gibilerden başını salladı. Öksürüğü geçince, elinden geldiği kadar heyecanını saklayarak; «Bu kadın herhangi birşey satıyor muydu?» diye sordu.

İhtiyar adam uzun bir süre daha güldükten sonra cevap verdi:

«Tam şuracıkta benim yanımda duruyordu. Satmak için de topu topuna iki şeyi vardı. Bir şapka, bir de kazan. Şapka, kapkara, ucu sivri, kukuleta gibi birşeydi. Oldukça da eski püskü ve pisti. Kazan, üç ayaklıydı. Üstünde de kocaman bir kulpu vardı.»

«Peki, bunları satabildi mi bari?» diye sordu Rosemary.

İhtiyar adam yine katıla katıla gülmeye başladı. Bu seferki gülme nöbeti o kadar uzun sürdü ki, Rosemary'nin içinden, adamı tutup şöyle bir sarsmak geldi.

Allah'tan, adam zar zor gülmesini kesip, konuşmaya devam etti:

«Sattı, sattı! Hem de nasıl sattı! Ben sabahın dokuzundan, akşama kadar burada pinekledim. Sata sata, bir tek dua kitabıyle, eski bir çift terlik satabildim. Oysa o cadı karı, yarım saat içinde, hem şapkayı hem kazanı satıverdi. Hem de yüksek fiyatlarla. Bugünlerde insanlar neye para vereceklerini bilmez oldular. Üstelik bu ihtiyar kadının satış yapabilmesi için, belediyeden izni var mıydı yok muydu onu da bilmiyorum.»

İhtiyar adam, bir taraftan konuşurken, bir taraftan da eski bir cam vazonun tozunu alıyordu.

«Peki bunları kim satın aldı?» diye sordu Rosemary. Bu arada cesaretine kendi de şaşırmıştı.

«Doğrusu, o demir kazanı kimin aldığını görmedim. Ben öyle her işe burnunu sokanlardan değilim. Ama son gün-

lerde işler kesat gittiğinden, arada sırada ihtiyar kadınla ilgileniyordum. Genç bir adamla, şapka üzerine pazarlığa girişti-ğini duydum. Hani adamın görünüşünden, artist falan olduğu anlaşılıyordu. Bu meslekte adam, insanları tanımayı öğreniyor. İlk iş, gelenlerin kılık kıyafetlerini incelerim. Doğrusu bu genç adamın kılığı oldukça düzgündü. Ama çok eskiydi. Ceketi yirmibeş lira ederdi. Başındaki kasketi desen, beş liradan fazla etmezdi. İhtiyar kadın elindeki şapkaya otuz lira istedi. İnanır mısın, genç adam uzun uzadıya pazarlık etti de, fiyatı ancak yirmiyedi liraya düşürebildi. Bunca parayı verdikten sonra sevincini görecektin. Şapkayı eline aldı. Uzun bir süre seyretti, durdu. Sanki yıllardır görmediği annesinin resmine bakıyormuş gibi. Sonunda 'çok ilginç. Gerçekten çok ilginç. Tam onyedinci yüzyılda büyücülerin kullandığı şapkaya benziyor' diye mırıldandı. Bu arada

ihtiyar kadın, bir deliden farksız gülüyordu.»

«Kimdi acaba bu genç adam?» diye sordu Rosemary.

«Ben de kendi kendime onu sordum, durdum. Doğrusu görünüşünden pek öyle aptal bir adama benzemiyordu. Peki, aptalın teki değilse, neden durup dururken, o kadar para verip de şapkayı aldı? Hatta bir ara, sırf adama iyilik olsun diye, 'bende de şapkalar var. Bir bakmak istemez miydiniz?' dedim. Ama adam hiç oralı olmadı. Benimkilere bir göz bile atmadı. Ha, sahi az kaldı unutuyordum!... Genç adam şapkayı alıp gittikten sonra yerde bir zarf buldum. Herhalde cebinden çıkarırken, düşürmüş olacak.»

«Zarfın üstünde adamın ismi yazılı mı?» diye soran Rosemary, artık heyecanını gizleyemez olmuştu.

«Hayır. Sadece bir ev adresi var. Üstünde de 'İlgili kimseye' diyor. İçinde de,

hani şu toz sabunu kutularından çıkan kuponlardan var. Dur bakayım, buralarda bir yerde olacak!» diyerek, adam ceplerini karıştırmaya başladı.

«İşte buldum. 'İlgili kimseye'. Bizim hanım bu kuponlarla pek ilgilenmiyor. Belki annenin işine yarar. İstersen al götür.»

«Ah, çok teşekkür ederim,» diye sevinçle haykırdı Rosemary. Derhal elini uzatıp zarfı adamın avcundan kaptı. İhtiyar adamdan uzaklaşıp kimsenin kendilerini duyamayacağı bir köşeye çekildiler. Boş bir fıçının üstüne oturan Rosemary, Karbonel'e zarfın üstünde yazılı olanları okudu: «İlgili kimse'ye. 101 Cranshaw Sokağı. Kuzey Londra.»

«Doğrusu bu işi iyi becerdin Rosemary,» dedi kedi.

«Keşke hemen bu adrese gidebilsek. Ama saat dört oldu. İşinden dönünce, kahvaltıyı hazır bulacağına dair anneme

söz verdim. Onun için eve dönmemiz gerekiyor,» diyerek, Rosemary ayağa fırladı ve hızlı hızlı eve doğru yürümeye başladı. Oysa bir gün evvel, süpürgenin üstünde bu yolu ne kadar çabuk aşmışlardı. Ama yine de cebindeki mektup, Rosemary'yi o kadar mutlu ediyordu ki, kendini bir kuş kadar hafif hissediyordu. Sanki ev birdenbire yakınlaşıvermişti. Yol boyunca Karbonel, sessiz sessiz önden yürüdü.

Eve geldiklerinde, annesi, Rosemary'ye bir müjde verdi: «Yarın Tussocks'a gidiyoruz. Bayan Pendlebury Parker'in yeğeni gelecekmiş. Senin yaşlarında bir çocuk. Birkaç gün Tussocks'ta, Bayan Parker'in yanında kalacakmış. Çocuğun buralarda hiçbir arkadaşı olmadığı için, seni getirmemi istedi. Ne güzel, beraber oynarsınız.»

ALTİNCİ BÖLÜM

TUSSOCKS

ROSEMARY, Tussocks'a gelinceye kadar, yol boyunca düşünüp taşınıp şöyle bir karar almıştı: Bütün gün, cadılar, büyücüler veya sihirli süpürgeyle ilgili hiçbir şey aklına getirmeyecekti. Bu kararı aldıktan sonra, içi gerçekten rahat etmişti. Acaba Tussocks'daki köşk, hayalinde canlandırdığı kadar güzel miydi? Ya oyun arkadaşı nasıl birşeydi?

Bahçenin ortasındaki ev, Rosemary'nin tahmininden çok daha büyüktü. Anne-

sinin söylediğine göre, Kraliçe Victoria zamanında, Bayan Pendlebury Parker'in büyük babası tarafından yaptırılmıştı. Bu büyük baba, pamuk ticaretiyle çok para kazanmış; sonra bu paraları nasıl kazandığını unutmak için Tussocks'a çekilmişti. Malikânenin damında irili ufaklı kuleler vardı. Çatıda kırmızı kiremitlerin yanısıra, bu kulelerin üstündeki küçük heykelcikler göze çarpıyordu. Bayan Brown, her ne kadar evin pek o kadar zevkli olmadığını söylediyse de, Rosemary her şeyi çok beğendi. Hele bütün gün oynamak için, harika bir yerdi. Evin yan kapısını usulca vurdular. Pembe elbiseli, güler yüzlü bir hizmetçi kapıyı açtı ve onları içeri aldı.

«Buyrun Bayan Brown, doğru yukarı çıkın,» dedi.

«Bayan Parker henüz kalkmadı. Bu küçük hanım kızınız mı? Bizim yaramaz oğlanı biraz yola getirirse, hepimiz çok mutlu olacağız. Çocukcağızın bir tek ar-

kadaşı yok. Bütün gün yaramazlıktan başka birşey yapmıyor.»

Rosemary, etrafına bakmaktan konuşulanları duymuyordu bile! Geniş bir holden geçtikten sonra, mermer merdivenlerden yukarı çıktılar ve bir cam kapıdan içeri girdiler. Rosemary, kendini kocaman bir salonda buldu. Salonun yeri uzun tüylü, kıpkırmızı bir halıyla örtülüydü. Duvarlarda ise, tıpkı müzelerdeki gibi resimler vardı. Doğrusu Rosemary, durup, bütün bu resimlere bakmak isterdi ama annesiyle, hizmetçiyi gözden kaçırmaya korkuyordu. Hizmetçi, önlerine çıkan ilk kapıya yavaşça vurdu. İçerden, «Giriniz,» diye bir ses geldi;

«Bayan Brown ve küçük kızı geldiler, efendim,» dedi hizmetçi.

Rosemary, hayatında bu kadar büyük bir oda görmemişti. Yerde, odayı baştan başa kaplayan mavi halının üstünde beyaz seccadeler vardı. Ortada, mavi sa-

ten yatak örtüsüyle örtülmüş, koskocaman bir yatak duruyordu. Pembe dantel bir gecelik giymiş olan Bayan Parker, arkasındaki yastıklara dayanmıştı. Mavi yatak örtüsünü bacaklarının üstüne çekmişti. Rosemary'nin tahmininden daha yaşlıydı.

«Demek Rosemary Sensin!» dedi Bayan Pendlebury Parker. «Yaklaş bakayım yavrum,» Rosemary, yatağın ucundaki tüylü terliklerin üstünden geçerek, Bayan Parker'a yaklaştı.

«Nasılsınız efendim?» diye, terbiyeli terbiyeli sordu.

«Bu sabah pek iyi değilim yavrum. Biraz başım ağrıyor. Çok tatlı bir kızsın. Zaten, böyle iyi bir annenin, ancak bu kadar güzel bir kızı olabilir. Lancelot'la iyi anlaşacağınızı umarım. Lancelot, yavrum, gel buraya!»

Odanın öbür ucundaki mavi kadife perde aralandı ve arkasından, Rosemary ile aynı boyda bir oğlan çıktı. Sanki birine

kızmış gibi, yüzü beş karış asıktı. Ellerini cebine sokmuştu.

«İkiniz de aynı yaştasınız. Herhalde çok iyi arkadaş olacaksınız,» dedi Bayan Pendlebury Parker.

Bu sözler üzerine, çocuk suratını daha da astı. Rosemary, 'ne tuhaf,' diye düşündü. 'Bu büyükler, nedense hep, aynı yaştaki çocukların iyi arkadaş olacaklarını sanırlar.' Birden aklına Bayan Pendlebury ile Bayan Walker'ın aynı yaşlarda oldukları geldi. Ama yine de onların iyi arkadaş olabileceklerini düşünemiyordu.

«Hadi çocuklar şimdi koşun, bahçeye çıkın. Güzel güzel oynayın. Yaramazlık yok,» dedi Bayan Pendlebury Parker.

Çocuk, Rosemary'ye baktı. Başıyle kapıyı işaret etti. Rosemary önde, o arkada dışarı çıktılar.

Odadan çıkar çıkmaz, yanaklarını balon gibi şişirmiş olan küçük oğlan, 'puff' diye bütün nefesini dışarı verdi.

«Nefret ettiğimi bildiği halde, hep aynı şeyi yapar!»

«Kim, ne yapıyor?» diye sordu Rosemary.

«Annabel Teyzem. Beni devamlı Lancelot diye çağırıyor. Sırf, babasının, yani benim büyükbabamın, ismi Lancelot'muş diye. Annem, kendini affettirmek için, bana bu ismi takmış. Ama hem annemi affetmediler, hem de ben bu kötü isimle kalmış oldum.»

«Annen kötü birşey mi yapmıştı?» diye sordu Rosemary merakla.

«Babamla evlenmişti. Babam beş parasız bir ressamdı. Hâlâ da parasız ya. Babam der ki, iyi ressamlar ancak öldükten sonra para kazanırlarmış. Şimdi de, sanki başka işim gücüm yokmuş gibi, seninle oynayacakmışım!»

«Hoppala! Seninle oynamayı ben istemedim ki!» dedi Rosemary. «Üstelik,

Teyzenin sana verdiği isimden bana ne! Niye bana kızıyorsun, anlamıyorum doğrusu!»

Küçük oğlan, ilk olarak Rosemary'ye dikkatle baktı ve yüzündeki kızgınlık geçti. «Haklısın. Senin hiçbir suçun yok. Hem biliyor musun, umduğumdan çok daha güzelsin. Bana John diyebilirsin. John benim öbür ismimdir. Okulda herkes bana John der. Hadi gel, bahçeye çıkalım.»

Büyük cam kapılardan geçip, mermer kaplı merdivenlerden koşarak inip, bahçeye çıktılar.

«Şu ağaca kadar yarışalım,» deyip, koşmaya başladı John.

Rosemary de arkasından fırladı. Ağaca ilk varan Rosemary oldu. Ağacın yanında, tahta bir sıra vardı. Dinlenmek için bir iki dakika oturdular. Bütün etrafları, gül sarmaşıklarıyle doluydu.

«Biliyor musun, teyzemin bana arkadaş diye çağıracağı kızın, senin gibi olacağını hiç düşünmemiştim,» dedi John. «Doğrusu süslü püslü elbiseler yerine, tıpkı kız kardeşim gibi, basma elbise giydiğine çok sevindim. Zaten buraya gelmem, hep onun yüzünden oldu. Yani kardeşimin yüzünden. Tam okulun son günü kızamığa yakalandı.»

«Vah zavallıcık!»

«Zavallıcık mı? Asıl zavallı olan benim. O, yatağın içine oturmuş, bütün gün oyun oynuyor. Devamlı hediyeler alıyor. Ben dersen bu felâket yerde, teyzemle burun burunayım.»

Rosemary'nin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı.

«Ama burası harika bir yer!»

«Eğer beni rahat bıraksalar, harika bir yer olacak. Ama her an, 'Lance, yavrum, bunu yapma, şunu etme,' 'Lance.

hayatım, ona dokunma,' 'Lance, tatlım, oraya gitme!' Bıktım artık. Buranın tek doğru dürüst yeri, mutfağın önündeki avlu. Hadi gel oraya gidelim.»

YEDİNCİ BÖLÜM

JOHN

MUTFAĞIN önündeki avluda çok iyi vakit geçirdiler. Kiraz ağacından bol bol kiraz koparıp yediler. O kadar çok yemişlerdi ki, artık Rosemary'nin karnında bir tanelik bile yer kalmamıştı. Sonra Kovboyculuk oynadılar. Ellerine geçirdikleri bir file ile insan yiyen köpek balıkları yakalamaya uğraştılar. (Aslında bunlar, uzun sopa parçalarından başka birşey değildi.) Filenin deliklerini daha fazla yırtmadan, bu oyundan da vazgeçtiler. Koşuşmaktan ikisi de ter-

lemişti. Avlunun önündeki bahçeye çıkıp. ağaçların altındaki çimenlere uzandılar. Gerçekten çok sıcak bir gündü.

Uzandıkları yerden, bahçe kapısına kadar gelen yolu görebiliyorlardı. Yolun üzerinden, anacaddeye doğru siyah bir otomobil hızla gidiyordu.

«İnsanın böyle bir arabası olması ne güzel,» dedi Rosemary. Yerden topladığı kumları bir avcundan öbür avcuna geçiriyordu.

«Hah, o da birşey mi!» dedi John. «Teyzemin öyle üç otomobili var.»

«Sahi mi?» Rosemary çok şaşırmıştı. «Sizin de mi üç otomobiliniz var?»

«Hayır. Bizim dört otomobilimiz, bir atımız, bir de helikopterimiz var. Ya sizin neniz var?»

Rosemary ne diyeceğini bilemedi. John, hiç de öyle helikopteri ve atı olabilecek bir çocuğa benzemiyordu. Gri renkteki pantolonun arkası yamalıydı. A-

yağındaki sandalların altındaki kauçuk da, oldukça aşınmıştı. Aslında Rosemary övünmesini seven bir kız değildi. Ama şu anda, övünebileceği birşeylere sahip olmak isterdi. Rosemary, fazla düşünmeden, başına gelebileceklere aldırmadan cevap verdi: «Benim de sihirli bir süpürgemle, konuşan bir kedim var.»

«Hadi sen de saçmalama,» dedi John. «Hiç öyle şey olur mu?»

Rosemary birdenbire uzandığı yerden doğruldu. Bağdaş kurarak dimdik oturdu. Yüzü kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu.

«Var işte var!»

John dönüp ona dikkatle baktı.

«Aman peki, peki. O kadar kızmana lüzum yok!»

«Bana inanmıyorsun! Oysa, doğru söylüyorum!»

«Doğruysa, ispat et bakalım!»

«Tabii ederim!» diye bağırdı Rosema-

ry. Artık bu çocuk da çok oluyordu! «İspat edeyim de gör bakalım! Kediyi istediğim an yanıma getirecek olan Sihirli Kelimeler biliyorum. İstese de, istemese de buraya gelecek.»

John, kötü kötü gülüyordu. «Hadi ne duruyorsun. Söyle de görelim!»

Rosemary ayağa fırladı. Sihirli Kelimeleri hatırlayabilecek miydi acaba? Gözlerini sımsıkı kapadı ve yavaş yavaş söylemeye başladı:

Ay uyanmadan
Ekinler sararmadan
Gece gelmeden
Baykuşlar ötmeden
Bir ruh gibi
Sessiz ve derinden
Gel beni bekletmeden
Süpürgenin kara kölesi!

Rosemary gözlerini açıp, etrafına bakındı. Görünürlerde Karbonel yoktu.

burnunu çekti. «Gerçekten uçan bir süpürgem, bir de konuşan kedim var...» diye başlayıp bütün hikâyesini bir çırpıda anlatıverdi.

John, gözünü kırpmadan dinledi: Rosemary, annesiyle beraber yaşadığını, günün birinde Bitpazarı'na gittiğini, sonra da başına bütün bunların geldiğini söyledi.

Hikâyesini bitirdiği vakit John «Olacak şey değil!» dedi. «Meğer sen ne şanslı kızmışsın! Yok, yok, o süpürge, kedi masalı için söylemiyorum bunu. Onları rüyanda görmüş olmalısın. Ama alışverişe çıkıp kendi yemeğini, gazocağında kendin pişirmen harika birşey. Onun için çok şanslısın dedim!»

Rosemary bir kere daha, kedi ve süpürgenin, masal ya da uydurma olmadığını söyleyecekti ki, vazgeçti. Aslında inanılması güç bir hikâye idi. İnanmadığı için de, John'u suçlayamazdı. Bir hafta önce, ona böyle birşey anlatsalardı, kendi de

«Aferin doğrusu, bu işi çok iyi yaptın!» dedi John. Sesi hayranlık doluydu. John'un böyle açıktan açığa kendisiyle alay etmesi Rosemary'ye çok dokundu. Ne yapacağını şaşırmış bir halde dudaklarını ısırmaya başladı. Karbonel'i görebilmek için ümitsizce bir daha etrafına bakındı. Bu sefer de ta uzaklara kadar uzanan çimenlerden başka birşey göremeyince, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Doğrusu, bu haline kendi de şaşırmıştı.

Birden ayağa sıçrayan John, «Hayrola, ne oldu sana?» dedi. «Yoksa bütün o söylediklerime inandın mı? Amma safmışsın. Tabii ki, bizim atımız, helikopterimiz falan yok. Sadece şaka yapıyordum. Nasıl olduysa, bugün yanımda temiz bir mendil var. Al da gözlerini sil.» Bu arada Rosemary, ceplerinde kendi mendilini arıyordu. Bulamayınca, aramaktan vazgeçip, John'unkini aldı.

«Ama ben şaka etmiyordum,» diyerek

inanmazdı. John'un kendi mutfaklarına, yemeklerine imrenmesi bayağı hoşuna gitmişti. Bu arada evden, bir çan sesi duyuldu.

«Yemeğe ilk çağrı,» dedi John. «Hadi gidip ellerimizi yıkayalım da, teyzemi kızdırmayalım.»

Eve doğru yürürlerken, John, Rosemary'ye kendi ailesini anlattı. Annesi, Bayan Pendlebury Parker'ın kardeşi olduğu halde, zar zor geçinebiliyorlardı. Ama yine de mutlu bir yaşantıları vardı. Oniki yaşında bir kızkardeşi (hani kızamık olan) ve dört yaşında bir erkek kardeşi vardı. Büyük bir çiftlikte yaşıyorlardı. John'un anlattıkları, Rosemary'nin çok hoşuna gitti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SİHİRLİ KELİMELER İŞE YARIYOR

DOĞRUSUNU isterseniz, yemek faslı, Rosemary'yi çok korkutuyordu. Annesi yemeğini, dikiş odasında, tek başına yiyecekti. Oysa Rosemary, Bayan Pendlebury Parker ve John'la, kocaman yemek odasında yiyecekti. Bu odanın parkeleri, sanki bir ayna gibi, pırıl pırıl parlıyordu. Tavana kadar uzanan pencereler, terasa açılıyordu. Masanın üstünde o kadar çok çatal bıçak vardı ki, Rosemary önce ne yapacağını şaşırdı. Ama Bayan Parker'ın nasıl yediğine

dikkat ederek, doğru olarak çatalı bıçağı kullanmayı becerebildi.

Yemek boyunca, Bayan Pendlbeury Parker, Rosemary'ye çok iyi davrandı. Kendini çocuklara sevdirmeye çalıştığı her halinden belli oluyordu. Sıra tatlıya geldiğinde, (Meyveli, dondurmalı harika bir tatlıydı bu,) Rosemary'de utangaçlıktan eser kalmamıştı.

Sofradan tabaklar toplanırken, Rosemary kendini tutamayıp; «O kadar çok şey kirlettik ki, bulaşıkları yıkayacak olanın vay haline,» dedi.

Bayan Pendlebury Parker, gülmeye başladı. Ama gülmesi birden kesildi ve bir çığlık attı.

«Aman Allahım! Oradaki ne?»

Rosemary etrafına bakındı İskemlesinin yanında toz toprak içinde Karbonel duruyordu!

«Benim biricik kedim bu!» diyen Ro-

semary, tatlısını unutup kedisinin yanına, yere çöktü.

John, kediyi görebilmek için ayağa fırladı. Bu arada bir bardak suyu devirdi.

«Lance, yavrum, biraz dikkatli olsana! Hizmetçiyi çağır da bir bez getirsin. Ne kadar akıllı bir kedi. Doğrusu böyle sadık bir arkadaşın olduğu için çok şanslı sayılırsın Rosemary.»

Bayan Pendlebury Parker, sahibinin kollarından kaçıp kurtulan Karbonel'i okşamaya başladı.

«Seni bulabilmek için, kimbilir ne kadar çok yol yürüdü. Zavallı pisi-pisicik! Walters, lütfen bir bez getir ve şurayı sil. A, sahi, kediye de, yiyecek bir şeyler ver. Ama sakın sevgili «Pisi-Misi»nin tabağını kullanma. Yok doğrusu ona dayanamam. Ah Rosemary, Pisi-Misi, benim biricik kedimdi. Çok güzel gözleri vardı. Ama bundan tam dört ay evvel ortadan kayboldu. Onu ne kadar özlediğimi bilemezsin. Her

neyse. Bakıyorum senin kedin de çok güzel!»

Rosemary içinden, 'Onun daha ne hünerleri vardır. Bir bilseniz,' diye düşündü. Acaba Karbonel, sihirli kelimeleri duyup da mı gelmişti? Herhalde öyle olacaktı. John'un şaşkınlığından hâlâ sıyrılmamış olması, Rosemary'nin hoşuna gidiyordu. Ama doğrusu kedi biraz daha yakınlık gösterse, Rosemary'nin zaferi daha da büyük olacaktı. Oysa Karbonel, Rosemary ile hiç ilgilenmiyordu. Bütün dikkatini Bayan Pendlebury Parker'a vermişti. O da, bu ilişkiden memnun, kedinin boynunu okşuyordu. Bir yandan da, sanki karşısında bir bebek varmış gibi, Karbonel'e birşeyler söylüyordu.

John, gözlerini kediden ayırmadan, tatlısını atıştırıyordu.

«Acaba siz eve gidinceye kadar, kediyi ne yapsak?» dedi Bayan Pendlebury

Parker. Yalnız bırakırsak, alır başını gider, belki.»

«Annemin yanında kalabilir mi?» dedi Rosemary.

«Çok iyi fikir. Hadi tatlılarınızı bitirin ve kediyi yukarı götürün. Lancelot, yavrum, dikiş odasının nerede olduğunu biliyorsun. Sen yolu göster.»

Rosemary, tatlıdan biraz daha almak isterdi doğrusu, ama Bayan Parker'ın bu sözü üzerine iskemlesinden inip, Karbonel'i kucakladı. John, elinde kedinin yemek tabağıyle önden çıktı. Rosemary tabağın içindekini görmeye çalışarak, peşinden gitti.

Dikiş odası, eskiden kütüphane olarak kullanılan bir odaydı. Ortada iki geniş rahat koltuk ve üstünde dikiş makinesi bulunan kocaman bir masa vardı. Bir köşede tıpkı Bayan Pendlebury Parker'a benzeyen, içi saman dolu, bezden yapılmış bir

manken duruyordu. Bayan Brown yemeğini bitirmek üzereydi.

«Anneciğim» diye haykırdı Rosemary. «Bak kim var burada? Karbonel. Ta evden buraya, tek başına beni bulmaya gelmiş. Cin gibi bir kedi değil mi? Eve dönünceye kadar senin yanında kalabilir mi?»

«Tabii kalabilir yavrum,» dedi annesi. Ama sesi biraz endişeliydi. «Yalnız, Bayan Pendlebury Paker'ın bu işe kızmadığına emin misin?»

«Yoo, hiç kızmadı. Kediye çok iyi davrandı. Üstelik ona harika bir yemek verdi. Doğrusu biz de çok enfes şeyler yedik. Hele bir tatlı vardı ki... Görünüşü tıpkı kar topu gibiydi. Ama tabii tadı pek kar topuna benzemiyordu. Her neyse. Bak sana tanıştırmayı unuttum. Bu, John.»

John, Bayan Brown'un elini sıktı.

«Teyzeniz, kedinin bütün gün bura-

da kalmasına birşey demez ya?» diye sordu annesi.

«Yoo, bilâkis. Teyzem kedileri çok sever. Şuna bakın. Amma acıkmış. Yemeğini bitirdi bile.» dedi John.

«Doğrusu, Karbonel bu güzel yemeği hak etti. Bu sabah sizler ne yaptınız? İyi eğlendiniz mi?» diye sordu Bayan Brown.

«Bol bol oyun oynadık!» dedi John. «Büyüklerle, başımın derde girmediği tek gün, bu sabahtı. Rosemary'yi gerçekten çok sevdim. Acaba arada sırada ben de sizin evinize gelebilir miyim?»

Bayan Brown, gülerek cevap verdi. «Bizim topu topuna üç odamız var. Korkarım ki sıkılırsınız.»

«Niye sıkılacakmışım?» dedi John. «Kendi yemeğimizi, kendimiz pişiririz. Rosemary yemeğini hep kendi yaparmış. Öyle söyledi.»

«Hadi anneciğim. Ne olur John bize

gelsin. Beraber yemek pişirelim.» dedi Rosemary. «Yemeğe, ne istersin John?»

«Sucuk ve kurufasulya!» diye cevap verdi John.

«Anneciğim, John gelebilir mi? Hadi, birşey söylesene.» diye atıldı Rosemary.

Bayan Brown gülüyordu. «Bana göre hava hoş. Ama teyzen bu işe ne der?»

«Yarın için sen izin alsana anneciğim!»

«Peki, Bayan Pendlebury Parker'la konuşurum. Hadi bakalım artık beni rahat bırakın. Daha yapılacak bir sürü işim var.»

İki çocuk bahçeye çıkınca, güneşin altında, çimenlere oturup konuşmaya başladılar.

«İstersen, şapka ile kazanı aramana ben de yardım ederim.» dedi. John. Karbonel'i görür görmez geçirdiği şaşkınlıktan sonra, Rosemary'nin bütün hikâye-

sine inanıvermişti. Tıpkı, dünyayı dümdüz gördüğü halde, yuvarlak olduğuna inandığı gibi...

«Tabii. İki kişi beraber olursak, hem daha kolay buluruz, hem de daha çok eğleniriz. İsterseniz hemen gidip teyzenden izin alalım!»

«Teyzem bu saatta istirahat ediyordur. Çay vaktini beklememiz gerekecek.»

Çay vaktine kadar yine oyun oynadılar. Her on dakikada bir Bayan Brown ve Karbonel'i ziyaret ediyorlardı. Çayda, kızarmış ekmek, tereyağı, reçel ve peynir yediler. Rosemary hayatında bu kadar ince kesilmiş ekmek görmemişti. Kahvaltıdan sonra Bayan Pendlebury Parker'a gidip şanslarını denediler. Bayan Parker, çocukları dinledikten sonra, kaşlarını çattı:

«Bayan Brow, bana sormadan böyle birşey teklif etmemeliydi!» dedi.

«Ama teyzeciğim, o teklif etmedi ki,

ben söyledim. Bayan Brown da sana sormamızı istedi. Ne olur, izin ver!»

«Ne diyeceğimi bilemiyorum çocuklar. Bütün gün evde ikiniz yalnız olacaksınız.»

«Yoo, yalnız sayılmayız ki,» diye atıldı Rosemary. «Bodrum katında Bayan Walker var. Birinci katta Bayan Tonks ve kocası, ikinci de Smithers ailesi, tam bizim altımızda da Bayan Tedmarsh oturuyor. Üstelik çok uslu olacağımıza söz veriyoruz.»

«Demek apartmanda başkaları da var. O zaman iş değişir. Zaten yarın benim de Kontes Bermondsey'e sözüm var.»

John, teyzesinin sözünü kesti: «Hem babam hep, insanlar eşit olmalı der durur. Rosemary bize geldi. Şimdi de benim gitmem gerek.»

«Babanın ne dediğini soran olmadı.» dedi Bayan Parker. «Annenin rahatsız olmayacağından emin misin, Rosemary?»

«Demek izin veriyorsun! Yarın olur mu? Yaşa teyzeciğim! Çok çok teşekkürler!»

«Hiç merak etmeyin. Ona çok iyi bakarım!» dedi Rosemary. «Bu gün için de çok çok teşekkür ederim.»

Bayan Pendlebury Parker güldü. Kapıdan çoktan çıkmış olan John'un arkasından seslendi:

«Lancelot, şöföre söyle, Bayan Brown ile Rosemary'yi otomobille eve götürsün. Bu saattan sonra, üstelik kediyle, başka türlü gidemezler!»

DOKUZUNCU BÖLÜM

GÖSTERİŞ

ROSEMARY ve annesi Tottenham yolunda, on numaralı evin önüne gelince, şöföre teşekkür edip, otomobilden indiler. Rosemary, içinden 'Keşke arkadaşlarımdan biri beni görse,' diye düşünüyordu. Ama koca sokakta, gazete satan çocuktan başka, kimse yoktu. O da Rosemary'nin kucağındaki Karbonel'e terbiyesizce laf attı:

«Kara kedi, kara kedi

Sen ne çirkin şeysin öyle,» diye şarkı söyledi.

Karbonel'in tüyleri birden dimdik oldu.

Odalarına çıktıkları vakit, annesi Rosemary'ye, «Bugün eğlendin mi yavrum?» diye sordu.

«Enfes bir gün geçirdim anneciğim,» dedi Rosemary. «John'u çok sevdim. Evi de, bahçeyi de, o enfes yemekleri de, her şeyi, her şeyi çok sevdim. Sonra Bayan Pendlebury Parker, bana çok iyi davrandı! Yalnız, anneciğim, sen neden bizim yediğimiz yemeklerden yemedin? Odana geldiğimde gördüm. Tepside yalnız pilav ve meyve vardı.»

Bayan Brown şapkasını çıkarıp saçlarını düzeltti. «Yoo, Benim de yemeğim çok güzeldi. Hele Karbonel'in yemeği...»

Kapı «tok, tok, tok,» diye vuruluyordu.

Galiba yine Bayan Walker gelmişti. «Buyrun, içeri girin.» diye seslendi annesi.

«Nihayet sizleri bulabildim.» diyerek,

nefes nefese Bayan Walker içeri girdi. «Bu merdivenler beni öldürecek! Kedinin burada olup olmadığını sormaya geldim. Bu gün çok tuhaf birşey oldu. Siz evde olmadığınız için, kendiyi aşağıya çağırdım. Önüne bir tabak dolusu ciğer koydum. Tam yemeye başlayacaktı ki, birden başını kaldırıp, bana baktı. Acıklı bir sesle 'miyav' dedi ve hızla koşmaya başladı. Sanki peşinden köpek kovalıyormuş gibi kaçtı. O saattan beri de ortalıklarda görünmedi. Doğrusu çok merak ettim.»

«Merak edecek birşey yok, Bayan Walker» dedi annesi. «Bir de baktık, kedi bugün öğleden sonra, Bayan Pendlebury Parker'lara gelmez mi. Düşünün ta buradan oraya yürümüş. Sonunda bizi buldu.»

«Olacak şey değil.» dedi Bayan Walker.

Rosemary, kediye baktı. Ama Karbonel bütün gün olduğu gibi, şimdi de Rosemary'yi görmemezlikten geliyordu. As-

lında Rosemary biraz endişeliydi. Sihirli Kelimeleri kullanmakla iyi mi etmişti? Hani bazan kabahatli olduğumuzu biliriz de, susmayı tercih ederiz ya... İşte Rosemary de şimdi öyle susuyordu. Bütün gün kedisiyle konuşmaya can atmıştı. Oysa Karbonel, ona hiç bakmadan, Bayan Walker'ın peşinden gidiyordu. Rosemary omuzlarını silkti: 'Canı isterse, benimle konuşsun! Ben de onunla konuşmayacağım işte!' diye kendi kendine söylendi.

Yatma saatı geldiğinde Karbonel hâlâ geri gelmemişti. Doğrusu şu anda yanında kıvrılıp yatması için, Rosemary, çok şey vermeye hazırdı. Sihirli Kelimeleri kullanıp kediyi yanına getirtebilirdi. Ama aynı günde iki kere aynı şeyi yapmaya utanıyordu. Hem de kediyi o kadar yakın bir yerden, bodrumdan, getirmek, büyüyü boşuna harcamak gibi geliyordu. Eninde sonunda, kedinin dönüp dolaşıp gelece-

ği yer odası değil miydi? Onun için, beklemeye karar verdi.

Ertesi sabah, annesi işe gidince, Rosemary'nin ilk işi evi derleyip toplamak oldu. Sonra alış verişe çıktı. Bir kangal sucuk, fasulye, francala ekmeği, tatlı olarak da sütlâç ve elma şekeri aldı. Bu arada Karbonel'in kalbini kazanmak için, ona da balık aldı.

Eve dönünce, bütün aldıklarını, oyuncak mutfak takımının tepsisine yerleştirmeyi düşündü. Ama John'un alay etmesinden korkarak bu fikirden vazgeçti. Süpürgenin yerinde olup olmadığını anlamak için, dolabın içine baktı. Sonra anî bir kararla, süpürgeyi alıp yatağının üstüne yerleştirdi. Doğrusu, dolabın içinde süpürge sıkılmış olmalıydı.

Saat onbire doğru, pencereden aşağıya sarkmış, John'un yolunu gözlüyordu. Birden kapının önünde, dün annesiyle bindikleri o küçük otomobil değil de, koskoca

siyah bir otomobil durdu. Rosemary kapıya koşarken, John yukarı varmıştı bile. Bu arada Rosemary, Bayan Walker'ın, perde aralığından John'u gözetlediğini fark etti.

«Nerede kaldın? Gelemeyeceksin diye ödüm koptu.» dedi Rossemary.

«Teyzemi bekledim. Yardım Sevenler Derneğinin toplantısına gidecekti. Otomobille önce onu bıraktık. Saat üçte, Jeffries, şöför, gelip bizi alacak ve Tussocks'a, çay içmeye götürecek. Hadi süpürgeyi göstersene. Kedi nerede?»

«Karbonel, tek başına, dolaşmaya gitti. Arada sırada çıkar gider. Galiba, dün, sihirli kelimeleri söyleyip onu çağırdım, diye bana kızdı. Ama süpürge burada, işte... Aman dikkat et!»

John, süpürgeyi hoyratça eline almış, orasını burasını incelemeye başlamıştı.

«Amma da eski püskü birşey,» dedi gülerek.

Rosemary kızmıştı. «Hiç de değil!» diye bağırdı heyecanla. «Eski bile olsa, böyle söylenmez. Süpürgeme çok nazik davranmalısın!»

«Peki, üzerine binip gezmek için ne yapmalı?»

«Hiçbir şey yapmamalı. Sadece tatlı bir dille, rica etmeli. Ama istediğini şiir halinde söyleyeceksin.»

«Yani şimdi oturup, bir de şiir mi yazacağız?» John bunu öyle bir sesle söyledi ki, sanki kendisinden yapılması imkânsız birşey istenmiş gibiydi.

«Süpürge benim olduğu için, şiiri ben yazacağım.» dedi Rosemary. «Daha doğrusu deneyeceğim. Yalnız süpürgeyi fazla yormamak için kısa bir gezinti yapmalısın. Odanın içinde bir tur atsan yeter.»

Derhal kağıt, kalem buldular. Önce kalem ellerinde bir süre düşündüler. Uzun

münakaşalardan sonra, nihayet ikisinin de çok beğendiği bir şiir yazabildiler.

«Şimdi, ata binermiş gibi, süpürgenin üstüne bin. Sıkı tutun ve şiiri yüksek sesle tekrar et.»

John, Rosemary'nin söylediklerini yaptı. Ve şiiri söyledi.

Sihirli süpürge, sevdim seni
Odanın etrafında, dolaştır beni.

Bu sözler üzerine, süpürge öyle bir sarsıntıyla ileri fırladı ki, John az kalsın düşüyordu. Süpürge yerden epey havalanmıştı. Büyük bir hızla odanın içinde dönüp duruyordu. Doğrusu John pek rahat edememişti. Çünkü bacaklarını istediği gibi uzatamıyordu. Uzatayım dese, odada ki eşyalara çarpıyordu. Nitekim bir ara masanın üstünde duran vazoya öyle bir çarptı ki, vazo bir yana, çiçekler bir yana fırladı. Hatta, Rosemary'nin, annesinden izinsiz kullandığı, işlemeli sofra örtüsü sırılsıklam oldu. Süpürge, hele köşeleri, öy-

le sert dönüyordu ki, John düşmemek için ne yapacağını bilemez olmuştu. Ama yine de gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Bir taraftan gülerken, bir taraftan da, sanki bir jette uçuyormuş gibi, motor sesleri çıkarıyordu.

Rosemary hayatından çok memnundu. Artık John, hikâyesinin doğru olduğuna inanacaktı! Süpürge hâlâ odanın içinde dönüyordu. Ama John'un gülmesi kesilmişti. Motor sesi de yapmaz oldu.

«Hey Rosie!» diye seslendi. «Bu günlük bu kadar yeter. Süpürgeyi nasıl durduracağım?»

«Hay Allah!» dedi Rosemary. «Odanın içinde kaç kere dönmek istediğini söylemeyi unuttuk.»

«Haydi, bari şimdi söyle... Ama çabuk ol! Kendimi pek iyi hissetmiyorum.»

«Önce kağıtla kalemi bulmalıyım. Kağıt kalemsiz şiir yazamam.» dedı Rosemary.

Şu kalem de nereye gitmişti? Bir türlü bulamıyordu. Nihayet yatağın altında kalemi gördüğünde o kadar yorulmuştu ki, aklına şiire benzer hiçbir şey gelmiyordu. Bu arada iki eliyle süpürgeye sıkı sıkıya yapışan John'un yüzü bembeyaz olmuştu. Rosemary kalemin ucunu ısırıyor, gözlerini kapıyordu. Ama faydasız. Bir türlü şiir yazamıyordu.

John, güçlükle duyulabilen bir sesle, «Dayanamayacağım... Galiba ölüyorum...» derken, içeri sessiz adımlarla Karbonel girdi.

Rosemary kedinin ayaklarına kapanıp, yalvarmaya başladı:

«Benim biricik Karbonel'im. Yalvarırım sana süpürgeyi durdur. Kaç kere dönmesini istediğimizi söylemeyi unuttuk, şimdi de durmuyor! Üstelik bu gidişle John ölecek galiba. Haline baksana. Ne olur bize yardım et!»

Odada, John'un iniltilerinden başka

hiçbir şey duyulmuyordu. Kediden ses çıkmamıştı.

Rosemary birdenbire hatırladı:

«Süpürge benim elimde olmadığı için seni duyamam. Onun için söyleyeceklerini John'a söyle.» dedi.

Kedi, birdenbire, Rosemary'nin kollarından sıyrılıp, odanın ortasına geldi. Etrafa bir sessizlik çöktü. En sonunda John'un ağzından zar zor dökülen şu kelimeler duyuldu:

Terbiyesizlik ettim, bana darılma
Daha yaşım küçük, bunu unutma,
Yavaşça yatağa bırak beni
Yoksa bu gezi öldürecek beni.

Ve birdenbire, gökyüzünde uçan bir kuş hafifliğiyle, süpürge, Rosemary'nin yatağına konuverdi. John kendini, Rosemary'nin biraz sert olan şiltesinin üzerinde bulunca, rahat etti ve gözlerini kapadı. Rosemary ve Karbonel şaşkınlık içinde ya-

tağa yanaştılar. Rosemary endişeyle, John'un bembeyaz yüzüne bakıyordu. Derhal elini süpürgenin üstüne koydu. Ancak o zaman Karbonel'in konuştuğunu duyabildi.

«Hiç üzülme. Biraz sonra kendine gelir.» dedi Karbonel. Sonra sert ve soğuk bir sesle sözlerini tamamladı.

«Bütün bunlar, gösteriş yüzünden oldu. Gösteriş yapmaya dün Sihirli Kelimeleri söylemekle başladın. Tam yemeğe otururken, üstelik enfes bir ciğer parçası yemeğe hazırlanıyordum, tuttun beni o sıcakta, şehrin ta öbür ucuna getirttin. Neden? Sırf gösteriş yapmak için! Madem bu kadar övünmek istiyordun, bari daha esaslı birşeyler yapsaydın... Ne bileyim, sözgelişi şu oğlanı bir böcek haline falan getirseydin...»

Birden. «Sakın öyle birşey yapma,» diye bağıran John, kendine gelmeye baş-

ladı. Yattığı yerden yavaş yavaş doğruldu. Yanaklarına renk gelmişti.

«Evet ama, insanları, böcek yapmasını bilmiyorum ki.» dedi Rosemary.

«Doğru, bilmiyorsun.» dedi Karbonel. Sesindeki kızgınlık hâlâ geçmemişti. «Yine de, zavallı süpürgeyle, gösteriş yapman gerekmezdi. Şu ihtiyarlık günlerinde, yorulmaması gerekiyor. Baksana yine ucundan bir kaç çalı düşmüş. Bu gidişle zavallıcığın ölümünü yaklaştırıyorsun. Herhalde, kötü birşey söyleyip süpürgenin kalbini kırdınız. Yoksa köşeleri bu kadar hızlı dönmezdi. Yalnız çok kızgın olunca böyle sert uçuş yapar. Zaten sonunda onun için, 'Terbiyesizlik ettim, bana darılma' dedim.

«Korkarım, süpürgenin kalbini ben kırdım. Biraz önce ona eski püskü birşey demiştim. Ama doğrusu dünyanın en güzel süpürgesiymiş.»

Rosemary, elinin altında süpürgenin

şöyle bir silkindiğini hissetti. Doğrusu, bu sözlere pek sevinmiş bir hali yoktu.

«Hoppala! Al bir tane daha!» dedi Karbonel. «Hiç de, dünyanın en güzel süpürgesi değil. Sadece sihirli bir çalı süpürgesi!»

Rosemary, elini yavaşçacık Karbonel'e uzattı. Utangaç bir hareketle kedinin başını okşamaya başladı.

«Hadi tatlı Karbonel'im. Artık bana kızma. Gel barışalım. John'un, söylediklerime inanmaması beni çok üzdü, onun için seni çağırdım. Sihirli Kelimelerin hemen etkisini göstereceğini, o anda pek düşünemedim. Bir daha, çok önemli birşey olmadıkça Sihirli Kelimeleri kullanmamaya söz veriyorum.»

Karbonel, biraz yumuşamışa benziyordu. Rosemary, elini yavaşça, kedinin boynuna kaydırdı, çenesinin altını okşamaya başlamıştı. Karbonel bundan çok hoşlanmıştı.

«Sonra böyle sihirli şeylerle uğraşırken, daha dikkatli olmalısın.» dedi Karbonel. Sesi gittikçe tatlılaşıyordu. «Ben yetişmeseydim, süpürge bütün çalıları dökülünceye kadar, odanın içinde dolaşacaktı. Allahbilir bu gezi bir iki ay sürerdi!» Bu sözler John'u ürpertti.

«Daha doğrusu, ben bir şiir yazıncaya kadar, dönüp dururdu.» dedi Rosemary.

«Sende de pek şiir yazacak hal kalmamıştı ya!» dedi Karbonel. Sesi buz gibiydi.

ONUNCU BÖLÜM

KARBONEL'İN HİKÂYESİ

BİR fikrim var.» dedi John. «Madem, süpürgeye iyi bakmak istiyorsunuz, çalıların dökülmemesi için, etrafına birşey saralım, ya da bir kese kâğıdına koyalım.»

«İyi fikir.» dedi Karbonel. «Yalnız kese kağıdı olmaz. Süpürgenin de, canı var. Güzel birşeye saralım.»

«Buldum!» diye bağırdı Rosemary. «Benim çamaşır torbam!»

Doğru dolaba koşup, çamaşır torbasını buldu. İçindekileri boşaltıp, getirdi.

Üstü işlemeli, kırmızı ipekliden yapılmış bir torbaydı bu.

«Fena değilmiş doğrusu,» dedi Karbonel.

Torbayı yavaşça, süpürgenin ucuna geçirdikten sonra, ucunu bağladılar.

«Durun, durun, torbanın kenarında ne yazılı?» diye şüpheyle sordu Karbonel.

Torbanın bir kenarına, ROSEMARY BROWN kelimeleri işlenmişti. «Okulda kaybolmasın diye, hepimizin torbasında isimlerimiz yazılıdır.» diye açıkladı Rosemary.

«Neyse,» dedi Karbonel, «Ben de yazı görünce yine tılsımlı, büyülü kelimeler sanmıştım!»

Artık, John'da biraz önceki korkudan hiçbir iz yoktu. O maceralı süpürge gezisini unutmuştu bile. Yatağın üstünde zıp zıp zıplıyordu.

«Çocuklar benim karnım acıktı. Hadi yemek yiyelim!» dedi.

Yatak odasından çıkıp, salona geçtiler. İlk iş, süpürgenin üstündeyken, John'un devirdiği vazonun, dökülen sularını temizlediler. Bu temizlikten sonra, sofraları daha da güzelleşti. Karbonel, önünde koca bir çorba tabağı dolusu sardalya balığı görünce, doğrusu çok sevindi. Rosemary, John'a sucukları nasıl kızartacaklarını öğretti. Sonra ellerine ne geçtiyse, kızartmaya başladılar. İki soğan, birkaç patates, ezilmiş bir domates. Sucuklardan sonra domatesi de tavaya atınca, domatesin suyu yüzünden, tavadaki yağ, cızır cızır edip, etrafa sıçradı.

Tam bir sessizlik içinde, keyifli bir yemek yediler. Ne patateslerin, parçalanmış, ne de sucukların biraz yanmış olmasına kimse aldırmadı. Karbonel, balıkları bitirince, iki kâse de süt içti. Rosemary ile John, çiçeklerin suyuyla biraz ıslanmış olan sütlacı yerlerken, 'ama doğrusu sütlaç yine de çok lezzetliydi.' dediler. Kar-

bonel bir köşeye kıvrılmış, uyukluyordu. Sütlaçtan sonra, divanın üzerine yerleşip, elma şekerlerini yalamaya başladılar. Bu arada Karbonel yattığı yerden doğruldu. Önce bir ayağını, sonra öbür ayağını ileri doğru uzattı. Kuyruğunu, arka bacaklarının arasına alıp, başı yukarıda, dimdik oturdu.

«Size söyleyecek birşeyim var.» dedi.

«Bugün kendi halkımın arasına karıştım... Ama tabiî ki, başka bir kişiliğe bürünerek...»

«Başka bir kişiliğe bürünmek, ne demek?» diye sordu Rosemary.

«Yani Karbonel değil de, başkasıymış gibi yapmış.» dedi John.

Sözünün kesilmesine hiç aldırış etmeden, devam etti Karbonel. «Zaten dün gece de oraya gitmiştim.»

«Peki daha önce oraya gittiğini bana neden söylemedin?» dedi Rosemary.

«Hiç sormadın ki!» diye soğuk bir sesle cevap verdi kedi. «Kral soyundan bir kedi olduğumu ve kurtulur kurtulmaz, ülkeme gidip, halkımın başına geçeceğimi sana söylemiştim.»

«Peki ama, senin ülken neresi? Halkın, kimler?» diye sordu. John.

«Gel de göstereyim.» dedi kedi. Doğru Rosemary'nin odasına koşup pencerenin kenarına tırmandı. Ön ayağını ileri uzatıp dokunaklı bir sesle: «İşte!» dedi.

Rosemary pencereden aşağıya baktı.

«Arka bahçe mi, demek istiyorsun?» diye endişeyle sordu.

«Yok canım!» diye bağırdı kedi. Doğrusu Rosemary'nin bu sorusuna kızmıştı. «Gözümüzün önünde uzanan damları görmüyor musun? İşte vadilerimiz, ovalarımız, bacalardan meydana gelen ormanlarımız! Hepsi gün ışığının altında pırıldıyor. İşte kedilerin ülkesi! Benim ülkem! Şimdi aşağıya bakın. Ne görüyorsunuz?»

«Arka bahçedeki çöp tenekelerini,» dedi John, gülerek. Ama Karbonel'in kimseyi dinlediği yoktu.

«Tottenham yolundaki bütün bahçe duvarlarını görüyorsunuz! İşte buna benzer bütün duvarların tepeleri, bizim yollarımızdır. Zaten, başka ne olabilirlerdi? Nedense insanlar, kediler için en iyi yerin, sobanın yanında, halının üstü olduğunu sanırlar. Tıpkı kuşların kafeste durmaları gerektiğine inandıkları gibi. Hayır, hayır; kedilerin asıl yeri, damların tepesidir. Biz orada kendi benliğimizi buluruz. Orada gizli hayatlarımızı yaşarız. Orada çalışır, orada eğlenir, orada şarkı söyleriz. Öyle şarkılar ki, insanoğulları, pencerelerini açıp, bizi alkışlarlar.»

Rosemary, insanların, kedi gürültüsünden kurtulmak için, 'psst' deyip onları kovduklarını çok duymuştu ama, doğrusu alkışladıklarını hiç işitmemişti. Yine de bu fikrini Karbonel'e açıklamadı. Tot-

tenham yolundaki evlerin damları, kendi penceresinden oldukça yüksekteydi. Bir sürü değişik bacası olan bu damları seyretmekten Rosemary çok hoşlanırdı. Kimi eskimiş, eğrilmiş, bükülmüştü. Kiminin üstünde kuşlar yuva yapmıştı. Kimi de asker gibi, birbiri arkasına sıralanmıştı. Rosemary, «gerçekten burası çok değişik bir ülke,» diye düşündü. Aşağıya baktığında, Tottenham yolundaki bütün evlerin arka bahçelerini görebiliyordu. Bu bahçelerin duvarları, tıpkı caddeler gibi belli köşelerde birleşiyorlardı. Hatta şu anda, bu duvarların birinin üstünde, iki kedi emin adımlarla ilerliyordu.

«Evet ama bahçelerde de bir sürü kedi dolaşıyor.» dedi Rosemary.

«Kendi ülkemiz dışında, sömürgelerimiz de var tabii.» dedi Karbonel. Bir an durdu ve derin derin içini çekti: «Benim zavallı halkım!»

«Niye, ne oldu halkına?» diye sordu John.

«Babam ölünce,» diye anlatmaya başladı kedi. «Bütün halk derin bir yasa bürünmüş. O zaman yeni doğmuş olduğumdan bunları sonradan bana anlattılar. Babamın ismi İyi Kalpli Karbonel'di. (Adına lâyık bir evlât olmayı ümit ediyorum.) Evet, babam ölünce, yerine geçecek hiçbir oğlu yoktu. Çünkü tek oğlu da çalınmıştı.»

«Yani sen mi?» diye sordu John.

Cevap olarak Karbonel sadece başını eğdi.

«Peki, sonra ne oldu?»

«Birkaç akraba yerine geçip, memleketi idare etmeye çalıştı. Ama ellerinden ne gelir ki? Zaten, çok uzak akrabalardı. Çok zayıftılar. Hiçbir sözlerini geçiremediler. Sonunda her şey olacağına vardı Memleket işleri aksadı. Gün geçtikçe

sokak kedileri, arsızlaşıp millete kan kusturmaya başladılar.

«Peki şimdi Kral kim?» diye sordu Rosemary.

Karbonel şöyle bir doğruldu. Kısık gözlerle, dam tepelerine baktı.

«Ben dönünceye kadar ülkemin başına hiçbir Kral geçemez. Her ay, mehtap yusyuvarlak olunca, Büyük Meclis toplanır. Bütün halkımız biraraya gelir. Babam, onun babası, onun da babası, bu gecede, halkın dertlerini dinler, onlara akıl verir, ülkede adaleti sağlarlardı. Şimdikiler bu işi rezil ettiler. O gece hepsi kavga edip dövüşüyorlar. Hepsi kendi başkanlığını ilân ediyor. Dövüşü, kim kazanırsa, kendine 'Kral' deyip, babamın, büyükbabalarımın tahtına geçip oturuyor. Öbür ay, aynı şeyi tekrarlıyorlar. Bu sefer başka biri, diğerlerini yenip Krallığını ilân ediyor. Bu arada zavallı, iyi kalpli halkım ses çıkarmadan yaşamaya devam ediyor!»

«Peki bütün bunları sen nasıl öğrendin?» diye sordu John.

«Sık sık kedilerin arasına karışıp onlarla konuşarak. Biraz da kafamı işlettim. Halkımın çoğu namuslu, ev kedileridir. Aralarından büyük bir kısmı, hâlâ bana sadıktır. Bana, 'Yıldızlar Arasında Parlayan Kedi' derler ve bir gün dönmemi beklerler. Son zamanlarda Sokak Kedileri idareyi ele geçirdiler. Hele bugün öğrendiğime göre son üç aydır, hep aynı tekir kedi tahta oturuyormuş. Bütün kedilerden daha kuvvetliymiş. Bir kaplan gibi dövüşüyormuş. Sonra da İyi Kalpli Kedileri haraca kesip, ellerindeki bütün balıkları, vergi diye topluyormuş.»

«Evet ama, sen geri dönüp tekiri yenebilirsin. Sonunda da ülkende her şey düzelir.» dedi Rosemary.

«Bahse girerim ki, sen o tekiri, tek elle döversin!» dedi John. Karbonel alçak gönüllülükle başını eğdi.

«Ona hiç şüphem yok.» dedi. Ama başkasının emrinde olan bir kedi, nasıl Kral olabilir? Ben hâlâ esir, köle sayılırım.»

«Benim kölem mi demek istiyorsun?» diye sordu Rosemary. «Ama ben senden hiçbir şey istemem, seni çağırmam. Rahat bırakırım!»

«Şimdi öyle dersin ama, hiç belli olmaz. Olağanüstü güçler, insana neler yaptırabilir. Rosemary, üç lira karşılığında beni satın alarak, büyünün ilk kısmını çözdün. Ama kaçmaya çalıştığım için, ihtiyar kadın ikinci bir büyü yapmıştı. Şimdi onu çözmemiz gerekiyor.»

«O zaman derhal harekete geçip şapkayla kazanı bulmaya çalışalım.» dedi Rosemary. Doğrusu son günlerde, John'la tanışmanın heyecanı içinde, Karbonel'in çok önemli işlerini ihmal ettiği için şimdi pişmanlık duyuyordu. İşleri çabuk halletmeyi seven John, «Peki onları bulduktan

sonra ne yapacağız?» diye sordu.

«İşte onu biz de bilmiyoruz. Çünkü ihtiyar kadın, işleri güçleştirmek için, sessiz bir büyü yaptı. Sessiz olduğu için de duyamadım. Büyünün nasıl çözüleceğini ondan başka kimse bilmiyor.» diye açıkladı Karbonel.

«Hay Allah! Ne yapsak?» dedi Rosemary. Birden ihtiyar kadın aklına gelmiş ve korkuyla ürpermişti.

«Ne yapacağımızı ben biliyorum.» dedi John. «Jeffries bizi almaya gelince, ona yalvaralım. Bizi doğru şu adrese götürsün. Hani şu şapkayı satın alan adamın adresine.»

«Çok iyi fikir! Hadi hemen şu bulaşıkları yıkayalım da, Jeffries geldiğinde hazır olalım.» dedi Rossemary.

«Bulaşıkları yıkamamız şart mı?» diye sordu John.

Rosemary. kendinden emin bir sesle, «Evet, şart!» dedi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İLGİLİ KİMSE

BULAŞIKLARI yıkarlarken, öğleden sonra ne yapacaklarını konuştular. Acaba Bitpazarı'ndan, büyücünün şapkasını alan nasıl bir insandı? İsmini bile bilmiyorlardı. Ellerindeki tek ipucu, içinde kupon bulunan bir zarftı. Üstünde de topu topuna, «İlgili Kimseye, 101 Cranshaw Sokağı. Kuzey Londra» yazılıydı.

Bitpazarı'ndaki ihtiyar adam «genç biri» demişti. Elbiseleri de, «Bir zamanlar çok şık olup şimdi eskimişti.»

«Her neyse. İlk iş olarak, ne yapıp yapıp Jeffries'in bizi oraya götürmesini sağlamalıyız.» dedi. John. «Aslında Jeffries'le çok iyi arkadaşız. Beni kıracağını sanmam. Sonra herkesin işine de pek burnunu sokmaz. Çok iyi de anlaşırız. Bir keresinde, otomobilin lastiğini değiştirmeme bile izin vermişti.»

«En iyisi süpürgeyle beni burada bırakın.» dedi Karbonel. «Ne kadar az dikkati çekerseniz, işiniz o kadar kolaylaşır. Hem Tussocks'dan dönüşte, herhalde annenle sen otobüsle döneceksiniz. Sokakların kalabalık olduğu o saatlarda bir de süpürgeyle beni taşımak zor olur.»

Jeffries, umduklarından çok daha cana yakın davrandı. İyi kalpli bir insan olduğu, görünüşünden belliydi. İri yarı, şişman, güler yüzlü bir adamdı.

«Hadi yine şansınız varmış. Cranshaw Sokağının nerede olduğunu biliyorum.» dedi. Sonra hafifçe kızararak devam etti.

«Kız arkadaşımı görmeye giderken, hep o sokaktan geçerim.»

«Ne olur bizi kırma. Eve giderken bizi oradan geçir.» dedi John.

«İstersen, bizi 101 numaralı evin önünde bırak. Git kız arkadaşını gör. Yarım saat sonra gel bizi al. Bu fikre ne dersin? Hem kız arkadaşının bu işe çok sevineceğinden eminim.» dedi Rosemary.

«Peki ama, siz ikiniz ne yapacaksınız? Bir de onu anlayalım.» dedi Jeffries. Ama sesinden, kötü niyetli olmadığı belliydi.

«Çok önemli bir işimiz var» dedi John ciddi bir sesle. «Hatta bizi yirmi dakika bile bıraksan olur.»

Doğrusu hiç aklında olmadığı bir anda, kız arkadaşını görmek fikri şöföre çok cazip gelmişti. Daha fazla karşı koyamadı. Gülerek, «Peki öyleyse, dediğiniz gibi olsun.» dedi ve otomobili Cranshow Sokağı'na doğru sürmeye başladı.

Tam 101 numaralı evin önüne geldiklerinde Jeffries durdu. Çocuklar otomobilden dışarı fırlarlarken, arkalarından seslendi: «Yarım saat! Ona göre!»

Karşılarında, kocaman bir beyaz ev duruyordu. Kapının üstünde üç tane zil vardı. Her birinin yanında başka bir isim yazılıydı. Herhalde koca evde üç ayrı daire vardı.

«Biraz düşünecek olursak, bu işten vazgeçeceğim.» dedi Rosemary. Terden sırılsıklam olan elinde, zarfı sımsıkı tutuyordu. «İstersen en alt zilden başlayalım.»

John başıyla 'peki' diye inşaret etti. Ama aslında kapıyı çalmak için içinde hiç bir istek yoktu. Bu isteksizliği gidermek için, derhal zile bastı. Doğrusu heyecan içinde, kapıyı gerektiğinden daha kuvvetli ve daha uzun çalmıştı. Zilin sesi duyulur duyulmaz, kızgın bakışlı bir kadın kapıyı açtı.

«Bana bakın, çekin arabanızı yoksa

karışmam!» dedi. «İşimiz gücümüz yok da bir de sokak çocuklarıyla mı uğraşacağız!»

Bu sözler üzerine, kapıyı hızla yüzlerine kapadı.

Rosemary, üzgün üzgün John'a baktı. Şaşacaksınız ama, kapıyı çaldıktan sonra John bütün cesaretini toplamıştı.

«Ta uzaklardan buralara kadar geldikten sonra, sırf bu kadın yüzünden geri gidecek değiliz.» dedi. «Gel, bak. Şurada, yanda, küçük bir bahçe kapısı var. Kapının arkasında da galiba biri var. Hadi gidip bakalım.»

Ayaklarının ucuna basa basa dikkatle kapıya yaklaştılar. Kapı aralıktı İçeri bir göz attılar. Kapı, küçük bir avluya açılıyordu. Avlunun bir tarafında, evin mutfakları olmalıydı. Öbür tarafta ise, bir zamanlar ahır olan, fakat artık garaj diye kullanılan bir bölme vardı. Avlunun tam ortasında, mavi bir kamyonet duruyor-

du. Üzerine kıpkırmızı bir boya ile «Kuzey Londra Tiyatro Topluluğu» yazıyordu. Kamyonetin altından, iki bacak uzanıyordu. John ve Rosemary, birbirlerine bakıp, dikkatle yanaştılar. Kamyonetin altından gelen acaip seslerin durmasını beklediler. En sonunda John, dayanamayıp, «Özür dilerim, acaba bu evde 'ilgili kimse' sizmisiniz?» dedi.

Kamyonetin altında acaip gürültüler çıkaran adam, dalgın bir sesle cevap verdi:

«İlgili kimse ile ne demek istediğinize bağlı. Kimle, neyle ilgili? Bu evle ilgili kimseyse, doğrusu ben olamam. Çünkü çoğu vakit, burada değilim. En üst kattaki Briggs ailesi evi benden çok kullanır.»

Kamyonetin altından gelen sesin sahibi sanki büyük bir çaba harcıyordu. «Ama doğrusu, bu evle en ilgili kimse Petterson'lar diyebiliriz. Tam üç çocukla, bu

evi işgal etmiş durumdalar.»

Birden kamyonetin altından takırdılar, tukurtular gelmeye başladı ve arkasından bir çığlık duyuldu. Demindenberi sadece gri pantolonunun paçalarını gördükleri adam kamyonetin altından çıkıverdi. Üzerinde, yağlanmış, kirli bir yeşil gömlek vardı. Rosemary, 'Bitpazarı'nda ki ihtiyar adamın genç biri dediği, bu olsa gerek,' diye düşündü. Genç adam, kanayan elini emdikten sonra, John'la Rosemary'ye dönüp, «Ama yine de bu evin sahibi benim. Onun için 'ilgili kimse' ben sayılırım. Her neyse. 'İlgili kimseyle' ne yapacaktınız bakalım?» dedi.

«Size, Bitpazarı'nda, düşürdüğünüz birşey getirdik,» dedi Rosemary. Ve elinde buruşmuş olan zarfı uzattı.

Adam, zarfı alıp elinde evirip çevirdikten sonra, içine baktı.

«Doğrusu çok teşekkür ederim ama, nedir bu?»

«Büyük bir kutu toz sabunu alabilmek için ikramiye kuponu.»

«Evet ama, büyük kutu toz sabununu ben ne yapayım?»

«Gömleğinizi onunla yıkarsınız.» dedi Rosemary. «Ama önce elinize bir bakalım. Çok kanıyor. Bende temiz mendil var, onunla saralım.»

«Yoksa mendilinizi de, o büyük kutu toz sabunuyla mı yıkadınız. Anladım, anladım siz böyle ev ev dolaşıp, sabun reklamı yapıyorsunuz.»

«Yoo hiç de değil!» diye bağırdı John. Bu arada Rosemary adamın elini sarıyordu.

«Bitpazarı'ndaki ihtiyar adam, şapkayı sizin aldığınızı söyledi. Onun için geldik.»

«Ha, tamam! Hani şu büyücü şapkası! Peki ama anlamıyorum. Siz nereden biliyorsunuz bunları?»

«Bakın, ben aynı büyücü kadından

bir kedi, bir de sihirli süpürge aldım.» dedi Rosemary.

«Hadi hadi, şimdi de, süpürgeye binip buraya kadar uçtuğunuzu mu söyleyeceksiniz?»

«Hayır, hayır. Süpürge yorulmasın diye onu evde bıraktık. Teyzemin otomobiliyle geldik şöförümüz Jeffries, kız arkadaşını görmeye gitti. Yarım saat sonra gelip bizi alacak.» dedi John.

«Yaa, öyle mi? Bana soracak olursanız, süpürgeyi otomobile tercih ederim. Hiç olmazsa sık sık bozulup, insanı saatlarca uğraştırmaz, canını yakmaz.» dedi adam. Ve sarılı eline baktı. «Hadi çocuklar, bu kadar çene çalmak yeter. Şimdi söyleyin bakalım, ne istiyorsunuz?» Yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı ve beklemeye başladı.

Rosemary en tatlı sesiyle cevap verdi: «Büyücünün şapkasını istiyoruz.»

Adamın, yüzündeki, gülümseme, bir-

den kayboldu. Etrafa acayip bir sessizlik çökmüştü. Adam içeriye doğru seslendi. «Molly, bir dakika gelir misin lütfen?»

İçerden bir kız sesi cevap verdi:

«Geleyim sevgilim. Ama beni ikide bir çağırıp durursan bu dikişleri bitiremem.»

Genç ve güzel bir kızın yanlarına gelmesiyle, o gergin hava dağıldı. Siyah, dapadar bir pantalon, sarı bir kazak giymişti. İyi kalpli bir insan olduğu her halinden belliydi. Genç kızı görünce, Rosemary'nin içi rahat etti.

«Ne var?» dedi genç kız. Adam sigarasını yakarak cevap verdi: «Bu küçükler, Bitpazarı'ndan aldığım şapkayı istiyorlar.»

«Ne yapacaklarmış şapkayı?» dedikten sonra, şöyle devam etti: «Bana bakın, burada ayak üstü konuşacağımıza, yukarı çıkıp rahat rahat oturup, meseleyi halledelim.».

Hepsi, Molly'nin peşinden, garaja girdiler. Garajın dibindeki merdivenlerden yukarı çıkıp, kendilerini tavan arası gibi bir odada buldular. Odanın bir ucunda bir sürü, içi rengârenk kumaş dolu bir sepet vardı. Camın önünde duran masanın üstünde, bir dikiş makinesi ve birçok kumaş parçaları duruyordu. Duvardaki raflara, hayatlarında görmedikleri kadar çok şapka dizilmişti. Fesler, üstü tüylü kadın şapkaları, kovboy şapkaları, şövalye şapkaları ve en köşede... ucu sivri, simsiyah bir büyücü şapkası!

«Haydi oturun da, ne istediğinizi bana anlatın,» dedi Molly.

Aradıkları şapkaya bu kadar yakın olmanın verdiği sevinçle, Rosemary, yüksek bir taburenin üstüne oturdu. Molly'nin nezaketine tatlılığına dayanamayıp, bütün hikâyesini anlatıverdi.

Sonunda, «Anlıyorsunuz ya, büyücü-

nün şapkası olmadan hiçbir şey yapamayız.» dedi.

«Doğrusu, bu hikâyeyi çok güzel anlattın küçük kız.» dedi adam. «Ama buraya gelip bir masal uydurunca, sana şapkayı vereceğimi mi sandın? O kadar aptal bir insan değilim! Üstelik, bu, çok eski bir şapka. Hani düşünüyorum da, şapkayı müzeye götürecek olsam, karşılığında iyi para verirler.»

Rosemary telâşlanmıştı. «Aman sakın öyle birşey yapmayın. Şapkayı alıp bir vitrine koyarlar. Ondan sonra da asla bize vermezler.»

«Tabii vermezler!» dedi genç adam.

«Evet ama biz sadece ödünç almak istiyoruz.» dedi John.

«Bana bakın. Artık siz çok oluyorsunuz...» diye, kızgınlıkla söylenmeye başlayan adamı, Molly susturdu.

«Sakin ol Bill Bu işi bana bırak. Bakın çocuklar yarın sabah turneye çıkıyo-

ruz. Bill, ben ve diğer arkadaşlarımız, semt semt dolaşıp, okullarda, çeşitli tiyatro salonlarında oyunlar, oynarız. Yarın da şapkayı yanımızda götürmemiz gerekiyor. Yarın sabaha kadar, ne başka bir tane satın alabiliriz, ne de yaptırtabiliriz. Vaktimiz yok. Anlıyorsunuz ya?»

Rosemary ve John, 'evet' der gibi başlarını eğdiler.

«Ama isterseniz, siz önce kazanı bulun Sessiz Büyünün ne olduğunu araştırın Her şey hazır olunca, büyüyü çözmek için, şapkayı size bir günlük veririz. Bu fikre ne dersiniz?»

«Doğrusu iyi fikir.» dedi Rosemary. «Çok çok teşekkür ederiz. Gerçekten iyi kalpli bir insansınız. Bu iyiliğinizi hiç unutmayacağız. Değil mi John? Aman şapkaya iyi bakın.»

«Söz veriyorum, şapkayı kaybetmeyeceğiz. Belki boş bir gününüzde gelip oyunumuzu seyredebilirsiniz. Bill, çocuklara

bir program versene. Böylelikle, ne zaman, nerede olduğumuzu bilebilirsiniz.»

«Evet, her şey hazır olup, iş şapkaya kalınca, gelir sizi buluruz.» dedi John.

«Hele siz her şeyi hazır edin de...» dedi genç adam.

«Artık gitmemiz gerek. Jeffries çoktan gelmiş bizi bekliyordur. Tekrar tekrar teşekkürler.» dedi Rosemary.

Hepsi birbirleriyle el sıkıştılar. Molly ile genç adam onları kapıya kadar geçirdi. Jeffries endişe içinde onları bekliyordu. Yarım saatı çoktan geçirmişlerdi..

O akşam eve gelip yattığında, Karbonel Rosemary'ye şöyle dedi: «Bugün sokak kedilerinin arasında dolaşıp, söylediklerine kulak kabarttım. Duydıklarım beni çok üzdü. Halkıma o kadar kötülük ediyorlar ki, insan oğulları bile durumu farketmişler. Karşı komşunun kedisinin kulağını koparmışlar. Tütüncünün de kedisi yaralanmış, onu da veterinere götür-

mek zorunda kalmışlar. Eğer John'la sen, yalnız sokağa çıkabilirseniz, Süpürge'yle ben sizinle geliriz. İşte o zaman işimiz kolaylaşır.»

Karbonel'in herkese hükmedermiş gi bi konuşması, Rosemary'nin canını sıktı.

«Bu durum seni çok üzüyor olmalı» dedi. «Yani benim ve süpürgenin küçük kölesi olmak...»

«Biliyormusun, önceleri, ihtiyar kadının yanındayken, hiçbir kurtuluş ümidim yoktu. Kendimi, hep köle olarak yaşama fikrine alıştırmıştım. Ama şimdi özgürlüğüme o kadar yakınım ki, bir an önce kurtulmak istiyorum. Anlıyorsun değil mi? Sen çok iyi kalpli bir kızsın. İnsanlar arasında da oldukça akıllı sayılırsın. Üstelik kedileri okşamasını da biliyorsun. Onun için arada sırada, sert çıkışlar yaparsam, kusuruma bakmamalısın.» Karbonel susmuş, boğazından keyifli kedi sesleri çıkarmaya başlamıştı.

Cevap olarak Rosemary, Karbonel'i kaldırıp, kucağına yerleştirdi. Yatağında bağdaş kurup oturmuştu. Karbonel, geceliğinin içine gömülüverdi. Kısık sarı gözleri, altın bir çizgi gibiydi.

Rosemary, bir süre sessizliğin içinde, kedinin hırıltılarını dinledi. Sonra yavaşça eğilip, «Biricik Karbonel'im! Sen hiç üzülme. Seni bir an önce özgürlüğüne kavuşturacağız.» dedi.

Kedi cevap vermedi. Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Karbonel uyuyordu.

ONİKİNCİ BÖLÜM

KAZAN NEREDE?

ROSEMARY ve John iki gün sonra, yalnız sokağa çıkabildiler. İkisinin de cebinde ikişer buçuk lira vardı. Tussocks'daki aşçıbaşı, onlara sandviç hazırlamış ve yanlarına vermişti. Süpürgeyi Rosemary taşıyordu. Karbonel, kuyruğu havada, en önde yürüyordu.

«Oh önümüzde amma çok vaktimiz var!» dedi John sevinçle. «Ama yine de yürüyerek, çok vakit kaybetmeyelim. En

ıyisi Bitpazarı'na kadar otobüsle gidelim.»

İşte gidenler, bu saatta çoktan işlerine gitmişlerdi bile. Alış veriş için de henüz erken olduğundan, sokaklar bomboştu. Otobüs kalabalık değildi. En ön sıraya oturdular. John'un dediği gibi, dar sokaklardan geçerken, otobüs fırtınaya tutulmuş bir kayığa benziyordu. Yol boyunca, Atlantiği geçtiklerini düşünüp durdular. Etraflarındaki denizciler, suya düşüyor, dalgalarla çarpışıp, ölüyorlardı. Bu hayallere öyle bir dalmışlardı ki, son durağa geldiklerini farketmediler bile.

Düşünüp taşınıp, ilk iş olarak, Bitpazarı'na gidip o ihtiyar, şişman adamı bulmaya karar verdiler. Bayan Cantrip'i en son gören oydu. Belki kazanı da kimin satın aldığını görmüştü. Ama evden çıkmadan, Bayan Pendlebury Parker'a, Bitpazarı'ndaki müzeye gideceklerini söylemişlerdi. John, bir an önce müzeye gidip, «bu

işden kurtulmayı» teklif etti. Müzeye doğru ilerlerken, müzeden çok, okula gidiyormuş gibi bir halleri vardı.

Müze, Bitpazarı'nın tam ortasında, koskoca bir binaydı. Oldukça da eskiydi. İçinde bir sürü merdivenler ve odalar vardı.

Aslında Rosemary, müzeye gitmeyi çok severdi. Ama John'un kendisine ukalâ demesinden korktuğundan, bunu ona söylememişti. Her şeye rağmen, John da müzede gördüğü şeylerle çok ilgilendi. Eski tabancalar, tüfekler, upuzun kılıçlar duvarlara asılmıştı. Tam ortada, iki tarafında pencereleri olan bir tahtırevan vardı. Kraliçe I. Elizabeth'in eldivenini gördüler. Eldivenin üstüne rengârenk çiçek ve hayvan resimleri işlenmişti. Yine kraliçelere ait bir sürü elbiseler vardı. Doğrusu Rosemary, bunlardan birini, giymeyi çok isterdi. Cam bir dolabın içinde, birbirinden güzel, eski bebekler vardı.

«Biliyormusun, bazı şeylerin, müzelerde böyle dolaplar içinde kilitli durması beni çok üzer. İnsanlar onları kullanacakları yerde, sadece bakıp önlerinden geçip gidiyorlar.» dedi Rosemary.

Şimdi upuzun bir odadan geçiyorlardı. Burada ki camekânlarda, rengârenk porselen sofra ve çay takımları vardı. Rosemary ve John bu kadar güzellerini hiçbir yerde görmemişlerdi.

«Bak işte, yazık değil mi?» dedi Rosemary. «Zavallı çay fincanları! İçlerine hiçbir zaman cay konulup, kullanılmamaları ne kötü şey.»

«Aman sen de!» dedi John. «Büyükler gibi, sıkıcı sıkıcı konuşmaya başlama. Hem artık müzeyi gezdik sayılır. Hadi çıkalım.»

Aslında Rosemary daha kalmak isterdi. Ama yine de John'un peşi sıra dışarı çıktı. Gün ışığına çıktıklarında, artık alçak sesle konuşmak zorunda olmadıkları

için rahat bir nefes aldılar. Karbonel müzenin merdivenlerine uzanmış, güneş banyosu yapıyordu. Süpürge de yanında, köşedeydi. Rosemary önde, John arkada ihtiyar adamın tezgâhına doğru ilerlediler. İhtiyar adam, şişman bir kadına döşemelik muşamba satmakla meşguldü. Kadın koca bir top muşambayı koltuğunun altına alıp uzaklaştığında, ihtiyar adam Rosemary'yi gördü.

«Merhaba Rosie! Senin istediğin sihirli değnek hâlâ gelmedi. Ama belli olmaz, belki bu günlerde gelir.» dedi ve kendi sözlerine kendi gülmeye başladı.

Terbiyesizlik etmemek için, Rosemary de yavaşça güldü. Adamla şaka olsun diye bu konuda konuşursa, çok şey öğrenebilirdi.

«Bu sefer sihirli değnek değil, büyücü kazanı istiyorum.» dedi.

«Kazan ha? Al işte, şurada duran kazanın içinde istediğin büyüyü yaparsın!»

dedi ve Rosemary'yi korkutan, ünlü kahkahalarından birini attı.

«Yoo. Benim istediğim kocaman saplı, kapkara bir kazan. Hani şu büyücülerin kullandıklarından.»

«Artık piyasada öyle şeyler bulunmaz oldu.» dedi, ihtiyar adam. Şimdi tam bir satıcı gibi konuşuyordu. «Şimdi herkes ya gaz ya elektrik kullanıyor. Kimsenin odun veya kömür ateşinde yemek pişirdiği yok. O eski kazanları alıp, kömür kabı olarak kullanıyorlar. Dur bakayım, son olarak, öyle birşey nerede gördüm? Tamam tamam. hani vanımda duran şu acayip kadını sana anlatmamış mıydım? Hani şu şapkayı satan! İşte ister inan, ister inanma, öyle bir kazan onda vardı.»

«Yok canım? Peki kazanı satabildi mi?» diye dikkatle sordu Rosemary.

«Satmış olmalı.» dedi ihtiyar adam. «Ama kime sattığını göremedim. Çünkü o sırada, bir müşteriye bir düzine kaşık

satmaya uğraşıyordum. Ama durun, durun .. Şimdi hatırlıyorum. Evet, evet iri yapılı bir kadındı. Sanatçı hali vardı.»

«Siz, insanların elbiselerine bakıp, kim olduklarını, ne yaptıklarını anladığınızı söylemiştiniz.»

İhtiyar adamın gözleri parladı. «Zehir Hafiye, Sherlock Holmes. İşte o benim! Evet kadını görünce şöyle dediğimi hatırlıyorum: 'Elde örülmüş bir ceketle etek. Fena değil doğrusu. Ama etek sarkmış. İkisi yirmibeş lira eder.' Şöyle hafif kırlaşmış saçları vardı. Kulaklarını örtecek şekilde, iki yana toplamıştı. Tuhaf değil mi, her nedense, 'dükkânım var' dediği aklımda kalmış. Ama nerede, ne dükkânı, hiç hatırlamıyorum.»

«Peki ama kazanla ne yapacakmış?» diye sordu John.

«İşte onu bilemem,» dedi ihtiyar adam.

Sihirli kazanı aramaktan
vazgeçmediler.

Bu sözlerden sonra, çocuklara arkasını dönüp, bütün dikkatini, plak satın almak isteyen, asık suratlı, genç bir adama verdi.

John'la Rosemary biraz uzaklaşıp, boş kasaların üstüne oturdular.

«Şimdi düşün bakalım,» dedi John. «Sanatçı tipli, kır saçlı bir hanımın ne dükkânı olabilir?»

«Tam Katedral'in yanında, bir sürü, hatıra, turistik eşya satan dükkân var.» dedi Rosemary. «Çoğunun sahibi de yaşlı hanımlardır.»

«Doğru, haklısın,» dedi Karbonel. «Katedral pek uzakta değil. Hemen gidelim.»

Bu söz üzerine yola koyuldular. Önlerine çıkan her dükkâna girdiler. Ama nafile... Bütün gün onbir dükkâna girmişler fakat kazanın izine rastlayamamışlardı.

«Bir adım daha atacak halim kalmadı!» dedi Rosemary. «Yemeğimizi yiyeli saatlar oldu. Benim bir fikrim var Biraz önce bir pastanenin önünden geçtik. Oraya gidelim. Oturup birer dondurma yiyelim. Hazır yanımızda da para var.»

Bu fikir John'un çok hoşuna gitti Geri dönüp, koşar adımlarla pastaneye girdiler. Pastanenin ismi «Bakır İbrik»di. Vitrininde pırıl pırıl parlayan bir ibrik vardı. Birbirinden güzel kurabiyeler, pastalar camekâna sıralanmıştı. İçerde yemek, çoktan yenmişti. Genç bir kadın çay vakti için masaları hazırlıyordu. Pastanenin duvarları tahta kaplıydı. İçerisinin cana yakın bir görünüşü vardı. Buz gibi çilekli dondurma, çocukların boğazından kaymak gibi kayıyordu. John'la Rosemary, süpürgeyi masanın altına yere yerleştirmişlerdi. Sandallarını çıkarıp, çıplak ayaklarını süpürgenin üstüne koyunca, ikisi de Karbonel'in ne dediğini duyabiliyordu Karbo-

nel de, mümkün olduğu kadar dikkati çekmemek için masanın altına saklanmıştı.

Çocuklar iştahla, önlerindeki dondurmalara saldırırlarken, Karbonel sordu: «Peki, şimdi ne yapacağız?»

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAZAN

İMDİ ne yapacaklarını düşünürlerken, ortalığa ağır bir sessizlik çöktü. Bu sessizliği ilk bozan, Rosemary oldu.

«Ben derim ki...» diye söze başladı. Ama bir türlü bitirmeye fırsat bulamadı. Çünkü ne olduysa, işte tam o sırada oldu.

Alışverişten dönen, elleri paket dolu hanımlar, pastaneye gelmeye başlamışlardı. Müşterilere servis yapan, genç kadın, elinde koca bir tepsiyle, çocukların masasının yanından geçerken, ayağı, süpürge-

nin ucuna takıldı. Bir an havada şöyle bir sallandı ve büyük bir gümbürtüyle, tepsiyle beraber yere kapandı. Bütün hanımlar bir anda konuşmalarını kestiler. Herkes onlara bakıyordu. John'la Rosemary ayağa fırlayıp, kadını yerden kaldırmaya çalıştılar. Bir taraftan da kırılan fincanların, tabakların parçalarını topluyorlardı. Yerde çay birikintilerinin ortasında pastalar, kurabiyeler yüzüyordu.

«Çok özür dileriz!» dedi Rosemary. «Bir yeriniz acımadı ya? Şuraya oturun da kendinize gelin.» Olanlara gerçekten çok üzülmüştü.

«Yeri biz temizleriz. Siz sıkılmayın,» dedi John. «Korkarım, bütün bunlar bizim yüzümüzden oldu.»

«Tabii sizin yüzünüzden oldu!» dedi kadın, kızgınlıkla. «Bütün çay takımlarının kırıldığını görünce, bakalım Maggie ne diyecek? Elinizdeki sopayı, vestiyere, şemsiye konulan yere bırakamaz mıydınız san-

ki?» Konuşurken, bir yandan da, morarmış bileğini oğuşturuyordu.

Birden Rosemary, John'a: «Bak!» diye fısıldadı. «Tam karşına bak!»

John, Rosemary'nin gözlerini dikmiş olduğu tarafa baktı. Tam karşılarındaki mutfak kapısı aralanmış içeri bir kadın girmişti. Oldukça iri yapılıydı. Ağarmış saçlarını, kulaklarını örtecek şekilde, arkaya toplamıştı. Önünde büyük bir önlük vardı. Ama önlüğünün altına, zevkli biri tarafından, elde örüldüğü belli olan bir ceket giymişti.

Ortaya doğru ilerleyip, «Florie, birşeyin yok ya?» diye endişeyle sordu. Birden yerdeki yayıntıyı gördü.

«Fincanlar, tabaklar! Florie, nasıl yaptın bunu!»

Bu arada, Rosie'yle John, cam kırıklarını toplamışlardı bile.

«Lütfen oturun. Heyecanlanacak birşey yok. Şimdi size çay getiririz,» diyerek,

ortalığı yatıştırmaya çalıştı kadın. «Florie, lütfen bana bir bez getir.»

«Ben getireyim,» dedi Rosemary. «Çünkü bütün bunlar bizim yüzümüzden oldu.» Tam o anda John, Rosemary'ye öyle bir çimdik attı ki, kızcağız neye uğradığını şaşırdı. «Yapma, John!» diye bağırdı. Ama John'un sanki dili tutulmuştu. «Karbonel'e bak!» diye kekeledi.

Kara kedi, sokak kapısının yanında duruyordu. Kuyruğu ve kulakları dimdik havaya kalkmış, tüyleri diken diken olmuştu. Ön ayaklarıyle yeri tırmalıyordu. Boğazından acayip hırıltılar geliyordu.

«Hayrola, yine ne oldu buna?» diye, endişeyle sordu Rosemary. Ama John gözlerini Karbonel'den ayırmıyordu.

«Şuraya bak! Köşeye! Vestiyerde, şemsiye konacak yere bak!»

Tam kapının yanındaki vestiyerin önünde, yerde, üç ayaklı, uzun saplı, simsiyah kocaman bir kazan duruyordu. İçin-

de üç tane şemsiye, bir de baston vardı.

«Büyücünün kazanı, değil mi?» diye nefes nefese fısıldadı.

Karbonel artık sakinleşmişti. Arkasını dönüp, kasıla kaşıla onlara doğru yürüdü.

John, yeni yeni kendine gelmeye başlıyordu. «Ta kendisi! Büyücünün kazanı!» dedi.

O eski kazan, temizlenmiş, pırıl pırıl parlar bir hale getirilmişti.

«Baksana,» dedi John. «Kazanın altındaki delik bile görünüyor. Hadi ne bekliyoruz. Hazır herkes kırılan tabaklarla ilgilenirken, kazanı alıp kaçalım.»

Rosemary'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

«Hiç olur mu öyle şey! Alıp kaçmak, hırsızlık olur. Hayır, hayır, kazanı dürüst bir şekilde almanın bir yolunu bulmalıyız. Hem önce şu yayıntıyı toplamalarına yar-

dım edelim. Sen yerdeki kurabiyeleri topla, ben de bir bez getireyim,» dedi.

Rosemary, koşa koşa mutfağa gitti. Çay servisi yapan kadın, elinde bir yer fırçasıyle dışarı çıkıyordu. İçeride, «Maggie» olması gereken kır saçlı kadından başka kimse yoktu. Rosemary'yi görünce, «Hadi bakalım küçük kız! Al arkadaşını, git artık! Bana ettiğiniz kötülük bugünlük yeter!»

«Biliyorum, hepsi bizim yüzümüzden oldu,» dedi Rosemary sabırla. «Ama gerçekten çok üzüldük. Onun için yardım etmeye çalışıyoruz. Bir bez alıp yeri parlatayım diyordum. Tabii izin verirseniz.»

«Önemli olan yer değil, bütün o çay takımları.»

Kadının sesi titriyordu. Birden yüzünü buruşturdu ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Rosemary, korkudan ne yapacağını şaşırmıştı.

«Ağlamayın,» dedi. «Lütfen ağlama-

yın! Derdiniz neyse, bana söyleyin. İçiniz rahatlar. Durun size temiz bir mendil vereyim.» Bir süre, her tarafını aradıktan sonra, cebinden temiz bir mendil çıkarıp, kadına uzattı.

Kadın, Rosemary'nin mendilini almadı ama, ağlamasını kesti. Elleriyle gözlerini sildi.

«Beni bu kadar üzen, bütün bu porselen fincanların, tabakların kırılması.» diye içini çekerek anlatmaya başladı. «Bugüne kadar çalışmaya gelen kızların, adamların çoğu, çay takımlarını kırdı. Biz de bari adam tutmayalım dedik. Zaten aylıklarını ödemekte güçlük çekiyorduk. İşlerimiz pek yolunda değildi doğrusu. Florie ve ben bütün gün çalışıp duruyoruz. Yine de bir işe yaramıyor. Tabii başka adam olmayınca, bulaşıklar çabuk yıkanmıyor. İşte onun için bir sürü çay fincanına ihtiyacımız oluyor.»

«Peki ama bu kadar gerekliyse neden

daha çok çay takımı satın almıyorsunuz?»

«Paramız yok da ondan. Üstelik artık dükkânlar veresiye mal da vermez oldular. Ama bütün bunları niye sana anlatıyorum, bilmiyorum!» Mendiliyle tekrar gözlerini sildi. Sonra, Rosemary'ye gülümsedi. «Bugün karşıdaki binada Kadınlar Birliği'nin toplantısı var. Toplantıdan sonra, çoğunun buraya gelip, çay içeceğini ümit ediyordum. Bütün pastalar, kurabiyeler hazır. Ama çay fincanı, çay tabağı olmadıktan sonra, müşteri ha gelmiş, ha gelmemiş. Ne fark eder?» Sözünü bitirince, Bayan Maggie yine burnunu çekti.

«Anlıyorum,» dedi Rosemary. «Yani elinizde daha çok çay takımı olsa, bu akşam üstü daha çok mu para kazanırdınız?»

«Tabii, şu anda yeterince çay fincanım olsa, elimde ne var ne yoksa, hepsini vermeye hazırım. Üstelik bu kadar da değil. Daha başımda ne dertler var. Bir bilsen.»

«Vah vah! Başka dertleriniz de mi var?»

Bayan Maggie, «Sorma.» dedi. «Akşam üstü ağabeyim buraya gelecek. Pastaneyi açabilmemiz için, bize o para verdi. Eğer, işlerin iyi gittiğini görürse, herhalde bize biraz daha yardım eder. Ama pastaneyi bomboş görürse, parasını boşuna harcadığımıza inanır.» Bayan Maggie, oturduğu yerden doğruldu. «Kendi dertlerimizle seni de sıktım,» dedi ve musluğun başına döndü.

Rosemary, kadının haline çok acıdı. «Hadi artık üzülmeyin,» dedi. «Belki size yardım edebilirim. Ama, önce arkadaşlarımla konuşmalıyım.» deyip, koşa koşa mutfaktan çıktı.

John sabırsızlıkla onu bekliyordu. «Kaç saattır nerelerdesin?» diye kızgınlıkla sordu.

«Şşşt. Şimdi anlatırım. Çabuk dışarı gel.»

İkisi birden dışarı fırlayıp, pastanenin yanındaki dar sokağa saptılar.

«Karbonel,» dedi Rosemary. «Kazanı bulduğumuza göre, şimdi biz de büyü yapabilir miyiz?»

Karbonel bir süre düşündü. «Doğrusu pek doğru olmaz. Çünkü sen Büyücüler Birliği'ne katılmış değilsin. Ama belki benim hatırım için, kazan, bir kolaylık yapabilir. Peki ama neye yarayacak bu büyü?»

Rosemary onlara, her şeyi teker teker anlattı. Habire kırıldığı için, doğru dürüst çay takımı kalmadığını, birazdan ağabeyin pastaneye geleceğini söyledi. Ve sözlerini şöyle bitirdi.

«... Bugün, buraya gelecek müşterilere yetecek kadar çay takımı bulursa, Bayan Maggie, elinde nesi var, nesi yoksa

vermeye hazır. Kendi söyledi. Eğer ona yardım edersek, bize kazanı vereceğinden eminim.»

Karbonel hiçbir şey söylemeden, yanlarından uzaklaştı.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÖKKUŞAĞI BÜYÜSÜ

BİRKAÇ dakika sonra, gülümseyerek, Karbonel geri geldi.

«Her şey yolunda. Kazanı kandırdım. Benim hatırım için bir tek büyü yapmayı kabul etti. Doğrusu bu halde, bir tarafı delik, bir tarafı yamalı, biraz güç olacak ama, yine de elinden geleni yapacak.»

«Amma heyecanlı iş!» dedi John. «Peki ne yapacağız?»

«Madem birşey istiyoruz, o zaman Gökkuşağı Büyüsü'nü yapmalıyız. Bu büyüyü biliyorsunuz değil mi?»

John'la Rosemary, aynı anda «yoo!» dediler.

«Gerçekten bilmiyor musunuz? Hani Gökkuşağının altında altın var derler ya. İşte o söz bu büyüden gelir. Olağanüstü şeyler istendiği vakit, bu büyü yapılır. İnsan oğullarının genellikle istedikleri şey de, para veya altındır. Her neyse. Bu büyüyü yapmak için, önce Gökkuşağı Mayası hazırlamalıyız. Yoksa, Gökkuşağı Mayası'nın da ne olduğunu bilmiyor musunuz?»

Rosemary yine: «Hayır,» dedi. «Ama öğretirsen, yapmaya hazırım.»

«Doğrusu size okulda ne öğretiyorlar, anlamıyorum,» dedi kedi. «Bütün büyücü kedileri bunu bilir. Gökkuşağının yedi renginde, yedi şeyi karıştırmak gerek. Renklerin doğru olması şartıyle, herhangi bir malzeme kullanılabilir. Anlayacağınız çok kolay bir iş. Zaten onun için, bu büyüyü yavru kedilere bile yaptırırlar. Bütün bu

renkler iyice karışınca, birşey dileyip, Sihirli Kelimeleri söylemelisin... Dur bakayım. İnşallah bu kelimeleri unutmamışımdır. İhtiyar kadından sık sık duymuştum.»

Karbonel, kuyruğunu arka ayaklarının arasına kıstırıp, gözlerini kapadı.

Kedinin etrafında zıp zıp zıplayan, John; «Şimdi uyumanın sırası mı?» dedi. Karbonel'in gözleri birdenbire koskocaman açıldı.

«Uyuyan kim? Her gözümü kapadığımda, uyuduğumu mu sanıyorsun? Biz kediler, gözlerimiz kapalıyken, derin düşüncelere dalarız. Üstelik, yanıbaşımda, sen böyle sıçrayıp durursan, ben nasıl aklımı başıma toparlarım? Evet Sihirli Kelimeleri hatırladım. Yalnız, büyüyü nerede yapacağız? En basit büyü bile, böyle sokak ortasında yapılamaz.»

«Demin, mutfaktayken, tam avluya açılan, çamaşırlığa benzer bir yer gördüm. Orası olmaz mı?» diye sordu Rosemary.

Üstelik, bu dar sokak da, o avluya çıkıyor.»

Rosemary'nin söylediği yere gidip baktılar. Tam aradıkları gibi bir yerdi.

«Ben gidip kazanı getireyim,» dedi John. «İnşallah, kimse beni görmez. Neyse ki, kazan tam kapının yanında duruyor. Rosie, sen git, Gökkuşağı renklerinde, birşeyler al. Ben o işi pek beceremem. Dönüş paramızı bir kenara ayıralım. Geri kalan bütün parayı sen al.»

«Hangi renkleri alacağım?» diye sordu Rosemary.

«Gökkuşağı renklerini!» dedi Karbonel. «Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, mor ve eflâtun. Hepsini aldıktan sonra gel çamaşırlıkta bizi bul.» John'la Karbonel, koşa koşa, dar sokaktan geçip, avluya çıktılar.

Çamaşırlık, oldukça eski, terkedilmiş bir yerdi. Tavanı delinmişti. Yer yer, deliklerden gökyüzü görünüyordu. Bir kö-

şede, kırık bir iskemle, öbür köşede, kararmış çanak çömlekler duruyordu. Tam pencerenin altında bir musluk vardı. Asıl önemli olan, bütün bunların yanı sıra, duvardaki rafın üstünde eski bir gazocağı unutulmuştu.

«Hadi yine, şansımız varmış,» dedi Karbonel. «Burada her şey var. Yalnız, sende kibrit bulunur mu?»

John birdenbire kızardı. Aslında yanında kibrit taşıması yasaktı. Ama John futbolcuların resimlerini toplardı. Üstünde ünlü bir futbolcunun resmi olan, bu kibrit kutusunu görüp, satın almıştı. Resmi koparıp kutuyu atacaktı. Ama her nedense unutmuştu işte!

«Bak bakalım, musluk sağlam mı?» dedi Karbonel.

Musluk sağlamdı. Hatta açıldığı vakit, hiç umulmadık yerlerinden bile sular fışkırıyordu. Gazocağını musluğun yanındaki masaya koydular. Kazanı, yarısına

kadar suyla doldurup ocağın üstüne yerleştirdiler. Ocağı yaktılar. Doğrusu ocaktan çıkan ses önce onları korkuttu. Ama Rosemary, nefes nefese içeri girdiğinde, kazanın içindeki su kaynamaya başlamıştı bile.

«Hepsini buldum!» diye bir zafer çığlığı attı Rosemary. «Bir yanlışlık yapmadığımı umarım,» deyip elindeki kese kâğıdını boşaltmaya başladı. «İşte, aldıklarım: Sarı için, bir limon, turuncu boya kalemi, mavi bir torba, yeşil bir kolonya (kapağı kırık olduğu için, ucuza verdiler.) eflâtun bir mendil ve mor renkte çini mürekkebi. A, sahi, dükkândaki kadın on kuruş karşılığında da şu rengârenk şekerlerden verdi. Belki teşekkür diye, kazana onu da koyarız dedim. Siz ne dersiniz?»

«Çok iyi fikir. Kazan, böyle ince düşünceleri çok sever,» dedi Karbonel. Bu arada masanın üstündekileri sayıyordu. Birden, «Durun, durun! Burada kırmızı

birşey yok!» diye bağırdı.

Rosemary, olduğu yerde kalakaldı. «Eyvah! Onu unuttum işte. Yanımda sadece yirmibeş kuruşum kaldı. Üstelik çok da geç oldu. Şimdi ne yapacağız?» dedi.

«Şimdi doğru mutfağa koş,» dedi John. «Bayan Maggie'ye, çay takımı bulacağımızı söyle. Pastaları, çörekleri hazırlasın. Orada gözüne ilişen kırmızı herhangi birşeyi alıp gel. Bütün bunları onlar için yaptığımıza göre, bu, çalmak sayılmaz.»

Rosemary, koşa koşa mutfağa gitti. Bayan Maggie, elindeki birkaç fincanı, tabaklara yerleştirmekle meşguldü. Hâlâ, arada sırada burnunu çekiyordu.

«Her şey yolunda. Lütfen artık üzülmeyin,» dedi Rosemary. «Size istediğiniz kadar çay takımı bulacağız. Ama sadece bu akşamüstü için ödünç olarak. Bakın, göreceksiniz, bugün çok para kazanacak-

sınız. Ağabeyiniz de, pastaneye hayran kalacak.»

Bayan Maggie hafifçe gülümsedi. «İyi kalpli bir kızsın ama çok safsın. Bize kim çay takımı ödünç verir? Hem de saat üç buçuk oldu bile!»

«Sahi o kadar oldu mu? Öyleyse, acele etmemiz gerek,» dedi Rosemary. «Başaracağımıza inanıyorum. Onun için siz pastaları, kurabiyeleri hazırlayın.»

Bayan Maggie, ümitsizce başını salladı. Arkasını dönüp, duvardaki raftan bir kutu indirirken, Rosemary fırsatı kaçırmadı. Masanın üstünden birşey kaptığı gibi, dışarı fırladı. Çamaşırlığa doğru koşarken, başındaki at kuyruğu, bir sağa, bir sola gidiyordu.

«Alın işte kırmızı birşey! Bir şişe domates suyu!»

Öbür şeyler kazana konmuştu bile. Karbonel, kırık iskemlenin bir ayağıyla, kazanın içindekileri karıştırıyordu. Yan

gözle kazana bakan John, «Şimdiden ortalığa sihirli bir koku yayıldı,» dedi. «Herhalde kolonyanın kokusu olsa gerek.»

Kazanın içindeki malzemeler kaynayıp, koyulaşınca, Karbonel karıştırmayı kesti. Kazanın içinden fokur fokur sesler çıkıyordu. «Evet, kazan hazır durumda,» dedi Karbonel. «En son şeyi, yani kırmızı rengi de kazana koyunca, dediklerimi tekrar et ve dileğini söyle. Tabii, dileğini şiir şeklinde söylersen çok daha iyi olur. Ayrıca bu defa tam ne istiyorsan, onu söyle. Ne eksiği, ne de fazlası olsun!»

Rosemary başıyle 'peki' diye işaret etti. Heyecandan sesi çıkmaz olmuştu. Dileğini yaparken, söyleyeceği şiiri önceden hazırlamıştı. Geçen seferki gibi bir yanlışlık yapmak istemiyordu. Derin bir nefes aldı. «Ben hazırım. Domates suyunu dökeyim mi?» dedi.

Karbonel, «dök!» diye işaret etti. Rosemary, şişenin kapağını açıp, içindekini

kazana boşaltırken, odada çıt çıkmıyordu. Üçü de bütün dikkatlerini kazana vermişlerdi. Şişedeki son damla domates suyu da kazana dökülünce, kazan ateşin üstünde oynamaya başladı. İçindekiler, büyük bir gürültüyle fokur fokur kaynıyor, suyun yüzüne baloncuklar çıkıp, iniyordu. Birdenberi kazanın ağzında, Gökkuşağı renklerinde bir köpük belirdi.

«Benden sonra tekrar et!» diye fısıldadı Karbonel:

Okus
Pokus
Trokus
Dim dim
Şim şim
Mim mim
İşte
İsteğim
Dileğim.

Rosemary'nin ağzından son kelime çıkar çıkmaz, kazanın üstündeki köpük

yok oldu. Şimdi kazanın içini rengârenk bir su kaplamıştı.

«Tam sırası! Dileğini söyle!» diye fısladı Karbonel.

Rosemary, başı yukarıda, dimdik durup, dileğini söyledi.

Kazan beni üzme,
Şu dileğimi dinle.
Bitpazarı Müzesi'nden,
Getir her renk ve şekilden,
Bol bol porselen takım,
Beni bekletme sakın!

Birden çamaşırlığı bir duman bulutu kapladı. Kazandan çıkan buhar, bir türlü bitmek bilmiyordu. Çocuklar, dumandan hiçbir şey göremez olmuşlardı. Ama sise gözleri alıştıkça, birşeyler olup bittiğini anladılar.

«Aslan kazan!» diye haykırdı John. «Bu işi becerdi!» Gerçekten de, kazan bu işi becermişti. Musluğun içi, yerler, masa,

kırık iskemleler, duvardaki raflar, daha doğrusu çamaşırlığın her köşesi porselenle doluydu. Yalnız çay takımı olsa neyse... Yemek takımları, çorba kâseleri, servis tabakları, duvara asılan süs tabakları, küçük heykeller, vazolar, tablalar... Aslında, Rosemary dileğini yaparken, yalnız çay takımı demeyi unutmuştu. Onun için de Bitpazarı'ndaki müzede ne kadar porselen varsa, hepsi gelmişti.

«Galiba, biraz bol keseden attın.» dedi John. «Burada ziyafet sofrası kuracak değiliz ya...»

Onsekizinci yüzyıldan kalma bir vazoyu, kırık iskemlenin üzerinden kurtaran Rosemary, «Ne yapayım yani,» dedi. «Aslında yalnız çay takımı diyecektim ama, nasılsa bu akşam geri gideceğine göre hepsi de gelse farketmez diye düşüdüm.»

Sözünü bitirir bitirmez, Rosemary mutfağa koştu.

«Bayan Maggie! Bayan Maggie!» di-

ye bağırdı. «Çabuk gelin! Oldu, yaptık! Çamaşırlıkta istediğiniz kadar fincan, tabak var. Gelin de görün.» Ve şaşkın bir halde mutfağın ortasında duran Bayan Maggie'nin elini kaptığı gibi, koşa koşa çamaşırlığa geldi. Porselen takımlar hâlâ oradaydı. John, çay takımlarını diğerlerinden ayırmaya başlamıştı bile. Bayan Maggie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

«Evet ama, bunlar nereden geldi? Kim getirdi? Ben geldiğini bile duymadım. Hayatımda hiç bu kadar güzel yemek ve çay takımları görmemiştim. Bunları kullanmaya kıyamam.»

Sabırsızlıkla, yerinde sıçrayan Rosemary, «Siz şimdi ona aldırmayın da, hazırlanmaya bakın. Birazdan gelecek olan müşterileri, ağabeyinizi düşünün. Hadi, hadi! Daha fazla oyalanmayın!» dedi.

Bayan Maggie, şöyle derin bir nefes aldı ve şimdiye kadar, çocukların hiç duy-

madığı, güven dolu bir sesle, dışarı seslen di:

«Florie, mutfakta ne kadar tepsi bulabilirsen, hepsini al getir. Bütün çaydanlıkları ateşe koy. Sonra köşedeki pastacıya gidip, meyveli pasta ve kurabiye al! Parasını akşama öderiz. Hadi, çabuk, bunları yap gel!»

Bayan Maggie ve iki çocuk, çamaşırlıktaki bütün çay takımlarını, mutfağa taşıdılar. Kadınlar Birliği'nin toplantısı sona ermişti. Dükkânda bir tek boş iskemle kalmamıştı.

«Müşteriler sabırsızlanıyor. Hallerinden belli,» dedi Bayan Florie. «Ben şimdi ne yapacağım?»

«Ne yapacağım deyip boşuna vakit kaybetmeyin,» dedi John. «Bize ne yapacağımızı söylerseniz. elimizden geldiği kadar yardım ederiz.»

«Peki öyleyse, sen şu ibrikleri ocağın üstüne yerleştir de, su kaynasın. Kız ar-

kadaşın da, çay tepsilerini, büyük masanın üstüne yerleştirsin. Ben de gidip, siparişleri alayım.»

Aman Allahım! O gün amma çalıştılar, amma iş gördüler. Önce çay ve pasta dolu tepsileri içeri taşıdılar. Sonra boş ve kirli fincanları, tabakları toplayıp yıkadılar. Müşterinin biri gittiği an, yerini derhal başka biri alıyordu. Ve işte pastaneye o gün gelen hanımlar, çaylarını, Çin İmparatoru için yapılmış çay fincanlarından içtiler. Pastalarını, çöreklerini, kurabiyelerini ise, bir eşi daha dünyada bulunmayan tabaklardan yediler.

John'la Rosemary, arkaları sızlayıncaya kadar, musluk başında ayakta durup, bulaşık yıkadılar. Bacakları ağrıdan kopacak gibiydi.

«Doğrusu kazanı almayı, bal gibi hak ettik,» dedi John. Bir taraftan da koluyla, alnında biriken terleri siliyordu. «Farkında mısın, ağabeyleri geldiğinde, pastane-

nin önünde koca bir kuyruk vardı. Müşteriler içeri girebilmek için sıra yapmışlardı.»

«Biliyorum, gördüm. Ağabeyin sevincine diyecek yoktu. Kardeşlerini o kadar meşgul görünce, pastane kapandıktan sonra gelip konuşmaya karar verdi,» dedi Rosemary. Belki ellinci kere, yüzüne düşen saçlarını geriye itti.

«Pastane kapandıktan sonra dedin de aklıma geldi. Saat altıda Jeffries beni almaya gelecekti. O vakte kadar sizin evde olmalıyız. Yoksa Anabel teyzem çok kızar. Belki bir daha da size gelmeme izin vermez,» dedi John.

Bayan Maggie, elinde koca bir tepsiyle mutfağa girdi. Tepsinin üstündeki boş fincanları, tabakları, masaya boşalttı.

«Uff! Nihayet pastane boşalmaya başladı. Hayatımda bu kadar çok müşteri görmemiştim!» dedi.

«Gerçekten her şey enfesti!» dedi Ro-

semary. «Ama şimdi John'la benim, eve dönmemiz gerek.»

«Çocuklar, bütün bu yaptıklarınızdan sonra, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.» dedi Bayan Maggie. «Bütün bu çay takımlarını kimden aldınız? Bunları nasıl geri götüreceğiz? Hem sonra, takımları ödünç veren, bu iyi kalpli insana bir teşekkür etmek isterdim. Doğrusu, eli açık biriymiş.»

«Şey... Pek teşekkür edemeyeceksiniz. Çünkü... Yani çok utangaç bir adamdır. Sonra, takımları geri götürmeyi de düşünmeyin. Kendi kendine... Yani, biz her şeyi ayarladık demek istiyorum!» dedi Rosemary.

Rasemary'nin lafı evirip çevirip, bir türlü asıl önemli konuya getiremediğini göre John, imdada yetişti:

«Eğer bize teşekkür etmek istiyorsanız, o çok kolay» dedi.

«Sevgili çocuklar. Ne isterseniz söy-

leyin. Derhal yapmaya hazırım!»

«Öyleyse, şu vestiyerin önündeki kazanı verebilir misiniz? Hani şu içine şemsiye koyduğunuz kazan. Hatıra olarak, onu alalım dedik.»

«Amma tuhaf çocuklarsınız. İstediğiniz, kazan olsun! Bula bula onu mu buldunuz! Geçenlerde, Bitpazarı'ndan on liraya almıştım. Acayip kılıklı, ihtiyar bir kadın satıyordu. Alın sizin olsun. Unutmayın, burası sizin eviniz sayılır. İstediğiniz vakit 'Bakır İbrik'e gelip pasta, dondurma yiyebilirsiniz!»

John'la Rosemary, önlüklerini çıkarıp kazanla süpürgeyi aldılar. Çay içmeye vakitleri olmadığından, Bayan Florie, yolda giderken yesinler diye, kazanın içine bir sürü pasta ve kurabiye yerleştirdi.

«Allahaısmarladık Bayan Maggie. Allahaısmarladık Bayan Florie. Bütün porselenleri üstüste koyun, başka birşeye karışmayın.» deyip, pastaneden çık-

tılar. Onlar uzaklaşırken, iki kız kardeş, kapıda durmuş, arkalarından el sallıyorlardı. John'la Rosemary kazanı aralarında taşıyarak, otobüs durağına doğru ilerlediler. Karbonel, sessiz sessiz arkadan yürüyordu.

«Eh, bu iş de oldu bitti!» dedi Rosemary.

«Oldu bitti ama, bir daha hayatım boyunca, elime bulaşık bezi almak istemiyorum.» diye cevap verdi John. Sonra Karbonel'e dönüp «Sen de bugünü ucuz atlattın!» dedi.

«Ben de elimden geleni yaptım!» dedi Karbonel. «Bütün süt kâselerini temizledim. Öyle doydum ki, karnımda hiç yer kalmadı.»

•

■

«Amma tuhaf şey!» dedi Bayan Brown. Rosemary ile birlikte, akşam yemeklerini yemişler, divanın üstüne uzan-

mışlar, dinleniyorlardı. Annesi akşam gazetesini okuyordu. «Bak Rosemary, şunu dinle,» dedi ve okumaya başladı:

Müzedeki Esrar

Bugün öğleden sonra, saat 3.45'te Bitpazarı Müzesi bekçilerinden, Bay Arthur Pettingrew, Müzedeki en kıymetli Porselen takımlarının çalınmış olduğunu görmüştür. Sorguya çekildiğinde, Bay Pettingrew, saat 3.30'da ziyaretçileri gezdirirken, bütün porselenlerin yerlerinde olduğunu belirtmiştir. Durum derhal polise bildirilmiştir. Önceleri müze soygununu, civarda iş gören hırsızların yaptığı sanılmıştır. Ancak, porselenlerin bulunduğu cam dolapların kilitli ve kırılmamış olduğu görülünce olay esrarengiz bir hal almıştır. Bu süre içinde, dolap anahtarlarının, Müze Müdürü Bay Jones'de bulunduğu açıklanmıştır. Müzenin kapanma

saatında, bütün salonları tekrar dolaşan, bekçi, Bay Pettingrew, porselenlerin eski yerlerine konmuş olduğunu görmüştür. Olayın, bir soygun değil, kötü bir şaka olduğu sonucuna varılmıştır. Nitekim, geri gelen bazı tabakların üzerinde pasta kırıntıları, fincanların içinde de çay taneleri bulunmuştur.

«Bu sabah siz müzeyi gezerken, bu takımları gördünüz mü?» diye sordu annesi.

«Evet anneciğim, biz oradayken, hepsi yerli yerinde duruyordu,» dedi Rosemary. Nitekim doğru söylüyordu.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

İHTİYAR KADIN NEREDE?

PASTANEDEN dönerken John' la Rosemary, bundan sonra ne yapacaklarını düşünmüşlerdi. Ellerinde süpürgeyle kazan vardı. Şapkayı da istedikleri vakit alabileceklerdi. Şimdi iş, Bayan Cantrip'i bulup Sessiz Büyü' nün ne olduğunu öğrenmeye kalmıştı. Ancak bundan sonra. Karbonel özgürlüğüne kavuşabilecekti. Tam üç gün, Tussocks' daki bahçede güzel güzel oynadıktan sonra, tekrar kendi başlarına sokağa çıkmak için izin istemeye karar verdiler. Aslında

Karbonel, onları acele etmeye zorluyordu. Gün geçtikçe daha sabırsızlaşıyor ve aksileşiyordu.

Artık akşamları, Rosemary penceresinin kenarına oturup kedilerin dünyasını seyretmeye bayılıyordu. Damlar ve bahçe duvarlarının üstündeki bu dünya, gün geçtikçe, daha çok ilgisini çeker olmuştu. Kimi, dimdik, kimi hafif bir eğilimle yükselen damlar, değişik biçimlerdeki bacalar, Rosemary'nin gözleri önünde âdeta, dağlar, vadiler olup çıkıyordu. Akşamın geç saatlarında, bacalardan çıkan duman, bu vadileri kucaklıyordu. Rosemary dışarıyı seyrederken, Karbonel de yanı başına kıvrılıp mırıldamaya başlıyordu. Rosemary yatağına yatınca, kedi de ayaklarının ucuna basa basa, yıldızların altında kendi işlerini görmeye gidiyordu.

Pastanede geçirdikleri günden, tam dört gün sonra, John, Rosemary'yi alma-

ya geldi. Yine yiyeceklerini yanlarına alıp yola koyuldular.

Otobüs durağına doğru giderlerken, Rosemary, «Biliyor musun John!» dedi. «Bugüne kadar yaptığımız işin Karbonel için ne kadar önemli olduğunu hiç düşünmedim. Hep, çok tatlı bir kedi olduğu için onu kurtarmak istiyorum.»

«Amma tatlı kedi! Bana sorarsan, ukalânın teki!» dedi John.

«Ama anlamıyor musun? Bu kadar ters ve aksi olması, hep o endişelerinden ileri geliyor. Halkına bu kadar kötülük edilmesi, onun için çok zor olmalı. Napolyon veya İngiltere Kralı II. Charles da sürgüne yollandıkları vakit, böyle huysuzdular herhalde. Aralarındaki tek fark, kedilerin kralı, tarih kitaplarına geçmiyor. Hepsi bu.»

Karbonel, dönüp arkasına baktı. Yolculuğun başından beri, önden yürüyordu. Rosemary, konuştuklarını duyamayacak

kadar ileride olduğunu sanıyordu. Oysa yanılmıştı. Yine de Karbonel, Napolyon veya II. Charles'a benzetilmekten büyük gurur duydu.

«Yine Bitpazarı'na mı gidelim?» diye sordu Rosemary.

«Her şey orada olup bittiğine göre, yine oraya gidelim,» dedi John.

«Bu sefer ONU bulacağımızdan eminim.» dedi Karbonel. Kediyle konuşabilmek için, süpürgeyi de yanlarına almışlardı. «Bence, yerleşmek istediği yeri bulduktan sonra, süpürgeyi satmaya karar verdi. Buralara yakın bir yer olmalı.Yoksa süpürgeyi satmaz, yeni yerine, süpürgeye binip giderdi.»

Bugün, sokağa çıkmakta biraz geç kalmışlardı. Onun için her yer, tıklım tıklımdı. Yolculuk kötü başladı. Zaten hava soğuk, gökyüzü bulutlu olduğundan, Bayan Pendlebury Parker, sokağa çıkmalarına zar zor izin vermişti. Otobüs dura-

ğında koca bir kuyruk vardı. Biletçinin de başı ağrıyordu. Yoo, kimseye baş ağrısından şikâyet etmedi ama, o kadar suratlı ve aksiydi ki, halinden belli oluyordu. Nitekim çocuklar kediyle birlikte, otobüse binerlerken, arkalarından seslendi.

«Kedilerin binmesi yasak! Ne sandınız bu otobüsü? Nuh'un Gemisi mi?»

Sözünü bitirmesiyle, Karbonel'i tuttuğu gibi kaldırıma fırlatması bir oldu. Otobüs hareket ettiğinden, John'la Rosemary'nin de inmelerine imkân kalmamıştı. Camdan baktıklarında, Karbonel'in şaşkın şaşkın kaldırımda durup, otobüsün arkasından baktığını gördüler.

Önceden kararlaştırdıkları gibi, Bitpazarı'na gitmekten başka çareleri yoktu.

«Evet ama Karbonel olmadan, o kadınla karşılaşmaktan korkarım ben,» dedi Rosemary.

«Zaten karşılaşacağımız yok. Onun için boşuna üzülme!» dedi John neşeyle.

«Elimizde hiçbir ipucu yok. Üstelik, artık büyü de yapmadığına göre, herhangi bir ihtiyar kadından farksızdır.»

Rosemary cevap vermedi. John her zaman aklıyle hareket eden bir çocuktu. Ona hislerle ilgili herhangi birşey söylemek çok zordu. Nasılsa anlamayacaktı.

Otobüsten inince, John, «Peki neden Sihirli Kelimeleri söyleyip Karbonel'i çağırmıyorsun?» diye sordu. «Bütün bunları yapmamızı isteyen o olduğuna göre, bu sefer sana kızmaz.»

«Evet doğru söylüyorsun. Gösteriş olsun diye değil, onun iyiliği için çağırıyoruz.»

«Tabii ya. Üstelik onun sahibisin. Her dediğini yapmaya mecbur.»

Pazarın yanındaki otomobil parkında, iki araba arasında boş bir köşe buldular. Rosemary gözlerini kayapıp Sihirli Kelimeleri söyledi:

Ay uyanmadan
Ekinler sararmadan
Gece gelmeden
Baykuşlar ötmeden
Bir ruh gibi
Sessiz ve derinden
Gel beni bekletmeden
Süpürgenin Kara Kölesi

Rosemary, gözlerini açınca John'a: «Senin yanında, Karbonel'in hoşuna gidecek birşey var mı?» diye sordu. «Benim sandviçlerim salamlı ve yumurtalı. Bunların ikisini de sevmez.»

John'un paketinin bir ucunu koparıp içine baktılar. Onunkiler dilli ve reçelliydi.

«Karbonel ta oradan buraya gelinceye kadar, biz ona bir kutu sardalya alalım. O kadar yol yürüdükten sonra, çok acıkmış olacaktır. Hadi, vakit kaybetmeden bakkala gidelim.»

Pazarın içinde, bir aşağı bir yukarı

dolaşmaya başladılar. Aslında, niyetleri gerçekten bir kutu sardalya aramaktı. Ama, etraf o kadar ilginçti ki, zar zor ayrılıp bir bakkala girebildiler. Bakkalın içinde her şey üstüste yığılmıştı. Bir sürü konserve kutusunun üstünde şöyle bir ilân vardı: BÜYÜK UCUZLUK! HER ŞEY 25 KURUŞ ZARARLA SATILIR! Onun için sardalya konservesine üç lira vereceklerine, iki, yetmişbeş verdiler. Pazarın ta öbür ucuna varmışlardı ki, yanlarında kutuyu açabilmek için konserve açacağı olmadığını fark ettiler.

«Amma dalgınız,» dedi John. «Bakkala dönüp bir kutu açacağı isteyelim.»

Gerisin geriye bakkala yürüdüler. Bakkaldaki adam onları görünce, «Ne bekliyorsunuz yani? İsterseniz iki lira, yetmişbeş kuruşa, bir de çatal-bıçak verelim!» dedi.

Adamın bu sözleri, bakkaldaki herkesi çok güldürdü.

«Bugün herkes sol tarafından kalkmış!» dedi Rosemary.

«Açacak olmadan, bu konserve hiçbir işe yaramaz,» dedi John. «Üstelik, kutuyu görüp de, içindekini yiyememek Karbonel'i daha da çok kızdıracak. Bu sefer haksız da sayılmaz.»

«Buldum!» dedi Rosemary. «Hani şu arkadaşlık ettiğimiz, şişman satıcı vardı ya. Belki onda bir açacak vardır. Bize ödünç verebilir.»

Doğru ihtiyar adamın dükkânına yöneldiler.

İhtiyar adam, ta uzaktan, çocukların geldiğini gördü. Rosemary'ye el sallayıp yanına çağırdı. Bu arada, elleriyle büyücü şapkasını tarif ediyor, «Okus, pokus» diyerek acayip hareketler yapıyordu. Rosemary adamın büyücü taklidi yaptığını tahmin etti. Adam yine o meşhur gülme nöbetlerinden birine tutulmuştu. Aslında or-

tada gülünç birşey yoktu. Ama, Rosemary de, ayıp olmasın diye, gülmeye başladı. Artık bu büyücü meselesi, aralarında bir şaka haline gelmişti.

Adam bir ara gülmesini kesip «Aradığın büyücü eşyaları hâlâ ortada yok,» dedi.

«Bu sefer büyücülere ait birşey istemiyorum. Sadece bir konserve açacağı arıyorum,» dedi Rosemary.

«Konserve açacağı mı?» deyip yine gülmeye başladı adam. «Ah çocuk! Bu acayip isteklerinle sen beni öldüreceksin!» Elinin tersiyle, gözlerini silerken, bir taraftan da yanındaki kutulara bakıyordu. En sonunda, bir tanesinin içinden, bir açacak çıkardı. Oldukça eskimiş ve paslanmıştı. Ama yine de işlerini görebileceklerdi.

«Doğrusu sardalya ile benim aram hiç hoş değildir. Zorla değil ya, herkesin başka başka zevkleri var. Sözgelişi ben

şekerlemelere ve çukulataya bayılırım.» dedi adam.

Rosemary açacağı aldıktan sonra, «Çok teşekkür ederim. Borcum ne kadar?» diye sordu.

«Hediyem olsun,» dedi ihtiyar adam. Ve gülerek başka müşterilerle ilgilenmeye başladı.

İşte tam o sırada çocuklar, Karbonel'i gördüler. Biraz ötede toz içinde kalmış ayaklarını temizliyordu. Halinden, hiç kızgın değil, tersine çok sevinçli olduğu belliydi.

«Sihirli Kelimeleri söylemeyi akıl edip edemeyeceğinizi sorup duruyordum, kendi kendime» dedi kedi. «Nasılsa buraya gelecektim. Ama kelimeler sayesinde en kısa yoldan geldim. Siz gittikten sonra, otobüs yolunu izlemeye başlamıştım. Ama birdenbire, görünmeyen bir kuvvet beni bir ara sokağa saptırdı. Hep önünden geçip de, bugüne kadar hiç fark etmediğim,

bir ara sokak. O ara sokağa sapmasaydım, hâlâ yolun yarısında olacaktım. Her neyse! Bu sardalya kutusunu bana mı aldınız? Gerçekten çok düşünceli çocuklarsınız. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım.»

Bu sözlerden sonra, Karbonel, miyavlayarak, çocukların çıplak bacaklarına sürtünmeye başladı.

Yol üzerinde, önlerine çıkan ilk boş tezgâhın üstüne oturup yemeklerini yemeye başladılar. Bu arada Karbonel de, sardalya kutusunu öyle bir temizledi ki, kutuda balığın kokusu bile kalmadı.

Rosemary, kucağındaki ekmek kırıntılarını yere silkelerken, «Bir teklifim var,» dedi. «Şu ihtiyar adama bir hediye alalım. Bugüne kadar, bize çok yardım etti. O olmasaydı, ne kazanı, ne de şapkayı bulurduk. Üstelik şimdi de konserve açacağını verdi.»

«Çok iyi bir fikir. Ama ona ne ala-

biliriz ki?» diye sordu John.

«Şeker ve çukulatayı çok sevdiğini söyledi ya,» dedi Rosemary: «Benim buralarda bildiğim bir şekerci dükkânı var. Hadi oraya gidip bir bakalım.»

Rosemary, Karbonel'e ilk rastladığı gün, hani vitrininde elma şekeri gördüğü dükkâna doğru yürümeye başladı. O günden bu yana neler olmamıştı, neler! Dükkâna yaklaştıklarında, 'ihtiyar adamın dişleri takmaysa, şeker yiyebilir mi, yiyemez mi' diye konuşuyorlardı. Takma diş fikrine öyle dalmışlardı ki, Rosemary, dükkândaki değişikliği, ilk anda fark edemedi.

«Adamın dişleri takma değil,» diyordu Rosemary. «Takma dişli ihtiyarlar, hiç şeker sevdiklerini söylerler mi? Üstelik...»

John sözünü kesti: «Söylediğin şekerci bu muydu? Ama kötü bir yere benziyor!»

Gerçekten de, Rosemary'nin gördüğünden bu yana, şekerci dükkânı çok de-

ğişmişti. Nerede o vitrindeki rengârenk şeker kavanozları, kıpkırmızı elma şekerleri, yeşil badem ezmeleri? Vitrinde, iki tozlu şeker kutusundan başka birşey yoktu. Kutuların yanında bir zamanlar beyaz olup da şimdi sararmış kâğıt ve zarflar duruyordu. Rosemary yüzünü buruşturarak, «Galiba burasıydı!» dedi.

«Tamam, şimdi anlaşıldı,» diyen John, cama eğri büğrü yapıştırılmış bir kâğıt gösterdi. Kâğıdın üstünde büyük harflerle;

DÜKKÂN YENİ SAHİBİNE
DEVREDİLMİŞTİR.

yazılıydı.

«Yeni sahibin, pek müşterisi olmasa gerek,» dedi John.

Tam o anda, genç bir kadın, kolundan tutup sürüklediği küçük bir çocukla beraber sert adımlarla dükkânın önüne gel-

di. Kapıyı, şangırtıyla açıp içeri girdi.

«Şuraya bak, Rosie!» diye fısıldadı John.

Rosemary, John'un eliyle gösterdiği yere baktı. Kapının arkasına, küçük bir kâğıt daha yapıştırılmıştı. Üstünde, KATİE CANTRIP. TÜTÜNCÜ VE ŞEKERCİ, yazılıydı.

John dişlerinin arasından, «Hadi gel!» diye fısıldadı.

Rosemary, «Ne yapacağımıza karar vermeden, içeri gitmeyelim...» diyordu. Ama geç kalmıştı bile. John kapıyı açmış içeri giriyordu.

Kapının üstüne asılı olan çan çalmaya başladığında, Karbonel de içeri daldı. Rosemary'nin, onların peşinden gitmekten başka çaresi yoktu.

ONALTİNCİ BÖLÜM

BAYAN CANTRİP

DÜKKÂNIN içi çok karanlıktı. İhtiyar kadın, müşterisine o kadar dalmıştı ki, çocukların girdiğini görmedi bile. Karşısındaki çocuklu kadın, bağırıp çağırıp söylendikçe, o hiç cevap vermiyor, sadece gülümsüyordu.

«Bakın Bayan!» diyordu genç kadın. «Tam üçüncüdür, oğlum sizin şekerlemelerinizi yedikten sonra hastalanıyor. Bundan önce pek aldırış etmedim. 'Çocuktur, şeker yemeye başladımı, durmasını bilmiyor. Ondan hastalanıyor' dedim. Ama bu-

gün, daha ağzına ilk şekeri atmasıyle, iki büklüm olması bir oldu. Meseleyi daha fazla uzatacak değilim! Alın şekerleriniz sizin olsun!» deyip kesekâğıdını tezgâhın üstüne fırlattı. Küçük oğlan avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Karnının ağrısından mı, yoksa tezgâhın üzerinden yere dökülen şekerlere mi ağladığı pek belli değildi.

Annesi, çocuğu şöyle bir silkeleyip «Bir daha bu dükkâna geldiğini duymayayım. Yoksa karışmam!» dedi. Çocuğu, kolundan çektiği gibi söylenerek dışarı çıktı.

Kapının üstündeki çan, tekrar çaldı ve sustu. John'la Rosemary, yerdeki şekerleri toplayan ihtiyar kadından gözlerini ayırmıyorlardı. Bayan Cantrip, yerdeki şekerlerin tozunu bile silkelemeden kutuya yerleştirirken, çocuklar 'yardım etsek mi, etmesek mi' diye düşünüyorlardı. Bu arada, Rosemary, kadının süpürgeyi

sattığı günden bu yana, kendine çeki düzen vermek için, çok çaba sarf etmiş olduğunu fark etti. O darmadağınık beyaz saçlarını, kocaman saç tokalarıyle, başının tepesinde toplamıştı. Aslında, John'a bakılırsa, başındakilere «Saç tokası» değil de, «Kanca» demek daha doğru olurdu.

İhtiyar kadın, tezgâhın üzerinden eğilip gözlerini kısarak John'a baktı ve «Ne istedin bakalım, tatlı çocuk?» dedi.

Aynı anda, iki çocuk ve kedi birbirlerine yaklaştılar. Dükkânın içine bir sessizlik çökmüştü. Kendini ilk toparlayıp konuşan John oldu:

«Bayan Cantrip siz misiniz?» diye sordu.

«Evet, Katie Cantrip benim,» dedi ihtiyar kadın. Sonra övünerek devam etti: «Buranın en ünlü şekercisi ve tütüncüsüyüm.»

«Öyleyse lütfen bize Sessiz Büyü'yü

açıklar mısınız? Karbonel'i kölelikten kurtarmak istiyoruz.»

İhtiyar kadın, olduğu yerde kaskatı kesildi. Yüzündeki bütün tatlılık bir anda yok oluverdi. Gülümsemesi kaybolmuştu. O sivri burnuyle, çenesi, şimdi daha da sivri görünüyordu. Çukura kaçmış gözlerinden sanki ateş fışkırıyordu.

«O kedi buralarda mı?» diye sert bir sesle sordu.

«İşte buradayım!» diye bağıran Karbonel, bir sıçrayışta, tezgâhın üstüne tırmandı.

Bayan Cantrip, yavaş yavaş kendini toparlamıştı.

«Bu meseleyi eşit şartlar altında konuşalım,» dedi. «Süpürgeyi, tezgâhın üstüne koyun ki, Sayın Prens Hazretleri Karbonel'in söylediklerini hepimiz duyalım.»

«Karbonel'in kuyruğu birden titremeye başladı. O kadar aptal bir kedi değil-

di. Kadının sesindeki alayı pekâlâ anlamıştı.

Altın sarısı gözlerini ihtiyar kadından ayırmadan, «söylediğini yapın.» dedi. «Ama süpürgeden, elinizi ve gözünüzü bir an bile ayırmayın. Ne şeytanlıklar yapacağı hiç belli olmaz.»

Süpürgeyi, tezgâhın üstüne uzunlamasına yerleştirdiler. Bir ucundan Rosemary, öbür ucundan John tuttu. Bayan Cantrip de, tezgâhın öbür tarafından uzanıp kemikli elini, süpürgenin ortasına koydu. Tam o anda, çocuklar süpürgenin titrediğini hissettiler.

«Ah benim güzel süpürgem!» dedi ihtiyar kadın. Sesi birdenbire, öyle yumuşamış öyle tatlılaşmıştı ki, Rosemary şaşakaldı. «Sen ve ben, bir arada ne güzel günler geçirdik. Kuzey kutbunun üstünden geçişimizi hatırlıyor musun? Hani kutupyıldızı, kuyruğunun arasından parlayıp duruyordu... Ya o fırtı-

nalı gecede eve dönüşümüz? O kadar karanlık ve sisli bir gecede, başka bir süpürge olsa yolunu kaybederdi. Ama sen güzelim, yolunu hiçbir zaman kaybetmezdin! Ah, o göklerde uçtuğumuz günlerde ne kadar güzeldin. Ama şimdi, sen de ihtiyarladın, ben de! Artık, şanımız, şerefimiz kalmadı.»

İhtiyar kadın süpürgeyi okşuyordu. Sanki, hasta çocuğunu okşayan bir anne gibiydi.

Rosemary, onun bu halinden faydalanmak istedi. «Peki ama, Karbonel'i neden kölelikten kurtarmak istemiyorsunuz?» diye sordu.

Kedinin ismini duyar duymaz, kadının o tatlı hali kayboldu.

«Karbonel'i neden kurtaracakmışım? Ondan hep nefret ettim. Nefret etmeseydim, ikinci büyüyü de yaparmıydım hiç?»

«Niye benden nefret ediyorsun?» diye sordu Karbonel. Artık kuyruğu titre-

miyordu. Gözleri hâlâ ihtiyar kadının üzerindeydi. «Oysa, ben sana çok iyi hizmet ediyordum.»

«Evet, evet, çok iyi iş görüyordun,» diye alaycı bir şekilde cevap verdi Bayan Cantrip. «Her söylediğimi yapmaya mecburdun da ondan. O asi ruhunla bir türlü baş eğmesini öğrenemedin. Yaptığım büyüler ne kadar büyük olursa olsun, hepsini hor görüdün. Sanki efendi sen, köle, bendim. Senin yüzünden, bu kibirin yüzünden, büyülerim tutmaz oldu!»

«Bütün bunlar, senin suçun,» dedi Karbonel. «Herhangi bir kediyi çalmış olsaydın, bu güçlüklerle karşılaşmayacaktın. Ama sen, Kral olacak kediyi çaldın.»

«Bütün bunlar, olmuş bitmiş şeyler.» dedi Rosemary. «Geçmişi unutup bize Sessiz Büyü'yü açıklayamaz mısınız?»

«Asla! Size büyünün ne olduğunu söylemeyeceğim. O kadar öğrenmek istiyorsanız, kendiniz arar bulursunuz! Üste-

lik Sessiz Büyü'nün yüksek sesle söylenmesi yasaktır. Ben de o büyüyü bir deftere yazmıştım. Ama büyücülükten istifa ettikten sonra, bütün kitaplarımı, defterlerimi yaktım. Öyle değil mi Karbonel?»

«Gerçekten, hepsini yaktın mı?» diye, tatlı tatlı sordu Karbonel. «Çocuklara mide ve karın ağrısı veren şekerlemelerin içinde ne var? Doğrusu çok merak ediyorum.»

John'la Rosemary, kadının arkasındaki raflarda duran, şeker kavanozlarına baktılar. Kavanozların içindeki, sarı, yeşil ve kırmızı şekerler, başka hiçbir dükkândakilere benzemiyorlardı. Acayip bir parıltıları vardı.

«Ne olmuş yani?» dedi Bayan Cantrip. «Şekerlere bir damla büyü katıyorum. Aslında pek zararlı birşey değil. Hem çocuklara, biraz karın ağrısı iyi gelir. Böylece çok yemek yememeyi öğrenirler.»

Karbonel'in bakışları birden sertleşmişti.

«Hâlâ büyü yaptığına göre, bütün kitaplarını yakmadın demektir!»

Bayan Cantrip, kızgınlıkla bağırdı. «Hepsini yaktım işte!» Sonra, alçak bir sesle devam etti. «Sadece bir tanesini sakladım.»

John'la Rosemary, aynı anda, «Nerede o kitap?» diye sordular.

«Nerede olduğunu asla söylemeyeceğim!» diye haykırdı ihtiyar kadın. Tam sözünü bitirdiği an, dükkânın kapısı büyük bir şangırtıyla ardına kadar açıldı ve içeri bir sürü insan doldu. Aslında dükkân o kadar küçüktü ki, ancak dört kişi rahatlıkla sığabilirdi. İçeri, bağırıp çağıran, altı kişi daha girince, dükkânda kıpırdayacak yer kalmadı. Topluluğun başkanı gibi görünen genç bir adamın sesi, diğerlerininkini bastırdı.

«Bayan Cantrip siz misiniz?»

«Evet, Katie Cantrip benim. Buranın en ünlü tütüncüsü...»

«Öyleyse doğru dürüst tütün satsana Bak işte, bana tütün diye sattığın otlara!» Adam, avucundaki bir tutam, pis kokulu, kahverengi otu, Bayan Cantrip'in burnuna uzattı:

«Nesi varmış bu tütünün?» dedi ihtiyar kadın. «Tütünün iyisinden sen mi anlarsın, yoksa ben mi? Tabii ki ben! Çünkü bunları arka bahçemde, kendi ellerimle yetiştirdim!» Son sözleri övünerek söylemişti.

«Ne dedin? Ne dedin?» diye haykırdı adam.

«Ya bana mektup kâğıdı diye sattığın bu paçavra ne?» diye ince bir ses duyuldu. «Benden, lüks, ipek kâğıt parası aldın. Eve gidince, senin ipek kâğıdın, saman kâğıdı oluverdi. Seni mahkemeye vermeli...» Kadının ince sesi, diğerlerinin şikâyetleri arasında kayboldu.

«Onun şekerleri, benim oğlumu hasta etti!»

«Benim kızımı da!»

«Şikâyet etmeli!»

«Kendini ne sanıyor bu kadın?»

«Paramızı geri istiyoruz!»

Herkes, yumruğunu ileri uzatmış, ihtiyar kadına tehditler yağdırıyordu.

John, Bayan Cantrip'e, «Paralarını geri verseniz, iyi edersiniz. Yoksa başınız derde girecek.» dedi.

«Nasıl verebilirim? Hiç param yok ki,» dedi ihtiyar kadın. «Ama süpürgeyi bana verirseniz, göz açıp kapayıncaya kadar, kaybolur, kaçarım.»

«Öyle şey yok!» dedi Karbonel.

İhtiyar kadın, bir o köşeye, bir bu köşeye koşuyor, bu kızgın insanlardan kurtulmaya çalışıyordu. Doğrusu Rosemary, kadının bu haline çok acımıştı.

«Size süpürgeyi veremeyiz ama, elimizden geldiği kadar yardım ederiz.»

dedi Rosemary. «Öyle değil mi, John?»

John, başıyle «peki» diye işaret etti. «Sen, Bayan Cantrip'i alıp arka odaya geç. Karbonel de sizinle gelsin. Belli olmaz, kadın bir oyun oynamaya kalkar. Cebinde ne kadar paran varsa, bana ver. Allahtan, yanımda babamın bu sabah yolladığı on lira var. Hadi çabuk olun!»

Bayan Cantrip, bir an kararsızlık içinde olduğu yerde durdu. Önce tezgâhın taa öbür ucuna kadar koştu. Sonra, geri dönüp Rosemary ve Karbonel'in arkasından, yandaki odaya geçti. Kadının birdenbire ortadan kaybolması, dükkândakileri, daha da çok kızdırdı. Sesini duyurabilmek için, John, bir iskemlenin üstüne çıktı.

«Sayın Baylar ve Bayanlar!» diye bağırdı. «Hanımlar, beyler! Bir dakika surasanız, Bayan Cantrip'in hesabına, size paranızı geri vereceğim. İlk konuşan kızgın adama dönerek, «Siz ne istiyorsunuz?» dedi.

«Ya tütünümü, ya da paramı istiyorum. Haksız mıyım yani? O kadına tam beşbuçuk lira vermiştim!»

Uzattığı tütün paketi, kapalı olduğu halde, kokusu John'a kadar geliyordu. Gerçekten, çok pis bir kokuydu bu. John, beşbuçuk lirayı sayıp adama verdi. (Tezgâhın altındaki çekmecede topu topuna elli kuruş ve bir çengelli iğne vardı.) Adamın parasını verdikten sonra, John'un elindeki para oldukça azalmıştı. Bir daha sefere böyle birşey olursa, polise haber vereceğini söyleyerek, adam dükkândan çıktı. O gittikten sonra, dükkândakiler biraz daha yatıştılar. Yine tezgâhın altındaki başka bir çekmecede, açılmamış bir paket mektup kâğıdı vardı. John paketi açıp kadına bembeyaz kâğıtları verdi. Bunlara henüz büyü yapılmadığından, saman kâğıdına dönmeyeceklerine emindi. Allahtan, ihtiyar kadın şekerleri ucuza satmıştı. John, herkesin parasını verdikten son-

ra, sıra son müşteriye geldi. John'un ona verecek parası yoktu. Anlayışlı bir kadın olan son müşteri, John'un endişeli yüzüne baktı. «Zararı yok oğlum,» dedi. «Birkaç kuruş için canını sıkma. Ama büyükanneye söyle, bir daha böyle şeyler yapmasın.»

Bayan Cantrip'i büyükannesi sanmaları, John'u öyle şaşırtmıştı ki, bir süre, ağzı açık olduğu yerde kalakaldı.

Kadın dükkândan çıkınca, John derhal kapıyı kilitledi. Ve camekâna «kapalı» levhasını astı. Ancak ondan sonra, rahat bir nefes alabildi.

Birkaç dakika sonra, Rosemary'nin yanına arka odaya geçti. Burası şaşılacak kadar derli toplu bir odaydı. İçeride çok az eşya vardı. Ama hepsi tertemizdi. Rosemary, gazocağında çay pişiriyordu.

«Doğrusu çay, paketin içinde diğer çaylardan farksız duruyordu. Ama yine de içmesek iyi olur. Belki içine birşeyler

karıştırmıştır.» dedi Rosemary.

«Aman içmeyelim. Bir de bakarsın, bizi, böcek falan yapıverir!» dedi John. Rosemary, ürpermekten kendini alamadı. Bu arada Bayan Cantrip, susup duruyordu. Yine de Rosemary'nin uzattığı fincanı aldı ve gürültüyle çayını içmeye başladı.

John, «Hepsini kapı dışarı ettim.» deyip bütün olan biteni anlattı. «Ben sizin yerinizde olsam, dükkânı birkaç gün müşteriler yatışıncaya kadar açmam.» dedi.

Bayan Cantrip, John'un söylediklerini dinlemiyordu bile.

«Gidin buradan!» diye, birdenbire haykırdı.

«Amma da nankörmüş!» diye bağırdı Rosemary. «Deminden beri size yardım etmeye çalışıyoruz!»

«Ne söyleseniz boşuna!» dedi Karbonel. «Bir kere surat asmaya başladı mı,

artık kimseyle konuşmaz. En iyisi, onu kendi haline bırakmak.»

«Hadi Rosie,» dedi John. «Kalk, gidelim!»

«Evet, gidelim.» dedi Rosemary. Sonra Bayan Cantrip'e dönüp, «Sessiz Büyü'yü öğrenmek için yine geleceğiz. Bundan hiç şüpheniz olmasın.» dedi.

Bayan Cantrip, çayını içmeye devam etti. Çocuklara cevap bile vermedi. John'la Rosemary, dükkânın arka kapısını bulup oradan pazar meydanına açılan dar bir sokağa çıktılar.

«Bütün paramızı onun için harcadık. Yine de bir teşekkür bile etmedi.» diye söylendi Rosemary. «Doğrusu sen de, o kadar kızgın insanın karşısına çıkmakla, ne kadar cesur olduğunu ispat ettin, John.»

«Neyse, hepimize geçmiş olsun.» dedi John. «Sana gösterecek birşeyim var.

Şöyle sessiz ve sakin bir yer bulsak.»

«Hani geçen gün, yemeğimizi yediğimiz, katedralin önündeki meydana ne dersin?»

«Çok iyi fikir.» dedi John.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

BÜYÜ KİTABI

KATEDRALE doğru yürürlerken, John, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Rosemary hayretler içinde ona baktı. Doğrusu, ceplerinde beş kuruş bile olmadığına; Bayan Cantrip'den Sessiz Büyü'yü öğrenemediklerine; bütün çabalarının boşa gittiğine, hiç aldırmıyor gibiydi John.

«Senin karnın şişmiş,» dedi Rosemary. «Ceketinin altında ne var?»

John, alaycı alaycı, «Meraktan çatlıyorsun, değil mi?» dedi.

«Yoo, hiç de değil!» Aslında Rosemary, yalan söylüyordu.

Taa katedrale kadar hiç konuşmadan yürüdüler. Bu yürüyüş, Rosemary'ye çok zor gelmişti. Hem hava çok sıcaktı, hem de merak içindeydi. Meydanda, ilk oturdukları sıraya yerleşirlerken, katedralin üstündeki melekler saat üçü vuruyorlardı.

«Ceketimin içinde sakladığım şeyi görmek isteyen var mı?» diye sordu John. Allahtan, Karbonel, «Evet, evet, var!» diye atıldı da, Rosemary, büyük bir dertten kurtuldu. Çünkü, çok meraklandığını John'a belli etmek istemiyordu.

«Peki öyleyse, beni iyi dinleyin.» dedi John. «Dükkânda, son müşterinin arkasından kapıyı kapadıktan sonra, tam yanınıza gelecektim ki, aklıma birşey takıldı. Bayan Cantrip, arka odaya geçmeden önce, sanki birşey yapacakmış gibi, tezgâhın öbür ucuna doğru koşmuş, sonra vazgeçip sizin peşinizden odaya gir-

mişti. Sharlock Holmes der ki: 'Bir kadın, en sıkışık anında bile, en çok değer verdiği şeye doğru koşar.' Bunu detektif kitaplarından birinde okumuştum. Enfes bir...»

«Detektif kitabını bırak şimdi!» diye lafını kesti Rosemary. Artık merakını gizlemeyi düşünmüyordu bile. «Sonra ne oldu?»

Onun bu hali, John'u çok eğlendiriyordu, doğrusu. «Ben de tezgâhın öbür ucuna gittim. Burada üç tane çekmece vardı. Birincisinin içinde, mum... İkincisinin içinde, faturalar... Ve üçüncüsünde...»

«Evet, ne vardı?» diye nefes nefese sordu Rosemary.

John, ceketinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. Ceketinin içinden, çok eskimiş bir kitap çıkardı. Kitabın arka kapağı düşmüş, ön kapağı ise incecik bir iple tutturulmuştu. Sayfaları eğri büğrü ve sapsarıydı. Orasına burasına sonradan

kurşunkalemle birşeyler yazılmış, kırmızı ve yeşil mürekkeple, işaretler, resimler yapılmıştı.

Karbonel, ön ayaklarını, John'un dizine dayamış, kulakları dimdik havada, gözlerini kırpmadan kitaba bakıyordu.

«Ey, akıllı insanoğlu!» dedi kedi. «Ey, çocukların kralı! Aklın ve dikkatin sayesinde, Sessiz Büyü'yü açıklayacak olan Büyü Kitabını buldun!»

Bir an için (ama çok kısa bir an için), Rosemary, 'kedi haksızlık ediyor' diye düşündü. Karbonel için bunca yaptıklarından sonra, bugüne kadar aldığı en büyük övgü, «Kedileri okşamasını iyi biliyorsun,» olmuştu. Ama Rosemary bu düşüncelerinden çarçabuk sıyrıldı. Doğrusu John'un hakkını yememeliydi. Sharlock Holmes kitaplarını okusaydı bile, Bayan Cantrip'in hareketlerini, John gibi yorumlayamazdı.

«Tanıdığım en akıllı çocuksun!» dedi Rosemary. Üstelik, bu söylediğine inanı-

yordu da. Bütün bu sözlerden sonra, John, saçlarının dibine kadar kızardı.

Büyük bir alçak gönüllülükle, «Yok canım, o kadar uzatmayın!» dedi.

Karbonel'in gözleri, artık kitaptan başka hiçbir şey görmüyordu. Ön ayaklarıyle, kitabın sayfalarını çevirmeye çalışıyordu.

«Her büyücünün böyle bir kitabı vardır.» dedi. «Bu kitap, büyücüden büyücüye geçer. Hepsi, yeni buldukları büyüleri buna yazarlar.»

«Yemek tarifelerinin yazıldığı kitaplar gibi desene.» diye atıldı Rosemary.

«Bu kitabı nerede görsem tanırım. Tabii, ihtiyar kadın içine bakınama izin vermezdi. Ama yine de, Sessiz Büyü'nün ortalarda bir yerlerde olduğunu sanıyorum.» dedi kedi.

John, hızlı hızlı sayfaları çevirmeye başladı.

«Dur bakalım, bu neymiş? 'Kom-

şunun bahçesindeki ekinleri bozmak için, aşağıdaki malzemeleri' ... Hayır, bu değil... Ya bu ne?... 'Hiç bitmeyen bir aşk ilâcı' ... Aşk ilâcını biz ne yapalım?... İşte işte, buldum! Sessiz Büyü'yü kaldırmak için... Hey Karbonel ne oluyorsun! Bak ne yaptın!»

John, son başlığı okurken, kedi, «şşşşt» demiş, sesini duyan olmayınca, ön ayaklarıyle, sayfayı örtmek istemişti. Ama bu arada, biraz hızlı vurmuş olacak ki, kitap, John'un kucağından fırlamış, yere düşmüştü.

«Ne yapıyorsun, Karbonel? Biraz dikkatli olsana!» diye çıkıştı John.

«Anlamıyor musun» dedi Karbonel. «Bunun ismi Sessiz Büyü. Yüksek sesle okunursa, büyü altüst olur. Bir daha asla çözülmez!»

Yerden kitabı alıp şöyle bir silkelediler. Aslında, kitaba pek birşey olmamış gibiydi. Nitekim, arasından birşeyin düş-

tüğünü kimse fark etmedi. Kitabı karıştırıp kaldıkları yeri buldular. İşte, Rosemary'nin, John'un omzu üzerinden okudukları:

«Herhangi birini kölelikten kurtarmak için: Büyünün yapıldığı sırada, birbiri arasından geçirilerek, örülmüş olan sarmaşık dallarını alın. Bunlar kurumuş olsalar bile, kullanılmalıdır. Kazanı, yedi güveçin suyuyla doldurun. Su kaynamaya başlayınca, sarmaşık dallarını, kazana atın. Hiç vakit kaybetmeden, Süpürgeye binip fokurdayan kazanın etrafında, tam yedi kere dolaşın. Yolculuk bittikten sonra, sarmaşıkları kazandan çıkarın. (Sarmaşıkların tanınmayacak bir hale geleceklerini şimdiden haber vereyim.) Ve dalları birbirinden ayırın. Bu arada elleriniz acıyabilir. Ama hiç ses çıkarmayacak, hiçbir şikâyette bulunmayacaksınız. Sarmaşık dalları çözüldükten sonra, köle, kölelikten kurtulacaktır. Sar-

maşıkları ayırırken, içinizden şu Sihirli Kelimeleri söylemelisiniz...»

«Hey, bir dakika durun! Sarmaşık dallarının nerede olduklarını yazmıyor!» diye bağırdı John.

Üçü de şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Hiçbiri konuşmuyordu. Ama hepsinin aynı şeyi düşündüğü belliydi. Bu kadar uğraşmışlar, didinmişlerdi. Tam bilmeceyi çözecekleri an, yine başladıkları yere dönmüşlerdi. Bu gidişle, Karbonel'i asla kurtaramayacaklardı.

İlk konuşan, Rosemary oldu. «Galiba, bu güne kadar kadar yaptıklarımız, hep boşa gidecek.» dedi.

Sıranın üzerinde oturup önlerinde uzanan yemyeşil çimenleri seyretmeye koyuldular. Ağaçlardan düşen kuru yaprakların arasında, güvercinler, John'un atmış olduğu ekmek kırıntılarını yiyorlardı. Çocuklar, güvercinleri seyrediyorlardı; ama hepsinin akılları başka yerdeydi. Ro-

semary, sarmaşık dallarını nereden bulabileceklerini düşünürken, dalgın dalgın, çimenleri süpüren yeşil önlüklü bahçıvana bakıyordu. Parka gelen dikkatsiz kimseler, çimenlerin üstüne, kâğıt parçaları atmışlardı. Yakınlardan bir yerden, yanık kokusu geliyordu. 'Bütün bu çöpleri yakacak herhalde,' diye düşündü Rosemary. Adam, bütün kuru yaprakları ve kâğıt kırıntılarını bir küme haline getirdi. Tam, hepsini küçük el arabasına yüklemek üzere yere eğilmişti ki, Rosemary, oturduğu yerden fırladı. Çöp kümesinin üstüne sıçrayıp «Bir dakika durun!» diye bağırdı. «Bizim için çok önemli olan birşeyi de atmak üzeresiniz!»

John, Karbonel ve bahçıvanın şaşkın bakışları arasında, bir deliden farksız, çöp yığınını karıştırmaya başladı. Birden, otobüs biletleri, kurumuş yapraklar ve kâğıt parçalarının arasından sıyrılıp hoplayıp sıçramaya başladı.

«Buldum! Buldum!» diye zafer çığlıkları atmaya başladı. John, ağzı beş karış açık, ona bakıyordu. Rosemary'nin bu haline, Karbonel de şaşmıştı.

«Bu kız, hasta falan değil ya?» diye sordu ihtiyar bahçıvan.

«Hiç de hasta değilim!» dedi Rosemary. «Eğer çöplerinizi dağıttıysam, çok özür dilerim. İsterseniz, süpürgenizi verin, çöpleri ben toplayayım.»

Ama ihtiyar adam, «Bu çocukların ne yapacağı belli olmaz» diye mırıldanarak, çöpleri bir kere daha, kendi kendine toplayıp el arabasına doldurdu.

Rosemary, ihtiyar adamla daha fazla ilgilenemeyecek kadar heyecanlıydı. «Bakın,» dedi. «Kitap kucağımızdan düştüğü vakit, arasından birşey kaydı gibime gelmişti. Ama, kitabı okumaya o kadar sabırsızlanıyordum ki, ne olduğuna bakmaya unuttum. Şimdi, şurada oturmuş, adamın çöpleri süpürmesini seyrederken, bir-

den, düşen şeyin sarmaşık dalları olabileceği aklıma geldi. Düşünsenize, biraz geç kalsaydım, adam, bunu da ateşe atacaktı.»

Bu sözler üzerine Rosemary, avcunda sakladığı şeyi, John'a ve Karbonel'e gösterdi. Rosemary'nin elinde, kurumuş ve sararmış bir demet sarmaşık vardı. Gerçekten de, sarmaşık dalları birbirleri arasından geçirilmiş, bir örgü haline getirilmişti.

«Bayan Cantrip, sarmaşık demetini kitabın arasında kurutmuş. Tıpkı annemin, gelin telini, İncilinin arasında sakladığı gibi...» Koca kitabın sayfalarını çevirdiler. Nitekim, son iki sayfa, diğerlerinden çok daha fazla sararmıştı. İşte sarmaşık dalları bu iki sayfa arasında kurutulmuştu.

«Harika bir kızsın!» diye bağırdı John. Karbonel o kadar heyecanlanmıştı ki, söyleyecek söz bulamıyordu. Sadece, «Mırrr, mırrr, mırr,» diyerek, uzun tüy-

lerini, Rosemary'nin bacaklarına sürtüyordu. Bütün bu övgü karşısında, kızarmak sırası Rosemary'ye gelmişti.

«Şimdi yapılacak tek şey, gidip şapkayı almak olacak.» dedi Rosemary. «O da, pek güç olmasa gerek!»

«Tiyatro topluluğunun programı, öbür ceketimin cebinde kaldı. Eve gider gitmez, oyuncuların, nerede olduklarını öğrenirim.» dedi John.

«İki gün sonra, ay yusyuvarlak olacak. Yani, kedilerin Büyük Meclisi toplanacak.» dedi Karbonel. «O güne kadar, özgürlüğüme kavuşabilirsem, çok kan dökülmesini önleyebilirim.»

«Yarın ne yapıp yapıp şapkayı ele geçirmeye çalışmalıyız,» dedi John. «Bana bakın çocuklar! Bayan Cantrip yüzünden, elimizdeki bütün parayı harcadık. Şimdi taban tepmemiz gerekecek.»

«Doğrusu, önce bir çay içsek, sonra çok daha iyi taban tepebilirim. Hadi bizim

pastaneye gidip Bayan Maggie'yi görelim.» dedi Rosemary.

«Sizlerin şu basit isteklerinize boyun eğmek isterdim. Ama şimdi, çukulatalı pasta ve dondurmadan daha önemli konular düşünüyorum. Yapmam gereken bir sürü iş var. Onun için, şimdilik hoşça kalın! Kitaba göz kulak olmayı unutmayın sakın ha!» dedi. Karbonel. Ve kuyruğu havada, başı dimdik, yürüyerek uzaklaştı.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

İŞLER KARIŞIYOR...

JOHN ve Rosemary pastanede, karınlarını bir güzel doyurdular. Artık, neler yediklerini saymayacağım. Sevdiğiniz, ne kadar çok, güzel şey varsa, hepsinden tattılar. Bayan Maggie ve kızkardeşi, onları görünce, çok sevindiler. Doğrusu, günlük olaylardan söz etmek, çocuklar için büyük bir değişiklik oldu. Bulaşıkları kırmadan yıkayacak birini bulmak çok güçtü... Kadınlar Birliği'nin üyeleri, sık sık pastahaneye geliyorlar ve arkadaşla-

rını da getiriyorlardı... Ağabeyleri, müşterilerinin çokluğu karşısında, oldukça etkilenmişti... Bayan Maggie, kendilerine çay takımlarını ödünç veren, iyi kalpli insana teşekkür etmek istediğini bildirdiğinde, Rosemary yerinden fırladı.

«Aman Allah! Saat beşbuçuk olmuş bile! Oysa, saat altıda evde olacağımıza söz vermiştik. Derhal gitmemiz gerek. Pastalara, çaylara, tekrar teşekkürler,» dedi.

Yola koyulduklarında, John, kitabı, ceketinin içinde düşmeyecek bir şekilde yerleştirdi. Karınları da öyle doymuştu ki, eve kadar nasıl yürüdüklerini farketmediler bile. Tottenham yoluna geldiklerinde, siyah otomobilin, on numaralı evin önünde durduğunu gördüler. Merdivenleri koşarak çıkarlarken, ertesi gün ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Jeffries, yukarıda çay içiyordu.

«Hoş geldiniz çocuklar!» dedi Bayan

Brown. «Bu günü iyi geçirdiniz mi?»

John ve Rosemary bir ağızdan, «Harika bir gündü!» dediler.

«Aman ne sevindim! Sizlere çok güzel bir haberim var!» dedi Bayan Brown. «Biliyor musunuz, Bayan Pendlebury Parker, gerçekten çok iyi bir insan. Londra'nın yakınlarında bir yerde, fuar kuruluyormuş. Sizleri fuara götürmek istiyordu ama, son anda bir işi çıktı. Onun yerine, sizi, benim götürmemi istedi. Dikişlerimin çoğunu bitirdiğime göre, hep beraber gidebiliriz. Bu fikre ne dersiniz?»

Başka bir zamanda olsa, bu haber, Rosemary'yi çok sevindirirdi. Oysa şimdi, bu haber onu çok üzmüştü. Annesine cevap vermeden önce, kendini toparladı.

«Doğrusu, çok güzel bir fikir... Hele senin de, bizimle gelmen beni çok sevindirdi... Yalnız, şey... Yarın John'la ben, başka şeyler yapmayı düşünüyorduk da.»

John, üzüntüsünü saklamaya hiç çaba

göstermedi bile. «Desenize, yarın tertemiz giyinip bir de kravat takacağız!» dedi. John'un bu homurdanmalarını Jeffries kesti.

«Hadi John, artık gitmemiz gerek. Çay için çok teşekkür ederim Bayan Brown.» dedi.

Rosemary, arkadaşını kapıya kadar geçirdi. Araba gözden kayboluncaya kadar, arkalarından baktı. Sonra sessiz sedasız odasına döndü. Yaz tatilinin başladığı günü hatırlamıştı. Okuldan döndükten sonra, çantasını yatağın üstüne fırlatmıştı. O günden bu yana, ne çok şey olup bitmişti. İki gün sonra da gökyüzündeki ay, yusyuvarlak olacaktı! Ah, şu fuara yarın gitmeselerdi ne iyi olacaktı! Ama gitmemek hem terbiyesizlik, hem de nankörlük olacaktı. Hem sonra, gitmemek için ne sebep uyduracaklardı? Aslında, Bayan Pendlebury Parker çok iyi niyetliydi. Üstelik annesi de fuara gitmekten çok hoşla-

nacak, değişik bir gün geçirecekti. «Yapılacak birşey yok!» dedi. Rosemary, kendi kendine. En iyisi fuara gidip elerinden geldiği kadar eğlenmekti.

O akşam, annesiyle yemek yerlerken, aşağıdaki koridorda, telefonun çaldığını duydular. Bayan Walker, merdivenlerin birkaç basamağını çıkıp yukarıya seslendi.

«Rosie, seni çağırıyorlar!» dedikten sonra, duyulabilecek bir sesle söylenmeye başladı: «Sanki başka işim yokmuş gibi... Üstelik bacaklarım da ağrıyor...»

Rosemary, koşa koşa aşağıya indi.

Telefondaki alçak ses, «Benim, ben! John!» dedi. «Herşey yoluna girdi. Bizim tiyatro oyuncuları, yarın, fuarda temsil veriyorlar! Çok şanslıymışız! Jeffries, yarın ikibuçukta, gelip seni ve anneni alacak. Süpürgeyi, Kazanı ve Karboneli de yanına al!»

«Evet ama John...»

«Şimdi konuşamam. Yarın görüşürüz.» Rosemary ne dediyse fayda etmedi. Çünkü telefon, çoktan kapanmıştı bile.

Yemekten sonra, Rosemary, durumu Karbonel'e anlattı. Karbonel, sokaktan yeni gelmişti.

«Off, leş gibi ringa balığı kokuyorsun!» dedi Rosemary.

«Ringa balığı mı? Yaa demek o yediğimin ismi, Ringa balığıydı. Doğrusu çok lezzetliydi.» diyen Karbonel, temizlenmeye başladı. «Şu şapkayı alan adamların, yarın fuarda olacaklarını söylüyorsun, öyle mi? Bence şapkayı asla sana vermezler. Ama belki, onları kandırabilirsek, yarım saat için ödünç alabiliriz. John'un hakkı var. Yarın, süpürgeyi, kazanı ve beni de yanına almalısın.»

«Tamam, bütün bu söylediklerin çok güzel.» dedi Rosemary. «Ama yanımızda annem ve Jeffries olacak. Hepinizi yanıma almama izin vermezler ki. Kazan ve sü-

pürgeyle fuara gittiğimi görürlerse, bana deli derler.»

«Rosemary, senin de hiç aklın yokmuş! Sen de bizleri gizlice, onlara göstermeden götürürsün.» dedi kedi.

Doğrusu, o anda, Karbonel'e verilecek çok cevap vardı ama, Rosemary, sürgündeki Napolyon ve II. Charles'ı hatırladı. Dilinin ucuna gelen kötü kelimeleri söylemekten vazgeçti.

Karbonel, soğuk bir sesle devam etti. «Bizi gizlice, otomobilin bagajına saklayabilirsin!»

Rosemary, kendi kendine şöyle düşündü: Kediyi kazanı ve süpürgeyi fuara götürmek ayıp bir şey değildi. Olsa olsa, acayip kaçardı, o kadar. Yüksek sesle,«Peki, hepinizi götürürüm ama bir şartla,» dedi. «Sen kazanın içine gireceksin. Aksi halde, fuara gidince, Sihirli Kelimeleri söyleyip seni oraya getirtmem gerekecek.»

Karbonel, ters bir cevap vermek üze-

re ağzını açtığında, Rosemary, fuarın uzak olduğunu belirtti. Karbonel, ağzını kapamayı tercih etti.

Bir süre sonra, «Peki, Kazanın içine girmeyi kabul ediyorum.» dedi. «Ama hiç olmazsa, kazanın içini temizlemek lütfunda bulun! Gökkuşağı Büyüsünün artıklarıyle bir arada olmak istemem. İhtiyar kadın bile, her büyüden sonra, kazanı yıkardı.»

«Ne yapsam faydasız,» diye düşündü Rosemary. Son sözü, her zaman kedi söylüyordu.

«Seni gidi Karbonel seni! Sen benim, biricik kedimsin!» deyip sevgiyle ona eğildi ve kapkara başını öptü. Karbonel, bu öpücükten pek hoşlanmışa benziyordu.

Ertesi sabah Bayan Brown, Tussocks'a gitmeyecekti. Karşılıklı öğle yemeğini yerken Rosemary, annesine şöyle dedi.

«Anneciğim, yatağımın önündeki küçük seccadeyi, fuara götürsek nasıl olur?

Kilimi yere serer üstüne otururuz. Bakarsın çimenler nemli olur. Doğrusu, şu arada üşütüp hasta olmayı hiç istemem.»

Annesi gülmekten kendini alamadı. «Bugüne kadar, çimenlerin nemli olup olmadığını, üşütüp üşütmeyeceğini, hiç düşünmezdin. Ama yine de kilimi götürmek hiç fena olmayacak.» dedi.

«Bayan Parker'in o güzelim kilimlerini kullanamayız ya! Onun için bizimkini götürelim dedim.» diye cevap verdi Rosemary.

Rosemary, otomobilin gelmesine bir saat kala hazırdı bile. En güzel yazlık elbisesini giymişti. Mavi çiçekli, basmadan yapılmış bir elbiseydi bu. Saçlarını iki küçük örgüyle ayırmış, uçlarına mavi kurdele bağlamıştı. Tabii, kazanın içini temizlemeyi de unutmamıştı. Gökkuşağı Büyüsü'nün de artıkları çok pis kokuyordu doğrusu. Onun için, Rosemary, kazanın hem içini, hem dışını iyice sabunla-

yıp parlatmıştı.. Bugün çok büyük bir büyü yapacaklarından, kazanın çok temiz olması gerektiğine inanıyordu Sanki, bütün bu temizlikten sonra, kazanın, kendisine, teşekkür edermiş gibi bir hali vardı. Hatta Rosemary bir ara, süpürgenin ucuna, kırmızı bir kurdele bağlamayı bile düşündü. Ama John'un alay edeceğinden korkarak, bu fikirden vazgeçti. Sonra, gıcırdamasını önlemek için, kazanın kulpunu yağladı. Aşağı inerken, mümkün olduğu kadar az gürültü yapmak istiyordu. Bütün bu hazırlıkların güzel olduğunu Karbonel bile kabul etmek zorunda kaldı.

Jeffries'in otomobili getireceği saatta, her şey hazırdı. Tam aşağıdaki sokak kapısının zili, belli belirsiz çalındığı anda, içeriden annesi seslendi.

«Orada ne yapıyorsun, Rosie?»

«Yola çıkmadan önce içersiniz diye, Jeffries'le sana çay hazırladım.» dedi Rosemary. Ve annesinin ne söyliyeceğini bek-

lemeden, dışarı fırladı. Kediyi, kazanın içine sokmuş, kazanı da kilime sarmıştı. Süpürgeyi de koltuğunun altına sıkıştırmıştı, hızla merdivenlerden aşağıya koşuyordu. Pek uzun bir süre koşamadı. Çünkü taşıdıkları oldukça ağırdı. Ama nihayet, sağ salim, sokak kapısına kadar gelebildi. Bütün bu kıymetli eşyaları, kapının arkasına öyle bir yerleştirdi ki, kapı açıldığında, hiçbiri görünmeyecekti. Bunları yaptıktan sonra, kapıyı ardına kadar açtı. Karşısında, John duruyordu. Doğrusu bu, şimdiye kadar gördüğü John'dan çok farklıydı. Saçları düzgün bir şekilde arkaya doğru taranmıştı. Ayağına bembeyaz çoraplar giymişti. Uzun kollu kolalı gömleğinin üstüne, bir de kravat takmıştı.

«Kapıyı açman, amma da uzun sürdü. Bizi sokakta bırakacağını sandım.» dedi John. «Peki ama, niye öyle gözünü kaşını oynatıp duruyorsun?» derken, Rosemary, onun sözünü kesti.

«Bayan Walker'a, kapıyı ben açacağımı söylemiştim. Biliyorsun ya, zavallı kadının ayağı ağrıyor. John'un cevap vermesini beklemeden, derhal Jeffries'e döndü. «Bir çay içer miydiniz. Yukarıda çay hazır, bekliyor.» dedi.

«Daha yemekten yeni kalktık. Şimdi çayı ne yapsın!» deni John. Sanki John, bütün işleri güçleştirmeye kararlıydı.

«Amma saçma sapan konuşuyorsun John! Jeffries'e kendi elimle çay hazırladım Elbette ki içer!» dedi Rosemary.

«Seve seve içerim!» dedi şoför. «Beni düşündüğün için çok teşekkürler.»

Rosemary, Jeffries'in merdivenlerden çıkıp gözden kaybolmasını bekledi. Sonra, kendisine şaşkınlıkla bakan John'a dönüp söylenmeye başladı.

«Doğrusu, çok aptalsın! Şu şeyleri kimse görmeden, otomobile koymaya çalışıyorum. Sen gelmiş, işimi bozuyorsun!»

«Ne kızıyorsun, yaa! Bütün bunları

nerden bilebilirdim?» dedi John, gülerek.

«Sana kızmak istemedim.» dedi Rosemary. «Beni asıl üzen şey, Jeffries, onu düşünüp çay hazırladığını sandı. Oysa ondan kurtulmak istiyordum. Tıpkı, kilimi almayı teklif edince, annemin düşünceli davrandığımı sandığı gibi. Her ikisini de aldatmış oldum.»

Rosemary, kapının arkasındakileri John'a gösterdi. Karbonel, kazanın içinden başını uzatıp kilimi araladı.

«Doğrusu bana 'şey' denmesinden pek hoşlanmam!» deyip kazanın içine gömülüverdi.

Çocuklar, kazanı ve süpürgeyi, otomobilin bagajına yerleştirdiler. Üstüne de güzelce kilimi örttüler.

«Pek görünmüyor,» dedi John.

«Kitabı yanına aldın mı?» diye endişeyle sordu Rosemary.

John, «evet,» deyip başını salladı. «Bence bu otomobillerin en büyük fayda

sı, arkasına eşya saklayabilmek!»

«Her şeyimiz tamam. Bir tek şapkamız eksik.» dedi Rosemary.

Çocuklar, daha fazla konuşmaya fırsat bulamadılar. Çünkü, Bayan Brown ve Jeffries aşağıya iniyorlardı. Annesinin geçip oturması için, şoför ön kapıyı açtı. Sonra arkada oturan çocuklara dönüp «Hepiniz yerleştiniz mi?» diye sordu.

Çocuklar «evet» diye cevap verdiler. Jeffries otomobili çalıştırdı ve fuara doğru yola koyuldular.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

FUAR

FUARIN kurulmuş olduğu alan, gerçekten harikaydı. Ama doğrusu, sizlere ne o güzelim bahçeleri, ne de fuarın kendisini anlatmayacağım. Çünkü resimlerde gördüğünüz en güzel bahçeleri, şöyle bir hatırlayacak olursanız, fuar meydanını da gözünüzün önüne getirmiş olursunuz.

Çocuklar Bayan Brown'u bir köşeye oturtturup tiyatroyu aramaya koyuldular. Birden, «işte tiyatro!» diye bağırdı Rosemary. «Bak, şuradaki kulübe de, so-

yunma yerleri olsa gerek. Hadi gel oraya gidelim.»

Tiyatronun boş iskemleleri arasından geçip kulübeye doğru yürüdüler. Burası, iki katlı tahta bir evdi. Çocukların ikisi de, evi görür görmez, «tam oyun oynanacak bir yer» diye düşündüler. Kapının önündeki üç basamağı çıktıkları sırada, içerde birilerinin kavga ettiğini duydular.

Bir kız sesi, «Sana kaç kere söyledim! Ayni günde iki ayrı oyun oynamayı kabul etmemeliydin!» diye bağırıyordu.

«Ben de sana defalarca söyledim ki, eğer kabul etmeseydim, tiyatroyu bize değil, başkasına verirlerdi! Tiyatronun sahibi, Bayan Soffit, ikinci oyunumuz değişik birşey olursa, ilkini görenlerin, tekrar gelip ikincisini de seyredeceklerine inanıyordu.» dedi, kalın bir erkek sesi.

Üçüncü biri cevap verdi ama, çocuklar, ne dediğini pek anlayamadılar. Kalın sesli adam tekrar konuşmaya başladı.

«Ne yapıp yapın, bu işe bir çare bulun. Bütün biletler satıldı, her yer tutuldu bile. Saat beşte, 'Bir Yaz Gecesi Rüyası' nı oynamamız gerek. Bildiğim tek şey, oyunu oynayacağız. Ama ister doğru dürüst kostümlerle olsun, ister, çuval parçalarıyle! Evet, biliyorum. Kostümleri isteyerek evde bırakmadın. Ama şimdi, hemen, birkaç tane dikemezsin? Önünde tam birbuçuk saatın var. Kamyonetteki perdeleri kullanabilirsin. Dikiş makinesini de getirmeyi unutmadın ya?»

İlk konuşan kız cevap verdi:

«Elbiseleri unuttuğum için zaten çok üzülüyorum, Bill. Sen de beni daha fazla üzme. Dikiş makinesi burada. Elimden geleni yapayım. Ama tek başıma nasıl yetiştiririm, bilemiyorum.»

«Hoppala!» diye bağırdı adam. «Topluluktaki diğer üç kadın ne güne duruyor? Elbet ki sana yardım ederler.»

«Megs ve Sara'nın nasıl dikiş diktik-

lerini bilmiyorsun, sanki!» dedi ilk ses. «Sahneye çıktığımız an, onların diktiği elbise sökülüverir.»

Merdivenlerde duran John ve Rosemary, birdenbire, istemeyerek, bütün konuşulanlara, kulak misafiri olduklarını fark ettiler. John derhal kapıyı vurdu. Vurmasıyle, kapının ardına kadar açılması bir oldu. Karşılarında, 'İlgili Kimse' duruyordu. Saçı başı darmadağınıktı. Kızgın bir sesle sordu:

«Ne istiyorsunuz?»

«Biz geldik, efendim,» dedi John.

«Biz de kimmiş?» diye terslendi adam. Sonra birden hatırlayarak, «A, tamam, Büyücü Kardeşler!» dedi. «Bana bakın çocuklar. Beni kızdırmadan, derhal buradan yok olun! Zaten başımız dertte. Oyunda kullanacağımız kostümlerin yarısını getirmeyi unutmuşuz. Gidip almaya da vaktimiz yok. Bu beceriksiz kadınlar da yenilerini dikecek halde değiller!»

Adam ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bu hareketten sonra, saçları daha da korkunç bir şekil almıştı.

«Biliyoruz. Hepsini duyduk. Aslında dinlemek istemedik ama, o kadar yüksek sesle konuşuyordunuz ki, işitmemek imkânsızdı.» dedi John. Rosemary derhal atıldı.

«Elbiseleri size birbuçuk saatta yetiştirebilecek bir tek insan tanıyorum. O da annem. Kendisi terzidir.»

«Annenden bize ne!» dedi 'İlgili Kimse'.

«Çocuklara kızma, Bill.» dedi genç kız. Bu, arkadaşları Molly idi. «Annen nerede, tatlım? Acaba bize yardım etmeyi kabul eder mi? Şu anda o kadar çaresizim ki, kimden olsa yardım isteyebilirim.»

«Dans eden küçük kızları seyrediyor. Ama yardım edeceğinden eminim,» dedi Rosemary. «Hadi gidip bir soralım.»

Rosemary ve Molly, müziğin geldiği

yöne doğru hızla koşarlarken, John, oyuncuların arasında kalakalmıştı. Odadaki kocaman sepetlerin üstüne oturmuş olan üç erkek, yerlerinden kalkıp dolaşmaya başladılar. Köşedeki iki kız, (Bunlar, beceriksiz Megs ve Sara olmalıydılar), sepetlerdeki kumaş parçalarını düzeltmeye başladılar.

John, ismi Bill olan, 'İlgili Kimse'ye yaklaştı. Bir süre, birlikte, Molly ile Rosemary'nin arkalarından baktılar. Nihayet John söze başladı.

«Şey... Hani o istediğimiz şapka hâlâ yanınızda mı?» diye sordu.

«Hoppala! Yine o saçma sapan laflara başlamayacaksın ya!» dedi Bill.

«Evet ama, istediğimiz vakit bize ödünç vereceğinize söz vermiştiniz.» dedi John. «Şimdi her şeyimiz hazır. Bir tek şapka eksik. Süpürgeyi, kazanı ve büyü kitabını bulduk. Buluncaya kadar da canımız çıktı doğrusu!»

Odaya acayip bir sessizlik çöktü. Bu arada Bill bir sigara yaktı. Molly ve Rosemary'nin Bayan Brown'la birlikte geldiklerini görünce, hem John, hem Bill rahat bir nefes aldılar.

Molly heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Rosemary'nin gülmekten ağzı kulaklarına varmıştı. Bayan Brown da, «evet, anlıyorum,», «herhalde yapabilirim» gibilerden birşeyler söylüyordu.

Rosemary, «Tamam, oldu!» diye bağırdı. «Annem size yardım edecek. Zaten edeceğini biliyordum. Artık endişe etmeniz yersiz!»

Bill, büyük bir yakınlıkla, Bayan Brown'un elini sıktı.

«Sayın Bayan...»

«Brown,» diye fısıldadı, John.

«... Bayan Brown. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum...»

«Hele şu işi bitirelim, ondan sonra teşekkür edersiniz,» dedi annesi. «Şu an-

da kaybedecek vaktimiz yok.» Sonra Molly'ye dönerek, «İsterseniz, elbiseleri kim giyecekse, onun üstünde prova yapalım.» dedi.

«Benim yapabileceğim birşey var mı?» diye sordu Bill.

«Buradan gidip bizi yalnız bırakman, yapabileceğin en iyi şey olur.» dedi Molly. «Allahtan senin elbiselerini unutmadık! Bütün kıyafetleri yetiştirebilmemiz için tam bir saat, yirmi dakikamız var! Hadi Megs, sen, Harry ve Adrian'ı bul. Gelip prova olsunlar! Sara, sen de, şunları yukarı taşımamıza yardım et! Yukarıda çalışsak daha rahat ederiz, Bayan Brown!»

Rosemary yavaşça John'a fısıldadı. «Şapkayı sordun mu?» Ama Bill'in keskin kulakları, Rosemary'nin sesini duymuştu.

«Amma inatçı çocuklarsınız! Evet, sordu!» dedi.

«Bakın efendim,» dedi John. «Şapka-

yı satın aldığınızı, sizin için çok kıymetli olduğunu biliyoruz. Onu bize vermenizi isteyecek değiliz. Sadece, yarım saat için ödünç vermenizi rica ediyoruz. Ancak o zaman büyüyü yapabiliriz. Bundan sonra da bir daha sizi rahatsız etmemeye söz veriyoruz.»

Bir süre nefeslerini kesip beklediler. Genç adam sigarasından derin bir nefes aldı. Sonra, sigarayı yere atıp ayağı ile ezdi.

«Peki,» dedi sonunda. «Siz kazandınız. Size şapkayı, yarım saatlık ödünç vereceğim. Ama bir şartla. Ben de sizinle gelip büyüyü nasıl yaptığınızı seyredeceğim. Nasılsa, burada kimsenin bana ihtiyacı yok. Hadi gidip şapkayı alalım. Bugün kullanılmadığı için, evin arkasındaki kamyonette olması gerek. Hadi bakalım, Büyücüler Kraliçesi, bize yol göster!»

«Sen onunla gidip, şapkayı al,» dedi John. «Ben de otomobildeki şeyleri getire-

yim. Sonra, evin arkasında buluşuruz.»

«Hangi şeyleri?» diye sordu Bill.

Rosemary, «Başka çarem yok« diye düşündü ve elini Bill'in koluna dolayıp bütün hikâyeyi anlattı. Sihirli Kazanı nasıl aradıklarını... Gökkuşağı Büyüsü'nü ve çay tabakalarını... Büyü kitabını nasıl bulduklarını... Sarmaşık dallarını az daha kaybedeceklerini... Hepsini, tek tek anlattı. Hikâyesini bitirdiğinde, kamyonete ancak gelmişlerdi.

Bill, kamyonetin içinde bir süre kayboldu. Sonra birden, 'yakala' diye bağırdı. Rosemary, kollarını uzattı ve tüylü, kara birşey, yakaladı. İşte en sonunda, şapka elindeydi.

Kamyonetten inerken, Bill, «Sanki pireler, şapkayla kendilerine ziyafet çekmişler,» dedi. «Büyücü Şapkası'nın da hazmı güç olsa gerek... İşte, John da geliyor!»

Yolun ucunda, bir elinde kazan, bir

elinde süpürge, John göründü. Karbonel, başı dimdik havada, sessizce yürüyordu. Şapkayı görünce, derin derin solumaya başladı.

«Doğrusu çok güzel bir kedi. Ama henüz konuştuğunu duymadım.» dedi, Bill. Ve, «Şu çocuklar da neler uydururlar» gibilerinden, gülmeye başladı.

Süpürgeyi tutmadığınız için, duyamıyorsunuz. İsterseniz, buyurun, alın.» dedi John. Ve süpürgenin sapısını Bill'e uzattı.

«Bu kadar kibirli bir insan görmedim» dedi Karbonel. ..

Genç adam olduğu yerden sıçradı. «Duydum, duydum! Galiba kedi konuşuyor!» dedi.

«Tabii ki ben konuşuyorum.» dedi Karbonel. «Ne kadar kibirli bir insan olduğunu söyledim.»

«Allah, Allah!» gerçekten konuşuyor!»

«Önceleri, insan şaşırıyor ama, sonra-

dan alışıyor.» dedi Rosemary. «Herhalde, büyüklerin alışması çok zor olsa gerek!»

«Buraya, çene çalmaya gelmedik,» dedi Karbonel. «Şu çalıların arkasında, sessiz bir yer gördüm. Üstelik birileri, çalı çırpı yakmış, ateş hâlâ sönmemiş. Haydi, oraya gidelim. Arkamdan gelin!»

Hepsi, kedinin peşine takıldılar. Bill, süpürgeye sıkı sıkı yapışmış, gözlerini kediden ayıramıyordu.

Karbonel'in söylediği yer, çalılıklarla çevrilmişti. Bir köşede boş bir tamir atelyesi vardı. Ateş sönmek üzereydi. Üstünden, hafif hafif duman çıkıyordu.

Rosemary, kitabın arasından, kıymetli sarmaşık dallarını çıkardı. Kitabı, oradan duran, boş bir el arabasının içine koydu.

Rosemary Bill'e, «İsterseniz okuyabilirsiniz.» dedi. «Ama içinizden okuyun. Çünkü, bu, Sessiz Büyü.»

Genç adam, şaşkın bakışlarını, kediden kitaba çevirdi.

«Güveç nedir?» diye sordu Rosemary. «Kitapta, 'Kazam, yedi güveç, suyla doldurun' diyor.»

«Evet, güveç nedir?» dedi John.

«Topraktan yapılmış bir kâse» dedi Karbonel. «Bir çiçek saksısı bu işi görür. Rosemary, sen bir saksı bul. Başka biri de ateşi kuvvetlendirsin.» Hâlâ rüyadaymış gibi olan Bill'e dönüp «Bu işi sen yapabilirsin!» dedi.

«Tabii, tabii, yaparım,» diyen genç adam, yerinden fırladığı gibi, kuru dal parçaları toplamaya başladı. Bill, uzun bir sopayla ateşi karıştırırken, John da yere çömelmiş, bütün kuvvetiyle, külleri üflüyordu. Doğrusu, saksıyı yedi kere dolduracak kadar su bulmak uzun sürmüştü. Ama, Rosemary bu işi tamamladığında, ateş de oldukça kuvvetlenmişti. Kazanın ayaklarını, ateşin üstündeki iki büyük taşın ve

bir tuğlanın üzerine oturttular. Rosemary, şapkayı, başına geçirdi. Yalnız, şapka o kadar büyüktü ki, ancak, kulaklarını aşağıya doğru kıvırınca, gözlerinin üstüne düşmesini önleyebiliyordu.

Süpürgenin ucundan, kırmızı kılıfı çıkardılar. Bütün dikkatlerine rağmen, süpürgenin birkaç çalısı daha düşmüştü. Büyük bir sessizlik içinde, kazanın etrafına diz çöküp suyun kaynamasını beklemeye başladılar. Fuarın gürültüsü patırtısı, çok uzaklarda kalmıştı. Büyük bir eşekarısı, 'zzzzzzzzz' diyerek yanlarından geçip gitti. En sonunda su fokurdamaya başladı. Rosemary, derin bir nefes alıp ayağa kalktı.

«Hepiniz, geri çekilin.» dedi Karbonel «Lütfen, aklınızdan çıkarmayın. Eğer beni biraz seviyorsanız, hiç ses etmeyin. Rosemary, yalvarırım sana, ne olursa, olsun, bağırayım deme!»

Rosemary, başıyle, 'olur' diye işaret etti. Bill, el arabasının üstüne yerleşti.

Rosemary, süpürgeye bindi. Önceleri, heyecandan dudakları kupkuru olduğu halde, başına şapkayı giydiğinden beri, kendinden emin ve rahattı. Rosemary'nin altında, süpürge, şöyle bir titredi. Rosemary, onu yavaşça okşadı.

«Haydi!» dedi Karbonel. Rosemary, elindeki sarmaşık dallarını, kaynayan suyun ortasına attı. Su, birden bire köpürmeye başladı. Rosemary fazla düşünmeden, yüksek sesle, şiirini söyledi.

Su fokur fokur kaynadıkça,
Döndür beni yavaşça.
Kazanın etrafında yedi defa,
Çok teşekkür ederim sana.

Süpürge, yavaşça yerden kalkıp, uçmaya başladı. Aynı anda kazandan çıkan büyük bir duman etrafı kapladı. Öyle ki, Rosemary, John'la Bill'in, ağızları açık, ona baktıklarını, kedinin de, ters dönmüş

bir kovanın üzerinde oturduğunu zar zor görebildi. Süpürge oldukça hızlı uçuyordu. Rosemary'nin, şapkanın altından çıkan örgüleri, iki yana savruluyordu. Doğrusu, hem süpürgenin düşmemesi, hem de şapkanın gözlerini kapamaması için, Rosemary, büyük bir çaba harcıyordu.

Kazanın etrafında, beşinci dönüşünde, duman azalmaya başladı. Altıncı dönüşte, daha da azaldı. Yedinci dönüşten sonra, süpürge Rosemary'yi yere bıraktığında, duman yok oldu. Ateş hâlâ bütün kuvvetiyle yandığı halde, kazanın içindeki su fokurdamıyordu. Rosemary, eğilip hiç kıpırdamadan duran suya baktı. Önce kendi yüzünün aksinden başka birşey göremedi. Ama sonra yavaş yavaş, sarmaşık dallarından yapılmış bir halka, suyun yüzüne çıktı. Rosemary, süpürgenin ucunu, halkanın içinden geçirdi ve sarmaşık dallarını sudan çıkardı. Bir de ne görsün! Her sarmaşık dalının ucunda, bir çiçek açmamış

mı! Bembeyaz bir zambak, kırmızı bir gül, enfes kokulu bir demek menekşe, sümbül... Gerek çiçekler, gerek sarmaşık yaprakları, bundan yedi yıl önce, koparıldıkları günkü kadar taze ve güzeldiler.

Rosemary, yere eğilip çiçeklerden yapılmış halkayı, kucağına aldı. O anda etrafa büyük bir sessizlik çöktü. Fuarın gürültüsü artık hiç duyulmuyordu. Kuşlar ötmüyor, arılar, kelebekler uçuşmuyorlardı. Sanki her şey, derin bir uykuya yatmıştı. Çok, ama çok dikkat ederek, Rosemary, sarmaşık dallarını birbirinden ayırmaya başladı. Bunu yaparken, dalların hiç birinin kırılmaması gerekiyordu. Rosemary, hem dalları çözüyor, hem de sesizce, şimdiye kadar çok iyi ezberlemiş olduğu Sihirli Kelimeleri söylüyordu. (Eğer, Rosemary'nin bunları, sessizce nasıl söylediğini bilmiyorsanız, ders çalışırken, içinizden, her şeyi hiç ses çıkarmadan, nasıl tekrarladığınızı hatırlayın.) Dallar, parmakları-

nın arasına dolanıyor, sanki onu bu işten alıkoymak istiyorlardı. Yapraklardan çıkan sulardan, elleri yapış yapış olmuştu. Ama Rosemary, işine devam etti. Ve işte içinden şunları söyledi :

Uzayıp tırmanan,
Sarılıp dolanan,
Gelişip yeşeren,
Sarmaşıksın sen.

Bütün bu çiçeklerden, o kadar kuvvetli bir koku çıkıyordu ki, Rosemary'nin başı dönmeye başladı. Sanki bayılacakmış gibi oluyordu. Gülün dikenleri, parmaklarına batıyor, ellerini parçalıyordu. Acıdan bağırmasın diye, Rosemary, ağzını sımsıkı kapamıştı. Böylece dalları birbirinden ayırmaya ve halkayı çözmeye devam etti.

Uzayıp tırmanan,
Sarılıp dolanan,
Gelişip yeşeren,
Sarmaşıksın Sen.

Çözülüp açılın, ayrılın,
Köleyi kölelikten kurtarın.
Büyüyü çözün, söz dinleyin.
Aman sakın, ses etmeyin.

Rosemary, gerçekten bu ağır kokuya dayanamaz hale gelmişti. Son bir çabayla sarmaşık dallarına sarıldı. Büyünün son kelimelerini söylemesiyle, elindeki son sarmaşık dalı da çözülüp kanayan parmaklarının arasından yere düştü. Sarmaşık dallarının yedisi birden, güneşin altında yemyeşil, parlıyorlardı. Sonra, birden, Rosemary'nin gözleri önünde, sararıp solmaya başladılar. Çiçekler gittikçe daha çok kurudular ve büzüldüler. Yapraklar dökülmeye başladı. Deminki yeşillik, şimdi yerini, koyu bir kahverengine bırakmıştı. Hani bir balonun içindeki hava birden bire boşaltılınca, balon nasıl sönerse, çiçekler de tıpkı onun gibi sönüvermişti. Rosemary, yere eğilip kurumuş çiçekleri, eline almak

isteyince, hepsi parmaklarının arasında ufalanıp toz haline geldi. O sırada hafif hafif esen bir rüzgar, bu tozları önüne katıp çok uzaklara götürdü. Bir süre sonra, ne çiçeklerden, ne de sarmaşık dallarından hiç bir iz kalmamıştı.

Ateş yavaş yavaş sönmek üzereydi. Kazanın içi, birdenbire boşalıvermişti. Kazanın dibinde, kocaman, bir yumruk büyüklüğünde bir delik açılmıştı. Rosemary, derin bir nefes aldı. Fuarın gürültüsünü tekrar duymaya başlamıştı. Kuşlar yine cıvıl cıvıl ötüşüyorlardı. Rosemary, süpürge elinde, oturduğu yerden kalktı. Karbonel, hâlâ karşıdaki kovanın üstünde oturuyordu.

«Sihirli Kelimeleri söyle!» diye sert bir sesle bağırdı. «Eğer büyü çözülmediyse, derhal yanına gelmem gerekecek.»»

Rosemary, yorgunluktan ölüyordu. Belli belirsiz bir sesle söylemeye başladı.

Ay uyanmadan,
Ekinler sararmadan,
Gece gelmeden,
Baykuşlar ötmeden,
Bir ruh gibi
Sesiz ve derinden
Gel beni bekletmeden,
Süpürgenin kara kölesi.

Herşey, eskisi gibi, olduğu yerde duruyordu. Hiç kimse kıpırdamamıştı. Karbonel, hâlâ kovanın üstünde oturuyordu. Etrafı derin bir sessizlik kapladı. En sonunda, Karbonel, yerinden doğrulup ağır adımlarla, Rosemary'nin önüne geldi.

«Benim sevgili Efendim!» dedi.

«Bugüne kadar beni hiç böyle çağırmamıştın.» dedi Rosemary. Gözleri yaşlarla dolmuştu. «Artık, sahibin olmadığım an, bana 'efendim'» diyorsun. Hem sonra bu sefer, Sihirli Kelimeleri söylediğim zaman, yanıma gelmeye mecbur değildin. Niye gel-

din?» Rosemary'nin sesi titriyordu.

«Sana teşekkür etmek için geldim. Sana olan sevgimden, saygımdan geldim. Bence dostluk bağları, bir büyünün bağlarından çok daha kuvvetlidir.» dedi Karbonel. Ve küçücük, kırmızı diliyle, Rosemary'nin kanayan ellerini yaladı.

Sessizliği, el arabasındaki genç adam bozdu. Esneyerek ve gerinerek yerinden kalktı.

«Çok tuhaf doğrusu,» dedi gülerek. «Şurada oturduğum yerde, uyuya kalmışım. Üstelik ne rüyalar gördüm, bir bilseniz.»

Rosemary, şaşkınlıkla Karbonel'e baktı.

«Bütün bu olanları rüya sanması, çok daha iyi. Böylece bir sürü soru cevaplandırmaktan kurtulmuş olduk.» dedi kedi. «Süpürge, Rosemary'nin elinde olduğundan, kendinin konuştuğunu ondan başka duyan olmamıştı.

«Çok sıcak bir gündü. Herhalde, ondan uyudunuz.» dedi Rosemary. «Şapka için de çok teşekkürler. Artık geri verebiliriz.»

«Şapkayla oynadığınız oyun bitti, demek. Hay Allah, saat da beş olmuş! Benim gitmem gerek. Size, kamyonetin anahtarını vereyim. Şapkayı yerine koyarsınız. Sonra, kapıları iyice kilitler, anahtarı bana tiyatroya getirirsiniz. Haydi, şimdilik, hoşça kalın!»

Çocuklar, hiç konuşmadan, adamın uzaklaşmasını beklediler. Sonra birdenbire, Rosemary, «Ben ne yapacağımı biliyorum.» dedi.

Kazanı, ateşin üzerinden kaldırdı. Sönmek üzere olan külleri üflemeye başladı. Ve Büyü Kitabını kaptığı gibi, ateşin ortasına atıverdi.

«Geri çekil!» diye haykırdı Karbonel. Ve Rosemary, tam zamanında bir adım geri sıçradı. Birdenbire, kitaptan beş met-

re yüksekliğinde alevler çıkmaya başladı. Alevlerin kimi mor, kimi yeşil, kimi eflâtun rengindeydi. Bir anda yükselen ve parlayan alevler, yine bir anda sönüverdi. Çocuklar, biraz önce, ateşin yandığı yerde, sadece bir kül birikintisi gördüler.

«Çok akıllı bir sahibim varmış,» dedi Karbonel.

«Bana sorarsan, bu yaptığı, çok saçma bir hareket,» dedi John. «Düşün o Büyü Kitabıyle neler yapabilirdik, neler!»

«O kitaptan, yalnız kötülük çıkar, o kadar,» dedi kedi.

Çocuklar, yine hiç konuşmadan, saksıyı, aldıkları yere koydular. Süpürgeyi ve kazanı alıp şapkayı kamyonete bırakmaya gittiler.

«Süpürgeyi, otomobile koymadan önce, sizlere, Allahaısmarladık diyeyim» dedi Karbonel. Şimdi her zamankinden, daha ciddiydi.

«Seni bir daha göremeyecek miyiz?

Gitmen şart mı?» diye sordu Rosemary.

«Gitmem şart. Daha yapacak çok işim var. John'la senin, benim için yaptıklarınızı hiç unutmayacağım. Ay, yusyuvarlak olunca yine görüşürüz.» Rosemary'nin elini tekrar yaladı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Çocuklar, kedinin, kuyruğu ve başı yere eğik olarak, uzaklaşmasını seyrettiler. Karbonel, gittikçe küçüldü, küçüldü ve köşeyi dönüp gözden kayboldu.

«Ne kötü,» dedi John. «İşte her şey bitti. Üstelik, çay vaktini de kaçırdık. Açlıktan da ölüyorum.» Sessizce, Rosemary'ye mendilini uzattı.

«Aslında sevinmemiz gerek,» dedi Rosemary, gözlerini silerek, «İstediğimizi yaptık. Ama nedense, bir daha asla sevinçli olup gülemeyecekmişim gibime geliyor.» Rosemary, bir kere daha burnunu çekti. Artık hıçkırıklarını tutamaz olmuştu.

Kazanla süpürgeyi otomobilin arkası-

na koyup kilimin altına sakladıktan sonra, tiyatroya döndüler. Burada, herkes öyle neşeliydi ki çocuklar, ister istemez, üzüntülerini biraz unuttular. Hele çay içip o güzelim kurabiyeleri yiyince, John'un keyfi iyice yerine geldi. Bayan Brown ve Molly, hatta Megs ve Sara bile, harıl harıl dikiş dikiyorlardı. Bill ve diğer erkek oyuncular, çocuklarla bol bol çene çaldılar. İlk kurabiye tabağı boşalıp da, ikincisine geçtiklerinde, John'la Rosemary, herkesle çok iyi arkadaş olmuşlardı. İşte son elbise de bitmek üzereydi. Annesinin güler yüzüne baktıkça, Rosemary, onun da eğlendiğini anlayabiliyordu.

Sonradan, Bayan Brown, kızına şöyle dedi. «Doğrusu, önce, izin günümde de, dikiş dikeceğimi duyunca çok üzülmüştüm. Ama bütün o acayip kıyafetleri dikmek, o kadar eğlenceliydi ki. Hem sonra herkes bana öyle yakınlık gösterdi ki, bayağı zevk aldım.»

«Annen harika bir insan,» dedi Bill. Bu sözler üzerine, Rosemary, kızardığını hissetti. Bill, sözüne devam etti. «Molly' nin söylediğine bakılırsa, annen, şadece çabuk dikiş dikmekle kalmıyor, aynı zamanda da kumaşları çok hesaplı kullanıyormuş.»

«Onun sayesinde, öyle az kumaş harcadık ki,» dedi Molly.

Bayan Brown ve çocuklar, bir sonraki temsilde, şeref konuğu olarak, en ön sırada oturdular. Bill'ler, Shakespeare'in «Bir Yaz Gecesi Rüyası» oyununu oynuyorlardı. Bugüne kadar, Shakespeare'i hiç sevmeyen John bile, oyunun «harika» olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Oyundan sonra, Bill, onları tekrar, fuarda gezdirdi. Piyangodan, John iki küçük top, Rosemary de bir biblo kedi kazandı. Rosemary, biblosunu Bayan Walker'a hediye etmeye karar verdi. Jeffries'le buluşma vakti gelince, ikisi de öyle yorgundular ki,

gözlerini zar zor açık tutabiliyorlardı.

«Amma değişik bir gün geçirdik.» dedi John, otomobile binerken.

«Eğlendiniz mi?» diye sordu Bayan Brown.

«Hayatta böyle güzel bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyorum.» dedi Rosemary. Sonra yavaşça, John'a fısıldadı. «Karbonel, ay yusyuvarlak olunca görüşeceğimizi söylerek, ne demek istedi acaba?»

«Yarına kadar bekleyelim. Ne olduğunu o zaman anlarız.» diye, fısıltıyla cevap verdi John.

YİRMİNCİ BÖLÜM

VE AY YUSYUVARLAK

ERTESİ sabah, Rosemary'nin yüzü, her zamankinden daha solgundu.

«Dün çok yoruldun,» dedi Bayan Brown «Belki bugün benimle Tussocks'a geleceğine, evde kalıp dinlensen daha iyi olur.»

«Ah, ne olur anneciğim, bırak da bugün de geleyim.» diye yalvardı, Rosemary. «Senin Tussocks'daki işin birkaç gün sonra bitecek. Ondan sonra John'la hiç oyna-

yamayacağım. Hem bugün onunla çok önemli şeyler konuşacaktık. Üstelik Bayan Pendlebury Parker'ı görüp bir teşekkür etmem gerek!»

Annesi gülerek cevap verdi: «Peki yavrum. Hadi hemen hazırlan öyleyse. Yalnız bu akşam geç yatmak yok!»

Rosemary, John'la konuşulacak çok önemli şeyler var sanıyordu. Oysa iki çocuk karşılaştıklarında, her nedense, Karbonel, Bayan Cantrip veya sihirli herhangi bir şeyden söz etmekten kaçındılar. Bütün gün, hepinizin bildiği, doğru dürüst oyunlar oynadılar. Sabahleyin, saklambaç ve kovboyculuk, öğleden sonra da bir ağaca çıkıp orada evcilik oynadılar. Ama Pendlebury Parker, bahçeye çıkıp da onları ağacın tepesinde görünce, düşerler diye korkup çocukları eve çağırdı.

Rosemary ve annesi, akşam eve dönünce, «Şimdi hemen yemek yiyelim. Sonra çabucak bir banyo yapıp doğru yata-

ğa!» dedi Bayan Brown. «İstersen yatağında biraz kitap okuyabilirsin.»

Rosemary, o katta herkesin kullandığı banyoya girip bir güzel yıkandı. Ondan sonra, annesine «İyi geceler» deyip iki yanağından öptü. Eline bir kitap alıp yatağına girdi. Okuduklarından bir tek kelime bile anlamıyordu. Sayfaları çeviriyordu ama, aklı başka yerdeydi. Son üç hafta içinde olanları düşünüyordu. Ne çok eğlenmişlerdi! Bayan Cantrip acaba şimdi ne yapacaktı? Karbonel ülkesinin başına geçip kral olabilecek miydi? Bunları daha iyi düşünebilmek için, gözlerini kapadı. Ama çok geçmeden uyuyakaldı. Gözlerini açtığında, etraf kapkaranlıktı. Kucağındaki kitap yere düşmüştü. Tüylü, kara bir şey yatağına sıçradı. Rosemary, birdenbire yattığı yerden fırladı.

«Sevgili Karbonel'im! Seni o kadar özledim ki! Hep gelmeni bekliyordum! Nerelerdesin? Ne yapıyorsun? Büyük Meclis

bu gece toplanıyor mu?

Karbonel, Rosemary'nin yorganını çekiştiriyor, birşeyler anlatmaya çalışıyordu.

«Bir dakika dur da, süpürgeyi alayım,» dedi Rosemary. Yataktan fırlayıp dolaptan süpürgeyi kaptığı gibi geri geldi. «Hadi anlat bakalım!»

«Evet, Büyük Meclis, bu gece toplanıyor gelip görmek ister miydin?»

«Gerçekten gelebilir miyim? Ne kadar güzel! Meclis nerede toplanıyor? Oraya nasıl gideceğiz? Ya John ne olacak? Bizimle gelemezse çok üzülür!»

«Dur Rosemary! Biraz sabırlı ol! Meclis, Belediye Sarayının damında toplanıyor. Son dörtyüz yıldır hep aynı yerde toplanır. Nasıl gideceğimize gelince... Süpürgeyle! Bu gece ayın yusyuvarlak olması, süpürgeye yepyeni bir güç verecek. Yine süpürgeyle, Tussocks'a gidip, John'u alacağız. Ama önce aydedenin yükselmesini

beklemeliyiz. Bu arada sen süpürgeye söyleyeceğin şiirleri hazırlamaya bak. Ama dikkat et, doğru dürüst şiirler olsun.» Karbonel, yine eski küstah halini takınmıştı. «O kadar yüksekten uçarken, hiç yanlışlık yapmaya gelmez.»

Rosemary, derhal kırmızı sabahlığını sırtına geçirdi. Ponponlu terliklerini giydi. Ve pencerenin yanındaki iskemleye oturdu. Karbonel de gelip yanına kıvrıldı. Gökyüzü gittikçe kararıyordu. Damların üstündeki bacalar, sanki daha da uzamışlar, büyümümşlerdi. Rosemary, birden aşağıda binlerce şeyin hareket ettiğini gördü.

«Karbonel, bak!» diye bağırdı. «Aşağıdaki duvarın üstünde bir sürü kedi yürüyor!»

«Ülkemin kedileri!» dedi kedi. «Bu gece asla unutamayacakları bir gece olacak. Daha hiç biri döndüğümü bilmiyor. Düşmanımı önceden korkutmak istemedim. Bu

gece geleceğimi, sadece babamın arkadaşı Malkin biliyor. İhtiyar, çok ihtiyar bir kedidir.»

«Hayatımda bu kadar çok kediyi bir arada görmemiştim! Bak, bak! Hepsi duvarın üstünden koşuyorlar!»

Gerçekten de bahçe duvarlarının tepesinde, binlerce kedi koşuşuyordu. Beyazı, sarısı, siyahı, hepsi aynı yöne gidiyorlardı. Sayıları gittikçe çoğalıyordu.

«Aşağıdaki duvar, bizim ana caddemizdir. Civardaki bütün kediler bu yolu kullanırlar.» dedi Karbonel.

Damarların arkasında, gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyordu.

«Bak'» dedi Karbonel. «İşte aydede!»

Kedi konuşurken, ufukta, bulutların arasından ay çıkıvermişti. Rosemary, eliyle kedinin kapkara tüylerini okşadı. Karbonel'in bütün vücudu gerilmişti. Boğazından hafif hafif hırıltılar geliyordu. Derinden solumaya başlamıştı.

Ay, olanca parlaklığıyle yükseliyordu. Harika bir görüntüydü bu. Tepsi gibi yusyuvarlak bir aydede, kedilerin, dam-üstü ülkelerini aydınlatıyordu. Şimdi damların üstünde acayip gölgeler oynaşıyordu. Karbonel ayağa kalktı. Başını şöyle bir yukarı kaldırıp havayı kokladı. Boğazındaki hırıltılar bir yükseliyor, bir alçalıyordu. Sonra birdenbire yüksek sesle miyavladı. Kulakları sağır eden bu ses, sanki bir savaş çağrısıydı. Bu sesten sonra, odada her şey eski sessizliğine büründü. Ay, tam pencerenin üstüne geldiğinde, Karbonel tekrar konuştu :

«Süpürgeye bin, Rosemary!»

Rosemary, heyecandan titreyen süpürgeye bindi. Karbonel, Süpürgenin artık çok azalan çalılarına yerleşmişti bile.

«Haydi, söyle!» dedi kedi. Rosemary derin bir nefes alıp şiirini söyledi:

Sevgili Süpürge, yalvarırım sana,
Götür bizi John'un yatak odasına.

Demindenberi, sabırsızlıkla uçmayı bekleyen süpürge, Rosemary'nin altında, şöyle bir titredi. Sonra yavaşça havalanıp odanın içinde bir kere döndü ve pencereden dışarı çıktı. Rosemary, ayaklarını ve dizlerini, süpürgenin altında kenetlemiş, gözlerini sımsıkı yummuştu. Ama doğrusu, süpürge o kadar rahat uçuyordu ki, bir süre sonra gözlerini açmak cesaretini kendinde buldu. Aslında çok yüksekten uçuyorlardı. Her pazar, annesiyle gittikleri kilisenin üstünden geçtiler. Her gün alışveriş yaptığı, pazar yeri, şimdi bomboştu. boştu. Orada burada tek tük, birkaç pencerede ışık vardı. Ama ay ışığı, bütün damları pırıl pırıl aydınlatıyordu. Aşağıda hareket eden gölgeler, Rosemary'yi âdeta büyülemişti. Artık hiç korkmuyordu da. Sokaklar, incecik kurdeleleri andırıyordu. Şehrin ortasından geçen nehrin öbür tarafında, ormanların arasındaki evler, kocaman bir bahçede uyuyan, küçücük hayvan-

lara benziyordu. Rosemary, bütün bu gördüklerine o kadar dalmıştı ki, Karbonel'in konuştuğunu duyunca, birden şaşırıverdi. «John'un evine yaklaştık. Pencereden girerken, başını eğmeyi unutma,» dedi kedi.

İşte Tussocks karşılarındaydı. Kocaman ev, kendilerine öyle bir hızla yaklaşıyordu ki, Rosemary, soğuk terler döktüğünü hissetti. Evin bir sürü penceresi vardı. Süpürge, hangisinin John'un penceresi olduğunu nasıl bilecekti? Ama süpürge, kendinden emin bir şekilde ilerliyordu. Eve o kadar yaklaşmışlardı ki, Rosemary, 'Şimdi şu kara duvara çarpacağız,' diye düşündü. Ve süpürgenin üstüne iki büklüm eğilip gözlerini sımsıkı yumdu. Ayni anda, perdenin ucunun koluna deymesiyle, odadan içeri girdiklerini anladı. Gözlerini tekrar açtığında, kendini süpürgeyle birlikte John'un yatağında buldu. John, saçı başı darmada-

ğınık bir halde, pijamalarıyle yataktan fırladı.

«Çabuk!» dedi Rossemary. «Süpürgenin üstüne, arkama bin! Bu gece Büyük Meclis toplanıyor. Karbonel ülkenin başına geçecek, Onu seyretmeye gidiyoruz!»

John, akıllı bir çocuktu. Fazla soru sormadı. Söylediği tek şey, «Yer aç!» demek oldu.

Rosemary, John'a yer açtı. Doğrusu biraz sıkışıktılar ama yine de idare ettiler.

«Haydi çabuk olun!» dedi Karbonel. «Doğru Belediye Sarayının damına gidelim, Rosemary.»

Bir an düşündükten sonra, Rosemary şöyle dedi:

Belediye Sarayının damına götür bizi,
John, Karbonel ben, çok seviyoruz seni.

Doğrusu Rosemary, için için övünü-

yordu. Hem kesin, hem de çok terbiyeli bir şiir olmuştu.

«Başınızı eğin!» diye bağırdı Karbonel.

Tam başlarını eğdikleri anda, süpürge, pencereden dışarı fırladı. İşte yine gecenin karanlığında, gökyüzünde uçuyorlardı. Ama buralarda, yüksek binalar olmadığından, oldukça alçaktan gidiyorlardı. John heyecandan, yerinde duramaz olmuştu.

«Yaşasın! Harika bir şey bu! İşte bahçıvanın kulübesi. Şu tren yoluna bak!» diye bağırıp duruyordu.

Aşağıda bir tren, sanki bir yılan gibi, bahçelerin arasından süzülüyordu.

Bir yarasa onlara yaklaştı ve Karbonel'e bir şeyler fısıldadı.

Kedi, yarasaya, «Çok teşekkür ederim», dedi. Yarasa tekrar uzaklaştı. Apartmanlara yaklaştıkları vakit, süpürge ağır ağır yükseldi. Şimdi eskisinden

çok daha yavaş uçuyordu. John da bindikten sonra, yükü çok ağırlaşmıştı. Evlerin damlarına değecekmiş gibi gidiyordu. Belediye Sarayına yaklaştıklarında, aşağıda binlerce kedi gördüler. Hepsi, sessiz adımlarla aynı yöne doğru ilerliyorlardı.

«Ne tuhaf,» dedi Rosemary. «Şu damların üstüne bakıyorum da, kiremitler, bacalar görüyorum. Sonra bir daha bakıyorum, bu sefer aynı şeylerin yerinde, çimenler, ağaçlar, çiçekler görüyormuş gibi oluyorum. Ay bulutların arkasına gizlenince, aşağısı bambaşka bir hal alıyor.»

«Evet. Ben de farkettim,» dedi John. «Doğrusu çok acayip. Ama damların üzerinde çimenler ağaçlar olamaz ki! Olmadığını bal gibi biliyoruz.»

«Nereden biliyorsun?» dedi Karbonel.

Birden, «Belediye Sarayının damına bakın!» diye bağırdı John. Hepsi o yöne baktılar. Karşılarında görülmemiş bir manzara vardı. Damın üstü, binlerce, on

binlerce, yüz binlerce kediyle kaplıydı. Daha bir sürü kedi de, yandaki damlardan geliyordu. Hepsi kendi işlerine öyle dalmışlardı ki, tepelerinde uçan süpürgeyi görmediler bile.

«Nereye inelim?» diye sordu Rosemary.

«Şu bacanın arkasına», dedi John.

Tam o sırada ay yine bulutların arkasına girmişti. Karanlıkta çocuklar, önlerindeki şeyin baca mı yoksa uzun dallı bir ağaç mı olduğunu pek anlayamadılar. Ama ister ağaç olsun, ister baca, yine de arkasına indiler. Üstelik buradan, hiç görünmeden, olup bitenleri görebiliyorlardı. Süpürgeden inip yere basınca, Rosemary, ayağının dibinde çimenler olduğunu fark etti. Terliklerini çoktan kaybetmişti. Önlerinde, çimenlerle kaplı vadiler, ovalar, yamaçlar uzanıyordu.

«Bak bütün kediler saata bakıyor,» dedi Rosemary

Belediye Sarayının damının en tepesinde, kocaman dört köşe bir saat vardı. Her köşeden yükselen incecik küçük sütunlar, saatın üstündeki altın kubbeyi tutuyordu. Bir zamanlar bu kubbenin altında, kocaman bir çan varmış. Bayramlarda, zafer günlerinde veya yangın olduğunda, bir tehlikeyle karşılaşıldığında bu çan çalınırmış. Nitekim, çocuklar, çanı müzede görmüşlerdi.

«Baktıkları şeyin, saat olduğunu sandım.» dedi Rosemary, şaşkınlıkla. «Oysa, bu saat değil, tapınak gibi bir şey.»

«Babamın ve dedelerimin tahtı!» dedi Karbonel heyecanla.

«Öyleyse, orada o kacaman kedinin değil, senin oturman gerek!» dedi John.

«Tahtıma göz koyan zalim kedi!» diye dişlerinin arasından mırıldandı Karbonel. «Orada daha fazla oturmasına izin vermeyeceğim.»

Altın kubbenin altında, kocaman bir

tekir oturuyordu. Kendini beğenmiş bir hali vardı. Arkasında, koruyucuları sıralanmıştı.

«Hey çocuklar!» diye heyecanla atıldı John. «Bu...»

«Şşşşt! Kedi konuşuyor.» dedi Rosemary.

«Beni dinleyin!» diye bağırdı tekir.

Ona bakan bütün kediler mırıldanmaya başladı.

«Küçük, büyük, hepiniz hediyelerinizi getirdiniz mi?»

Kediler biraz daha yüksek sesle mırıldanmaya başladılar.

«Evet ama, efendimiz,» diye incecik bir ses duyuldu. «Bütün kedilerin hediye getirmeleri imkânsız. Aramızda fakir ve ihtiyar olanlar...»

«Yeter! Sus!» diye bağırdı kedi. Bütün kediler, bir adım geri çekildiler. «Sen fakirsen öbürleri de mi fakir? Her şey açıkta, sokakta satılıyor! Yoksa, yoksa,

İnsanoğulları gibi sen de, almak için paramız mı yok diyeceksin! Hırsızlık ne güne duruyor. İnsanların arkası dönükken, bir atlayışta, bir sıçrayışta, istediğin balık ya da piliç senin olabilir!»

Arkasında gülmekte olan kedileri göstererek, «Adamlarım ve ben, hediyeleri getirdiğiniz sürece, bunları nereden bulduğunuzu, sormayacağız bile. Ama ne yapıp yapıp hediye getirmeniz şart! dedi.

«Bu korkunç bir şey,» diye mırıldandı Karbonel. «Sandığımdan da daha kötü. Böyle kutsal bir gecede, onlara hırsızlık yapmayı öğütlüyor!»

«Bakın, size ne diyeceğim,» diye atıldı John. «Bu...»

Ama büyük kedi tekrar konuşmaya başladığından, Karbonel yine John'un sözünü kesti: «Şşşt.»

«Aranızda, bana hediye getirmeyen bir çılgın varsa, ortaya çıksın!» Sesi yumuşak gibiydi. Bağırmıyordu. Ama bu ses,

öyle buz gibiydi ki, dinleyenlerin iliklerine işliyordu.

Bir düzine kadar kedi, öne çıktı. Genellikle, ya çok ihtiyar, ya da çok küçüktüler.

Zalim kedi, «Bu kadar çok mu?» diye alaycı bir sesle sordu. «Vah zavallıcıklar! Başınıza gelecekleri biliyorsunuz, değil mi? bana meydana okumaya mı kalktınız? İçinizde, başkanlığımdan şüphe edecek kadar budala olan var mı? Şimdi, ayağa kalkmış, bütün kedilere yukarıdan bakıyordu. Aslında, çok güzel bir kediydi, doğrusu.

Bütün kediler, aralarında fısıldaşıp duruyorlardı. Ama hiç birinde konuşacak cesaret kalmamıştı. Karbonel, bir süre bekledi, Sonra gizlendikleri ağacın, (yoksa bir baca mıydı bu?), arkasından çıkıp bütün damların üzerinde yankılayan bir sesle kükredi.

«Başkanlığını ben kabul etmiyorum!»

Bir an ortalığa büyük bir sessizlik

çöktü. Bütün kediler, bu meydan okuyan sese doğru döndüler. Binlerce sapsarı göz onlara bakıyordu.

Tekir, şaşkınlığı geçtikten sonra, «Sen kim oluyorsun?» diye bağırdı.

«Ben Karbonel'im. Sizin Kralınız!»

Bütün kediler heyecanla bir şeyler fısıldaşıyorlardı.

«Susun! Sizi gidi isyancı kediler sizi!» diye bağırdı tekir. Kediler bir anda susuverdiler.

«Demek Karbonel sensin! Yalan söylüyorsun! Karbonel, bundan yedi yıl önce kayboldu. O günden beri de ortalıkta görünmedi!»

«Efendimiz!» diye titrek bir ses duyuldu. «Efendimiz, beni dinleyin! Halkımız arasında şöyle bir söz dolaşır:

Uzun tüylü, güzel bir kedi,
Gökyüzünde dolaşacak sanki.
Tahtı ve Sarayı boş gibi,
Üç kraliçe kurtaracak Prensi.

John, ve Rosemary, şimdi konuşanı görebiliyorlardı. Bu, çok ihtiyar bir kediydi.

«Malkin, babamın arkadaşı ve yardımcısı,» diye fısıldadı Karbonel.

«Hâlâ çocuk masallarına mı inanıyorsun, ihtiyar Malkin?» Büyük kedi öyle bir kahkaha attı ki, arkasındaki koruyucuları da gülmekten kendilerini alamadılar.

Malkin, sözüne devam etti. «Bu kedi, prens olup olmadığını ispat edebilir. Eğer bu kedi prensse, kuyruğunun ucunda üç beyaz tüyü olacaktır.»

Rosemary, görünmemesi gerektiğini, birden unutuverdi. Ağacın arkasından... ya da bacanın arkasından... fırladığı gibi, bağırmaya başladı. Bir yandan da süpürgeyi elinde sallıyarak dikkati çekmeye uğraşıyordu.

«Evet, evet, kuyruğunun ucunda, üç tane beyaz tüyü var! Ben kaç kere gördüm!»

«Bakıyorum, küçük büyücünü de yanında getirmişsin.» dedi kötü kedi. «Yoksa hâlâ onun kölesi misin?»

«Ben büyücü değilim!» diye bağırdı Rosemary. «Karbonel artık özgürdür! Onu, üstünde kraliçe resmi bulunan üç liramla satın aldım. Sonra Sessiz Büyü'yü çözerek, onu kölelikten kurtardım. Bir daha da kimsenin kölesi olmayacak!»

«Doğru söylüyor. Ben de bütün bunları gözlerimle gördüm!» diye haykırdı John. Öyle heyecanlanmıştı ki, o da bacanın... ya da ağacın... arkasından fırlayıvermişti.

Kediler hep bir ağızdan konuşmaya başlamışlardı. Kötü kedi bu sefer onları susturamadı. Rosemary, bütün kedilerin, bir onlara, bir tekire baktıklarını gördü. Düşman kedi tekrar yerine oturdu. Artık, kuyruğundan başka hiç bir yeri oynamıyordu. Birden John, Rosemary'nin kulağına fısıldadı:

«Bana bak, tahtın arkasında duran Sokak Kedileri'ne ne oldu? Demin bir sürüydüler, şimdi sadece bir kaçı kalmış.»

Ama Karbonel'in düşmanından başka kimseyi gördüğü yoktu. John, «Karbonel, arkanı kolla,» diye fısıldadı.

Ama Karbonel, ayağa fırlamış, dağları taşları inleten bir sesle haykırıyordu:

«Kral Karbonel'den yana olanlar kim? Eşitlik ve düzenden yana olan kim? Barış ve bolluktan yana olan kim?»

Biri «Yaşasın Karbonel!» diye haykırdı. Kediler bir an ne yapacaklarını şaşırdılar. Kimi Karbonel'e yaklaştı. Kimi düşman kediye doğru yöneldi. Ama çoğu, başlarını büküp oldukları yerde kaldılar. Düşman kedi, hiç hareket etmiyordu. Ama kulaklarının düşüklüğünden, ne kadar kızgın olduğu belliydi. Arkasındaki altı Sokak Kedisi, ona gittikçe yanaşmışlardı.

«Beni dinle, büyücünün adi, kara kedisi!» diye kükredi. «Burada bilek gücüyle

başkan benim. Meydan okumak isteyen varsa, çıksın karşıma, hesaplaşalım!» Ayaklarının üstünde, dimdik duruyordu. Yıldızlara bakıp bir savaş narası attı. Karbonel, sırf inat olsun diye, uzun uzun esnedi. Yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Kapkara tüyleri, ay ışığında, pırıl pırıl parlıyordu. Kedilerin birkaçı yanına yaklaştı. Karbonel, gözlerini düşmanından ayırmadan, «Geri çekilin,» dedi. «Bu iş, onunla benim aramda.» Ve ağır adımlarla, yamacın dibindeki arenaya yürüdü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

DÖVÜŞ.

KARBONEL, düşmanına doğru ilerlerken, bütün kediler, geri çekilip ona yol açtılar. Tekir, onu bekliyordu. Bir süre, sırtlarını kabartıp dişlerini gıcırdatarak, karşılıklı durup bakıştılar.

John, yerinde duramaz olmuştu. Olduğu yerde zıp zıp zıplıyordu. «Haydi Karbonel! Göster kendini!»

Rosemary, tüylü bir şeyin ayaklarına değdiğini hissetti. Malkin, yanlarına gelmişti.

«Sayın hanımefendi!» dedi. «Biraz büyü yapıp bize yardımcı olamaz mısınız? Düşmanı yok ederseniz, bütün dertlerimiz sona erer. Başkaları olmadan, Sokak Kedileri hiç bir şey yapamazlar. Şu kediyi duman haline ya da bir fare haline getiremez misiniz?»

«Ama ben büyücü değilim ki,» dedi Rosemary

«Çok yazık. Öyleyse, dövüşün sonunu beklemekten başka çaremiz yok. Şu tekire hiç güvenmiyorum. Başa geçmek için her hileye baş vurabilir.»

«Onları dövüşmekten vaz geçiremez miyiz?» diye endişeyle sordu Rosemary.

«Hayır. Vazgeçirsek bile, faydası olmaz.» dedi Malkin. «Dövüşü ileri bir güne atmış oluruz, o kadar. Varsın, birkaç gün sonra dökülecek kan, bugün dökülsün.»

«Üstelik, dövüşü durdurursak, Karbonel bize çok kızar.» dedi John. Sonra, «Şunlara bakın!» diye bağırdı.

İki kedi, tüyleri kabarmış, kedice birbirlerini kızdırıyorlardı. Bir ara, öyle yakın durdular ki burunları birbirlerine değdi.

«Haydi Karbonel! Göreyim seni!» diye bağırdı John. Sonra, Rosemary'ye dönüp «Amabel Teyzem, ne derse desin, Karbonel'in şu kediyi bir güzel pataklamasını istiyorum.»

Rosemary, kedilere dalmıştı. «Bu dövüşten, Bayan Pendlebury Parker'a ne?» diye dalgın dalgın sordu. Bu arada iki kedi, bir yaklaşıp bir uzaklaşarak, karşılıklı dişlerini ve tırmıklarını gösteriyorlardı.

«Amabel Teyzem, aldırmaz olur mu hiç? Bu tekir, onun taa ne zaman kaybolan kedisi, Pisi-Misi.»

«Nee?» diye haykırdı Rosemary. «Emin misin? Peki niye daha önce söylemedin?»

«Bal gibi O işte! Onu nerede olsa ta-

nırım. Deminden beri kaç kere söylemek istedim. Ama hep sözümü kestiniz.»

Rosemary, bir an için dikkatini kedilerden ayırmıştı. Şu anda, iki kedi, birbirine kenetlenmiş, alt alta, üst üste yuvarlanıp duruyorlardı.

«Dayanamayacağım,» dedi Rosemary. «Keşke dövüşmeselerdi!» Ve elleriyle gözlerini kapadı.

Kediler, birbirlerini ısırıyor, tırmıklıyorlardı. Bir ara ayrıldılar ve yine burun buruna durdular.

«Zavallı Karbonel. Baksana sırtı kanıyor!» dedi Rosemary. Elleriyle gözlerini kapadığı halde, dayanamamış, parmaklarını aralamıştı. Olup bitenleri, parmaklarının arasından seyrediyordu. Gerçekten de Karbonel'in sırtı kanıyordu.

«Şu kralınızın haline bakın!» diye bağırdı tekir. «Bana meydan okumak isteyen herkes gibi o da kan içinde kaldı! Haydi gel bakalım büyücü kedisi!» Bu sözlerden

sonra, Karbonel'ın etrafında bir zafer dansı yapmaya başladı. Karbonel, olduğu yerde hareketsiz duruyordu. Ama kuyruğu, her zamankinden daha hızlı sallanıyordu.

İki kedi, tam beş kere birbirlerine, aynı kin ve nefretle saldırdılar. Bazen biri, bazen diğeri dövüşten yenik çıkıyordu. Onları seyreden bütün kediler, etraflarında halka olmuşlardı. Dövüş sahası değiştikçe, onlar da ilerliyor ya da geriliyorlardı. Altıncı dövüşün sonlarına doğru, ay, büyük bir bulutun arkasına saklandı. Çocuklar önlerinde uzayan karanlıktan başka hiç bir şey göremez oldular. John, artık olduğu yerde duramıyordu. Rosemary ise, saçının ucunu ağzına sokmuş, saçını kemirip duruyordu. (Oysa büyüdüğünden beri bu huyundan vazgeçmişti.)

Rosemary, «Ne oluyor? Hiçbir şey göremiyorum!» diye endişeyle söylendi. Ay bulutların arkasından çıkıncaya kadar, sanki saatlar geçmiş gibiydi. Orta-

lık tekrar aydınlandığında, kan içinde yerde yatan tekirin üstünde, Karbonel'in dimdik durduğunu gördüler. Aslında üç ayak üstünde duruyordu ama, yine de zafer onundu. Karbonel, yaralı başını şöyle bir savurduktan sonra, halkına seslendi:

«Şimdi söyleyin bakalım. Bileğinin gücüyle başkanınız kim?»

Orada bulunan bütün kediler bir ağızdan cevap verdiler.

«Sensin Karbonel! Sensin!»

Yenik düşen tekir, hiç bir şey söylemiyor, fakat başını sağdan sola savurup duruyordu.

«Aman Karbonel, dikkat et!» diye seslendi Malkin. «Buna güven olmaz!» Ama ihtiyarcığın incecik sesi, o anda çıkan rüzgâra karıştı.

Karbonel, düşmanın arkasını dönmüş, tahtına doğru ilerliyordu. O yürüdükçe, bütün kediler saygıyla önünde eğiliyor, geçmesi için yol açıyorlardı. Bütün gözler

Karbonel'deydi. Nitekim, bu yüzden tahtın arkasındaki Sokak Kedileri'nin gözden kaybolduğunu kimse fark etmedi. Karbonel, tahta çıkan ilk basamaklara vardığı anda, John, avazı çıktığı kadar bağırdı.

«Arkana bak Karbonel!»

John bağırırken, bir sürü Sokak Kedisi arkadan Karbonel'e saldırmak üzereydi. John'un sesini duymasaydı. Karbonel, çoktan ölmüş olacaktı. Ama John'un söylediğini duymasıyle, arkasını dönüp düşmana karşı koyması bir oldu. Dişleri ve tırnaklarıyle çarpışırken, sağdan soldan, başka Sokak Kedileri de saldırmaya başladılar.

«Sizi hainler sizi! Sizi korkaklar.» diye haykırdı Rosemary.

«Kalleşler!» diye bağırdı John. «Karbonel dövüşü kazandı. Bilek gücüyle, kralınız O!»

«Bütün bu Sokak Kedileri'ne karşı tek başına dövüşemez ki.» dedi Malkin.

«Bakın, bakın! Bütün Sokak Kedileri'ni, yattığı yerden o tekir kışkırtıyor!»

Fakat Karbonel artık yalnız değildi. Onu seven ve sayan bütün iyi kalpli kediler dövüşe katılmışlardı. Sokak Kedileleriyle, iyi kalpli kediler arasında savaş başlamıştı. Tekir, ha bire kendi adamlarını kışkırtıyordu. Ama kendinde kıpırdıyacak hal kalmamıştı. Karbonel, dövüşen kedilerin altında kalmış, görünürlerde yoktu.

«Şu hain tekiri, savaş meydanından uzaklaştıramaz mıyız?» diye sordu Malkin.

«John,» dedi Rosemary. «Süpürge, seni, beni ve tekiri Tussocks'a kadar taşıyabilir mi dersin?»

«Denemekten başka çaremiz yok.» dedi John.

«Sevgili Süpürge. Şu anda sana şiir söyleyemeyecek kadar heyecanlıyım. Ama sana söz veriyorum. Eğer, istediğimizi y...

parsan, senin için öyle bir şiir, öyle bir destan yazacağım ki, çocuklarımız, onların da çocukları, onların da çocukları, hepsi okuyup seni düşünecekler.» dedi Rosemary. «Şu anda» Karbonel'in hayatını kurtarmamız gerek. Acele etmezsek, her şey için çok geç olacak. Lütfen, John'u ve beni, savaş meydanının üstünde uçur...»

John, Rosemary'nin sözünü kesti.

«Sabahlığını bana versen iyi olur, Rosie.»

«Ben 'aşağı' deyince, olduğumuz yerde, alçalmaya başla. John, sabahlığımı kendinin üstüne atıp onu yakalayacak.»

«Ve Rosemary, 'yukarı' deyince, tekrar yüksel ve savaş meydanının üstünde bir kere daha dolaş.»

«Ondan sonra da bizi Tussocks'a götür. Eğer bunları yaparsan, bir daha senden hiçbir şey istemeyeceğim.»

«Yalvarırım çabuk olun.» dedi Malkin. «Karbonel'e yardım edin!»

Damların üzerinde, savaş bütün şiddetiyle devam ediyordu. Yalnız çok ihtiyarlar sakatlar ve çok küçükler, dövüşe katılmamışlardı. Rosemary, sabahlığını çıkarıp John'a verdi. Sonra ikisi birden süpürgeye binmeye çalıştılar. Bu oldukça güç bir işti. Çünkü süpürge, sabırsızlıktan bir yukarı bir aşağı oynayıp duruyordu.

Çocuklar, süpürgenin üzerinde havalanırken, Malkin arkalarından, «Tanrı yardımcınız olsun!» diye seslendi.

Rosemary de el sallayıp «Karbonel'e göz kulak olun,» diye bağırdı. Sonra süpürgeye dönüp «Haydi sevgili Süpürge, savaşın en kızgın olduğu yere gidelim.» dedi. «Tekir kedi görünürlerde yok John. Onu nasıl bulup da götüreceğiz?»

Çocuklar bir süre savaş meydanının üzerinde dolaştılar. Aşağıda göz gözü görmüyordu. Ne Karbonel, ne de tekir, ortalıkta yoktu.

Birden, «Şuraya bak!» dedi John ve

eliyle tapınağı gösterdi. Tam tapınağın basamaklarında, tekir oturmuş, hem kanayan ayaklarını yalıyor, hem de dövüşen kedilere bakıp sinsi sinsi gülüyordu. John süpürgenin sopasını, dizlerinin arasında iyice sıkıştırdı ve iki eliyle sabahlığı kavradı.

«Haydi Rosie! Ben hazırım. Alçalırken ve yükselirken, süpürgeye sıkı tutun,» dedi.

Rosemary, sıkı sıkı tutundu ve «Bir, iki, üç, aşağı!» dedi. Süpürge, yumuşak bir hareketle inişe geçti. John, elindeki kalın sabahlığı, kedinin üstüne fırlattı Böyle birşeyi hiç beklemeyen kedi. ansızın neye uğradığını şaşırdı. Yine de karşı koyup kurtulmak istedi. Sabahlığın kıvrımları arasından kaçmaya çabaladı. Ama artık çok geçti. John onu sımsıkı yakalamıştı.

«Tamam Rosie, yakaladım! Buradan bir an önce uzaklaşalım. Kaçmasın diye

kediyi, sabahlığın kemeriyle bağlayacağım.»

«Haydi Süpürge! Yukarı!» dedi Rosemary. Süpürge, öyle bir hızla yukarı fırladı ki, Rosemary az kaldı düşüyordu.

«Yukarı bakın Sokak Kedileri!» diye bağırdı John. «Bakın da, o kendini beğenmiş başkanınızın halini görün!»

Tam o sırada, ay yine bir bulutun arkasına gizlenmişti. Karanlığın içinde, önce iki, sonra dört, sonra altı, sonra yüzlerce pırıl pırıl parlayan göz, onlara baktı. Savaş gürültüsü sona ermiş, damların üstünü derin bir sessizlik kaplamıştı. Ay, bulutların arkasından çıktığında, çocuklar, bütün kedilerin kendilerine baktığını gördüler. John, onlara sabahlığın kemerinin ucundan sallanan tekiri gösterdi ve aşağıya seslendi:

«Hem doğuştan, hem bilek gücüyle, Kralınız kim?»

Bütün kediler bir ağızdan cevap ver-

di: «Karbonel! Karbonel! Kralımız Karbonel!»

«Her şey iyi ama, Karbonel ortalıkta yok. Nerelerde acaba? Bir türlü göremiyorum.» dedi Rosemary.

«Boşuna endişelenme, Rosie. Biraz önce birkaç Sokak Kedisini pataklarken gördüm. Biraz yorgun görünüyordu ama, yine de keyfi yerindeydi. A, işte, işte, tapınağa bak!» dedi John.

Rosemary oraya baktı. Altın kubbenin altında, babasının, büyükbabalarının tahtında, Karbonel oturuyordu. Süpürge, tahtın üzerinde şöyle bir dolaştıktan sonra yükseldi.

«Hoşça kal Karbonel! Tekiri, geldiği yere götürüyoruz!» diye seslendi Rosemary.

«Nasılsa, artık buralarda barınamazdı. Üstelik, Amabel Teyzem onu görünce çok sevinecek.» dedi John.

Karbonel, altın gibi parlayan koca-

man gözleriyle onlara bakıyordu.

«Hoşça kalın! Hoşça kalın benim sadık dostlarım! Kediler Kralı Karbonel, size teşekkür eder!»

Süpürge, Tussocks'a doğru yol almaya başlayınca, çocuklar bir zafer çağrısı duydular. Belediye Sarayından uzaklaştıkça, kedilerin coşkun sesleri azaldı, azaldı ve gecenin içinde kayboldu.

«Yaşasın Kral Karbonel! Yaşasın Kral Karbonel!»

Karbonel, altın kulübeli
tahtında oturuyordu

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

...VE SON

SÜPÜRGE, Rosemary'nin bütün dediklerini kelimesi kelimesine yerine getiriyordu.

«Rahat dur Pisi-Misi!» dedi John. Çünkü kedi yine debelenmeye başlamıştı. Sabahlığın içinden kurtulmaya çalışıyordu. «Amabel Teyzem, yaramaz kedileri hiç sevmez!»

Bayan Pendlebury Parker'ın ismini duyar duymaz, kedi yatıştı ve miyavlamaya başladı.

«İyi ki, hâlâ debeleniyor,» dedi Rose-

mary. «Fazla yaralı olmadığı anlaşılıyor. Hey bana bak, John! Farkında mısın çok alçaktan uçuyoruz.»

John, sabahlık ve kediyle uğraşmaktan, başka hiçbir şeye dikkat etmez olmuştu. Gerçekten çok alçaktan uçuyorlardı. Öyle ki, yüksek binaların bacalarının arasından, ancak dolanarak geçebiliyorlardı. Hatta, bir keresinde, Rosemary, ayağını bir elektrik direğine çarptı.

«Dikkat edersen, ay, bulutların arkasından çıkınca yükseliyoruz. Ay gözden kaybolunca, yine alçalıyoruz,» dedi Rosemary.

«Zavallı süpürge, bu gece çok yoruldu,» dedi John. «Bir yandan ihtiyarlık, bir yandan, bu akşamın heyecanı... Üstelik şimdi de oldukça ağır bir yük taşıyor.»

Rosemary usulcacık, süpürgeyi okşadı. Eline hafif bir ıslaklık ve sıcaklık yayıldı. Süpürge, ter içinde kalmıştı.

«Yalvarırım süpürge, elinden geleni

yap. Bizi yarı yolda bırakma. Bu saatta otobüs de bulamayız. Tussocks'a kadar yalınayak nasıl yürürüz?»

Süpürge hafifçe titredi ve biraz daha yükseldi. Allahtan, o sırada, bulutların arkasından ay çıktı da, süpürge yeni kuvvet topladı. Bir süre ayın verdiği bu taze güçle uçtular. Ama Tussocks'un bahçelerine yaklaştıklarında, süpürge, yine bahçe duvarlarına çarpacakmış gibi uçmaya başladı. Burada, yüksek ve sık yapraklı ağaçlar vardı. Ağaçların arasına ay ışığı, hemen hemen hiç girmiyordu. Süpürge, canını dişine takmış, bütün gücüyle ilerlemeye çabalıyordu. Rosemary, elinin altında, süpürgenin nabzının çok hızlı attığını hissediyordu. Bir ara süpürge, ne tarafa gideceğini şaşırmış gibi göründü. Sonra, doğru, yüksek çalılıklara doğru ilerledi. Rosemary, birdenbire süpürgenin yönünü değiştirmeseydi, çalılıkların içine girecekler di.

«Acaba inip de yürüsek mi?» dedi Rosemary. «Eve epey yaklaştık.»

Gerçekten de, kocaman ev uzaktan görünüyordu. Ama iyi kalpli süpürge, 'hayır' demek istermiş gibi titredi. Kendini şöyle bir toparladı. Ve son bir çabayla ileri atıldı. Son birkaç kilometreyi, başı dimdik havada, öbür ucu yere değerek geçti. Süpürgenin ucunda artık tek tük, birkaç çalı parçası kalmıştı. En sonunda, evin ön kapısındaki basamaklara yığıldı kaldı.

«Aslan Süpürge! Aferin sana!» diye haykıran John, eğilip, nefes nefese kalmış olan süpürgeyi okşadı. Sonra birdenbire aklına gelmiş gibi, «Rosie, içeri girince Amabel Teyzeme ne diyeceğiz?» diye sordu.

Ama iş işten geçmişti bile. Çünkü Rosemary, olanca kuvvetiyle, kapının zilini çalıyordu. Ancak zilin sesi kulaklarında çınladıktan sonra, ne yaptığının farkın-

vardı. Şimdi ne diyeceklerdi? Öyle ya, gece yarısı, yalınayak, gecelikle, ellerinde sabahlığa sarılmış bir kediyle, kapının önünde duruyorlardı.

«Çok aptalsın!» dedi John.

«Aptal sensin!» dedi Rosemary. «Sensin, sensin,» deyip daha çok kavga etmeye fırsat bulamadılar. Çünkü, kapının üstündeki ışık yanmıştı. Ve biri, kocaman sürgüleri açıyordu. Kapı ardına kadar açıldığında, karşılarında, Bayan Parker'ın uşağı, Chambers'i gördüler.

«Mer... Merhaba Chambers,» diye kekeledi John. Heyecanını gizlemeye çalışıyordu ama pek başaramıyordu. «Rosemary ve ben geldik. Bırak da içeri girelim. Burası pek soğuk. Üstelik, üstümüzde de pek kalın birşey yok. Çok üşüyoruz.»

«Lancelot! Bu saatta sokaklarda işiniz ne? Hem de pijamayla çıkmışsınız.»

«Şey... Anlatması biraz güç.» derken, sert bir ses, John'un sözünü kesti.

Merdivenlerin başında, Bayan Pendlebury Parker duruyordu.

«Ne oluyor Chambers? Kim o?» dedi ve John'u gördü. «Lancelot, çabuk buraya gel! Sabahın birinde, bu kılıkta, nerelerdesin? Rosemary, sen de geceliklerle! Olacak şey mi bu? Ne susuyorsunuz! Konuşsanıza!»

«Bu kadar geç kaldığımız için özür dileriz,» dedi Rosemary. «Ama size, kaybettiğiniz kedinizi getirdik. Onu bir dövüşten kurtardık. İşte burada, sabahlığımın içinde!»

John, sabahlığın etrafındaki kemeri çözmüştü bile. Çarçabuk kediyi, teyzesinin ayaklarının dibine atıverdi.

«Benim sevgili Pisi-Misi'm!» diye bir çığlık attı Bayan Parker. «O kötü kediler sana ne yaptı?» Ve diz çöküp pembe saten geceliğiyle, yaralı kedinin üstüne kapandı. Sonra başını kaldırıp çocuklara baktı.

«Sevgili Lancelot, bu saata kadar nerelerde olduğunu bilmiyorum. Ama bana biricik kedimi getirdiğine göre, sana kızmam haksızlık olur. Onun için sana hiçbir şey sormayacağım. Yalnız Bayan Brown'a ne demeli? Rosemary, annen, gece yarısı sokaklarda dolaştığını biliyor mu?»

«Hayır, korkarım ki, evde olmadığımdan haberi bile yok. Evden çıkarken, hiç onu düşünemedim. Sadece...» Rosemary, daha fazla konuşamadı. Birdenbire bütün gücünü kaybetmişti. Şu anda tek düşüncesi, yatıp uyuyabilmekti.

«Ona, şimdi telefon edip haber veremeyiz,» dedi Bayan Parker. «Zavallı kadın, sabahın birinde uyanıp da, evde olmadığını görürse, ödü kopar. Yapılacak tek şey, sabahleyin, uyanır uyanmaz, ona haber vermek. Sabahları genellikle kaçta kalkar?»

«Her sabah tam vedide uyanır,» dedi Rosemary. Ama nedense, bu son söz-

leri, gözleri kapalı söylemişti.

«Aman Allahım! Yavrucak ayakta uyuyor!» dedi Bayan Parker. «Chambers, çabuk ona pembe odayı hazırla. Hemen uyusun. Sabah olunca, ne yapacağımızı düşünürüz. Benim sevgili kedime de, kendi mavi kadife yastığını ver. Yatmadan önce ona biraz yemek verelim. Chambers, Pisi-Misi, ince doğranmış tavuk sever!»

«Peki efendim,» dedi Chambers. Doğrusu, başına gelen bütün bu işlerden sonra, suratı oldukça asılmıştı.

Rosemary, hayal meyal, yukarı taşındığını ve kocaman bir yatağa yerleştirildiğini hatırlıyordu. Ondan sonra hatırladığı tek şey sabah olduğuydu. Odaya gün ışığı dolmuştu. John, kolundan çekiştirip duruyordu.

«Haydi kalk Rosie! Saat sekiz oldu! Bana bak, dün gece süpürgeyi ne yaptık?»

«Süpürge» kelimesini duyar duymaz,

Rosemary, yatağının içinde doğruluverdi. «Hay Allah! Süpürgeyi unuttuk. Dün gece onu kapının önünde bırakmış olmalıyız. Ona nasıl bu kötülüğü yaptık?»

«Hadi gel, kapıya gidip bir bakalım!» dedi John.

Rosemary, tam yataktan çıkacaktı ki, birdenbire aklına birşey geldi. «Evet ama John, giyecek hiçbir şeyim yok. Gecelikle, bahçeye nasıl çıkarım?»

«Hiç üzülme. Sana benim bir pantolonumu ve gömleğimi getirdim. Sen şunları üzerine geçirirken, ben de, olup bitenleri anlatayım. Aslında biliyor musun, Amabel Teyzem, gerçekten çok iyi bir insan. Sabah erkenden, annene telefon etti. Annen henüz, senin evde olmadığını fark etmemişti bile. Teyzem, annene sana kızmamasını söyledi. 'Sevgili Kedisini' nasıl geri getirdiğimizi anlattı.»

Bunları duyunca, Rosemary, rahat bir nefes aldı. Doğrusu, annelerin en anlayış-

lısına bile, bütün bu olanları anlatmak ve kızınamasını beklemek, imkânsız gibiydi.

«Dur bakalım, daha sana ne haberlerim var, neler...» diye sözüne devam etti John. «Teyzem, kedisini bulana vaat ettiği ödülü, ikimizin paylaşmasını istiyor.»

«Aman ne güzel!» diye bağırdı Rosemary. «Ödülü, bütün bütüne unutmuştum.» Rosemary, pantolonla gömleği giymişti. Üç taraflı, kocaman aynanın karşısında saçlarını fırçalarken, önündeki, üç ayrı Rosemary'yi seyrediyordu. Elinde de, gümüş kaplı, enfes bir saç fırçası vardı.

«Her birimize, beşer yüz lira düşüyor,» dedi John. Rosemary, şaşkınlıktan, elindeki fırçayı yere düşürdü.

«Karşımda, ağzı beş karış açık, tam üç tane Rosemary görüyorum. Doğrusu bu halin çok gülünç.» diyerek, onunla alay etmekten kendini alamadı John. «Hadi,

hadi! Öyle durup bakacağına, gel de şu süpürgeyi bulalım.»

İkisi birden, koşa koşa aşağıya indiler ve sokak kapısını açtılar. Bir süre basamaklara bakıp hiç konuşmadan durdular. Dün gece süpürgeyi bıraktıkları yerde, şimdi yeller esiyordu. Biraz ileride, kocaman yeşil önlüklü bir bahçıvan, çimenlerin üstündeki kuru yaprakları topluyordu. John ona seslendi:

«Hey, Wilson! Bu sabah, şu basamakların üstünde, eski bir çalı süpürgesi gördün mü?»

«Hayır, Lancelot. Süpürge falan yoktu. Yalnız, upuzun bir sopa vardı. Olsa olsa, çalı süpürgesinin sapı olabilir.»

«Peki, sopayı ne yaptın?»

«On dakika ya var ya yok, bahçıvan kulübesinin arkasındaki, çöpleri yaktığım ateşe attım.»

«Çabuk,» dedi John. «Belki kül ol-

madan yetişebiliriz.»

Bahçenin, ta öbür ucuna, şimdiye kadar hiç koşmadıkları kadar hızlı koştular. Evin etrafını dolaşıp çimenlerin üstünden geçtiler. Gül bahçesinin bir ucundan girip öbür ucundan fırtına gibi çıktılar. Ama yine de, bahçıvan kulübesinin arkasına geldiklerinde, geç kalmışlardı. Ateşe yaklaştıkları sırada, gökkuşağı renklerinde, binlerce kıvılcım, havaya uçuşuyordu. Ateşin içinde, süpürgeden hiçbir iz yoktu. Yalnız ortada, pırıl pırıl parlayan, sopa şeklinde, bir kül yığını vardı.

«Elveda, sevgili Süpürge!» dedi Rosemary. «Her şey için çok teşekkür ederiz.» Cevap olarak, ateşten, ince, uzun bir duman yükseldi. Çocuklar hiç konuşmadan, başları bükük eve döndüler.

Sabah kahvaltılarını getiren hizmetçi, John'a bir zarf uzatarak, «Size, mektup var,» dedi. Rosemary, hayatında böyle bir

kahvaltı sofrası görmemişti. Yumurtalar, sosisler, salamlar, reçel ve peynir çeşitleri... Aklınıza ne gelirse, kahvaltı sofrasında vardı. Ama Rosemary, başı bükük, oturduğu uyerde, bunların hiçbirini görecek halde değildi. Artık her şey bitmişti. Bundan sonra, Karbonel'i görse bile, onunla konuşamayacaktı. Çünkü artık süpürge yoktu. Aslında istediklerini yapmışlardı. Bütün çabaları boşa gitmemişti. Karbonel'i kölelikten kurtarmışlardı. Bütün bu olanlardan sonra, çok sevinçli ve mutlu olması gerekirdi. Oysa Rosemary, içinin bomboş olduğunu hissediyordu. Bundan böyle hayat çok sıkıcı olacaktı. Yakında, John da evine dönecek ve Rosemary, Tussocks'a gelemeyecekti.

Rosemary, bu üzüntülü düşüncelere dalmışken, John da mektubunu okuyordu. Birden ayağa fırladı ve «Rosie, sana bir müjdem var!» diye bağırdı.

«Ben eve döndükten sonra, tatilin ge-

ri kalan kısmını geçirmek üzere, deniz kenarına gidiyormuşuz. Kızamıktan sonra, kızkardeşimin dinlenmesi ve denize girmesi gerekiyormuş. Annem, senin de bizimle gelmeni istiyor. Benimle eve dönersin. Oradan da hep beraber deniz kenarına gideriz. Ha, ne dersin? Annen gelmene izin verir mi?»

Bayan Brown, telâş içinde, Tussocks'a geldiğinde, Rosemary annesinin boynuna sarıldı. «Ne olur anneciğim, John'la gitmeme izin verir misin?» dedi. «Yoksa, burada tek başına, kendini çok mu yalnız hissedersin?»

Annesi gülerek cevap verdi: «Doğrusu o kadar çok işim olacak ki, kendimi yalnız hissetmeye vaktim olmayacak.»

«Hayrola, yeni dikişler mi var?»

«Yok tatlı kızım. Bu seferki işim, dikiş dikmek değil, ev taşımak olacak.»

«Ev taşımak mı? Yoksa Totenham

yolundaki evden çıkıyor muyuz?»

Annesi yine gülerek cevap verdi: «Güzel haberleri hep sen verecek değilsin ya! Bugün bende de iyi haberler var. Bu sabah bir mektup aldım. Hem de kimden biliyor musun? Bay Featherstone'dan. Hani şu sizin 'İlgili Kimse' dediğiniz genç adamdan. Evinin bir katında oturmamızı teklif ediyor. Hem de evde hiç eşya yokmuş. Anlayacağın, kendimiz, istediğimiz gibi döşeyebileceğiz.»

«Evet ama anneciğim, o evi tutabilecek kadar çok paramız var mı?»

«Sen onu hiç düşünme yavrum. Çünkü onlara kira ödemeyeceğim. Onun yerine, Tiyatro Topluluğunun Kostüm Müdürü olacağım. Yani, piyeslerde kullanacakları değişik elbiseleri dikeceğim. Üstelik, bol bol da boş vaktim olacak. Yine eski müşterilerimin elbiselerini dikebileceğim. Hem artık, ben onların evine değil, onlar

benim evime gelecekler. Ne dersin buna?»

Rosemary'nin o anda neler düşündüğünü, ne kadar sevindiğini söylemem gereksiz sanırım...

John'la deniz kenarında geçirdiği tatilden döndüğünde, Rosemary o kadar yanmıştı ki, annesi onu tanımakta güçlük çekti. Yeni evleri, annesinin seçtiği güzel eşyalarla döşenmiş olarak onu bekliyordu. Evlerine gelen ilk konuk, kuyruğunun ucunda üç beyaz tüy bulunan, kapkara bir kediydi. Elbet ki bu Karbonel'den başkası değildi. Süpürge olmadığından, Rosemary, onun ne dediğini anlayamadı. Ama kedi o kadar yüksek sesle miyavlıyor ve mırıldanıyordu ki, ne demek istediği bal gibi ortadaydı.

Rosemary, süpürgeye verdiği sözü tuttu. Ona, öyle güzel, öyle uzun bir şiir yazdı ki, öğretmenleri çok beğenip okul dergisinde yayınladılar. Bayan Cantrip deseniz, elinde büyü kitabı olmadığından,

dürüst bir hayat yaşamaya başladı.

Rosemary, ne yaptıysa yaptı, Bayan Maggie'yi kandırıp kendisine, pastanede bir iş vermesini sağladı. Geçenlerde, «Bakır İbrik»te çay içerken kendisini gördüm. Etrafa neşe saçıp duruyordu.

BİTTİ